Jules Verne

Școala Robinsonilor

Jules Verne

ŞCOALA ROBINSONILOR

Capitolul I
ÎN CARE CITITORUL, DACĂ DOREŞTE, VA AVEA OCAZIA SĂ CUMPERE O INSULA ÎN OCEANUL PACIFIC

— Insulă de vânzare cu bani peşin, în afară de cheltuieli, celuicare oferă mai mult! repeta întruna, fără să-şi dea timp nici sărespire, Dean Felporg, agentul preţuitor al licitaţiei în care sediscutau condiţiile acestei ciudate vînzări.

— Insulă de vânzare ! Insulă de vânzare ! repeta cu o voce dince în ce mai puternică crainicul Gingrass care se ducea încolo şiîncoace în mijlocul unei mulţimi vădit foarte agitată. O mulţimecare se înghesuia, în adevăratul înţeles al cuvântului, în imensasală a clădirii în care se operau vînzările, la numărul 10 din stradaSacramento. Erau acolo nu numai un anumit număr de americanidin California, Oregon, Utah, dar şi câţiva din francezi, care alcătuiesc pe puţin o şesime a populaţiei, mexicani înfăşuraţi în sarape, chinezi în tunicile lor cu mâneci largi, cu pantofii lor ascuţiţişi bonetele conice, melanesieni din Oceania, chiar şi câţiva dintre„picioare-negre", „pîntece-mari", „capete-turtite",{1} veniţi de pemalurile râului Trinité.

Să nu uităm să adăugăm că această scenă se petrecea în capitala statului California, la San Francisco, dar nu între anii 1849 —1852, epocă în care exploatarea unor noi bancuri de nisip îi atrăgea pe căutătorii de aur din cele două lumi.

San Francisco nu mai era ceea ce fusese la început, un caravan-serai, un debarcader, un han unde dormeau o noapte zeloşiicăutători care se grăbeau către terenurile aurifere de pe versantuloccidental al munţilor Sierra Nevada.

Nu, de vreo douăzeci de ani, vechea şi neînsemnata Yerba-Buena făcuse loc unui oraş unic în felul său, cu 100 000 delocuitori, clădit pe coastele a două coline, nemaiavînd loc pe plajalitoralului, dar gata să se întindă până la ultimele înălţimi din depărtare — în sfârşit, un oraş care a detronat Lima, Santiago,Valparaiso, pe toate rivalele sale din vest, oraş din care americaniiau făcut regina Pacificului, „gloria coastei occidentale !"

În acea zi — 15 mai — era încă frig. În această ţară, aflată încalea curenţilor polari, primele săptămîni ale lunii mai amintescmai degrabă ultimele săptămîni ale lunii martie din Europa demijloc. Dar de toate acestea, nu-ţi puteai da seama în fundul săliide licitaţie publică. Clopotul cu neîncetata lui chemare adusese omare mulţime de oameni şi o atmosferă estivală făcea să apară pefruntea fiecăruia broboane de sudoare pe care frigul de afară repede le-ar fi îngheţat.

Să nu vă gândiţi că toţi aceşti oameni grăbiţi veniseră în sala

delicitaţii cu intenţia să cumpere. Mai mult chiar, aş spune că acolonu se aflau decât curioşi. Cine ar fi fost atât de nebun — dacă arfi fost atât de bogat — încât să cumpere o insulă din Pacific, pe careguvernul avea ciudata idee de a o pune în vânzare ?

Se vorbea deci că suma la care fusese preţuită nu va fi oferităde nimeni, că nici un amator nu se va lăsa târât în vârtejul licitaţiei.Şi asta nu din vina crainicului, care încerca să-i însufleţească pecumpărătorii obişnuiţi prin exclamaţii, gesturi şi debitul vorbiriisale înzorzonată cu cele mai seducătoare metafore.

Oamenii râdeau, dar nu se înghesuiau.

— O insulă ! De vânzare o insulă ! repeta Gingrass.

— Dar nu de cumpărat, răspunse un irlandez, al cărui buzunarnu ar fi putut furniza plata nici unei singure pietre de pe malulmării.

— O insulă care, dacă ţinem seama de preţul la care este pusăîn vânzare, nu ar reveni decât la şase dolari acrul{2}, strigă agentullicitaţiei, Dean Felporg.

— Şi care nu va aduce venit nici o jumătate de sfert de cent,replică un fermier mătăhălos, bun cunoscător în ale agriculturii.

— O insulă care nu măsoară mai puţin de şaizeci şi patru demile de jur împrejur şi cu o suprafaţă de două sute douăzeci şicinci de mii de acri.

— Este cel puţin solidă pe temelia ei ? întrebă un mexican,vechi client al cârciumilor şi al cărui echilibru părea în acest moment foarte îndoielnic.

— O insulă cu păduri încă virgine, repetă crainicul, cu câmpii,coline, cursuri de ape...

— Garantate ? strigă un francez care părea puţin dispus să selase prins în cursă.

— Da ! Garantate ! răspunse agentul Felporg, prea bătrân înmeserie ca să se mai lase impresionat de glumele publicului.

— Doi ani ?

— Până la sfârşitul lumii.

— Şi chiar pe lumea cealaltă ?

— O insulă în proprietate exclusivă ! repetă crainicul. O insulăfără un singur animal sălbatic — nici fiare, nici reptile !...

— Nici păsări ? adăugă un şugubăţ.

— Nici insecte ? strigă un altul.

— O insulă celui care dă mai mult ! reluă din ce în ce mai tareDean Felporg. Haideţi, cetăţeni ! Mai mult curaj la pungă ! Cinedoreşte o insulă în bună stare, care aproape că nu a fost folosită,o insulă din Pacific, acest ocean al oceanelor ! Evaluarea ei este lao nimica toată ! Unsprezece sute de mii de dolari ! La unsprezecesute de mii de dolari, există un amator ? Cine ? Dumneavoastră,domnule ? Sau dumneavoastră, de colo... Dumneavoastră care vălegănaţi capul ca un

mandarin de porţelan... Am o insulă !... Iatăo insulă !... Cine doreşte o insulă ?

— Să vedem obiectul ! spuse cu glas, ca şi când ar fi fost vorbade un tablou sau de un vas de porţelan chinezesc.

Şi toată sala izbucni în râs, dar fără ca preţul la care fusese evaluată insula să fi fost acoperit măcar cu o jumătate de dolar.

Totuşi, dacă obiectul despre care era vorba nu putea fi trecut dinmână în mână, planul insulei fusese pus la dispoziţia publicului.Amatorii trebuiau să ştie totul despre această bucată de glob scoasăla licitaţie. Nu aveau a se teme de nici o surpriză, de nici un neajuns. Situarea, orientarea, amplasarea terenurilor, relieful solului,reţeaua apelor, climatul, căile de acces, totul era uşor de verificatdinainte. Nu se cumpăra mâţa în sac, şi aş vrea să fiu crezut dacăafirm că nu putea fi vorba de nici o înşelătorie în ceea ce priveştecalitatea mărfii ce se vindea. De altfel, nenumăratele ziare dinStatele Unite ca şi multe altele din California, cotidiene, bi-săptămânale, săptămânale, bi-lunare sau lunare, cât şi reviste, magazine, buletine etc... nu încetau, de câteva luni, să atragă atenţia publică asupra acestei insule, a cărei scoatere la licitaţie fusese autorizată printr-un vot al Congresului.

Această insulă era insula Spencer, care se află situată la vest-sud-vest de micul golf San Francisco, la aproximativ patruzeci-şasezeci mile de litoralul californian, la 32° latitudine nordşi 142°18' longitudine la vest de meridianul Greenwich.

De altfel e cu neputinţă de închipuit un loc mai izolat, în afaraoricărui traseu maritim sau comercial, cu toate că insula Spencerera la o distanţă relativ mică şi se găsea, ca să spunem aşa, înapele americane. Dar acolo, curenţi regulaţi, cotind spre nord sauspre sud, au format un fel de lac cu apele liniştite care uneori esteindicat sub numele de „Cotul Fleurieu".

Exact în mijlocul acestor uriaşe învolburări de ape, fără odirecţie anume, se află insula Spencer. Aşa că puţine vapoare trecpe lângă ea.

Marile căi ale Pacificului, care leagă noul continent de celvechi, fie că duc în Japonia, fie în China, se află toate într-o zonămai meridională.

Vasele cu pânze ar găsi un calm desăvârşit pe suprafaţa CotuluiFleurieu şi vapoarele cu aburi, care merg pe drumul cel mai scurt,nu ar avea nici un avantaj traversând-o. Deci nici unele, nici altelenu au cum să ia cunoştinţă de insula Spencer, care se înalţă acoloca piscul izolat al vreunui munte submarin din Pacific. Pentru unom care vrea să fugă de larma lumii, care caută liniştea în singurătate, într-adevăr, ce ar fi mai potrivit decât această Islanda pierdută, la câteva sute de leghe de litoral ! Pentru un Robinson debună voie ar fi fost, în felul său, idealul ! Numai că trebuia

săplăteşti preţul.

Şi acum, pentru ce voiau Statele Unite să se debaraseze deaceastă insulă? Numai dintr-o fantezie? Nu! O mare naţiunenu poate să procedeze din capriciu, ca un simplu particular. Iatăcare era adevărul: în felul în care era situată, insula Spencerpărea, de timp îndelungat, inutilă. Să o colonizezi, ar fi fost fărăun rezultat practic. Din punct de vedere militar, nu oferea niciun interes fiindcă ea nu străjuia decât o porţiune cu totul pustiea Pacificului. Din punct de vedere comercial, acelaşi neajuns,fiindcă produsele sale nu ar fi acoperit cheltuielile de transportnici la dus, nici la întors. Să stabilească acolo o colonie de deţinuţi,era prea aproape de litoral.

În sfârşit, să o fi folosit în vreun scop oarecare, treaba era preacostisitoare. Aşa că rămăsese pustie din timpuri imemoriale şi Con-gresul, format din oameni eminamente practici, hotărâse să scoatăaceastă insulă la licitaţie — cu o condiţie totuşi, ca acela care şi-oadjudeca să fie un cetăţean al Americii libere.

Numai că această insulă nu voiau să o dea pe nimic. Aşa căevaluarea fusese fixată la unsprezece sute de mii de dolari. Pentruo societate financiară care ar fi achiziţionat şi exploatat aceastăproprietate, suma nu ar fi fost decât o bagatelă dacă afacerea ar fi oferit unele avantaje ; dar, aşa cum am mai spus-o, ea nu ofereanici unul ; pe cei competenţi nu-i interesa această bucată desprinsă din Statele Unite, mai mult decât o insuliţă pierdută în gheţurile polare. În acelaşi timp, pentru un particular, suma era totuşi enormă. Trebuia să fii, deci, bogat ca să-ţi permiţi această fantezie care nu ar fi adus venit nici o centimă la sută !

Ar fi trebuit să fii imens de bogat, fiindcă tranzacţia trebuia săfie realizată cu bani peşin, „cash", ca să folosim expresia americană, şi este sigur că până şi în Statele Unite cetăţenii care auunsprezece sute de mii dolari bani de buzunar şi sunt dispuşi să-iarunce pe fereastră, fără vreo speranţă de a şi-i mai vedea înapoi,sunt încă destui de puţini.

Şi cu toate acestea, Congresul era foarte hotărât să nu o vândăsub acest preţ. Unsprezece sute de mii de dolari ! Nici un centmai puţin, sau insula va continua să rămână proprietatea Statelor Unite.

Trebuie deci să presupunem că nici un cumpărător nu va fi atâtde nebun să plătească un asemenea preţ.

De altfel, era categoric specificat că eventualul cumpărător— în cazul că s-ar fi prezentat vreunul — n-avea să fie regeleinsulei Spencer, ci preşedinte de republică. Nu avea să aibă, înniciun chip, dreptul de a avea supuşi, ci numai concetăţeni careîl vor numi pentru un timp determinat, chiar dacă îl vor realegela infinit.

Oricum, îi va fi interzis de a institui o dinastie domnitoare.Statele Unite nu vor tolera întemeierea unui regat, oricât de micar fi el, în

apele americane.

Această clauză avea ca scop, probabil, să îndepărteze câţivamilionari ambiţioşi, câţiva nababi decăzuţi care ar fi vrut să rivalizeze cu regii sălbatici din Sandwich, Marchize, Pomotou sau alte arhipelaguri din Oceanul Pacific.

Pe scurt, pentru un motiv sau altul, nu se prezenta nimeni.Timpul trecea, crainicul gâfâia încercând să pornească licitaţia,Dean Felporg răguşea fără să izbutească să obţină unul din acelesemne din cap pe care aceşti respectabili agenţi se pricep atât debine să le descopere, şi preţul nici măcar nu era pus în discuţie.

Trebuie să spunem, totuşi, că dacă ciocănaşul nu obosea totizbind în tăblia biroului, mulţimea, nici ea, nu obosea aşteptând.

Continua să plouă cu glume, zeflemelele făceau înconjurul sălii.Unii ofereau pe insulă doi dolari, cu cheltuieli cu tot. Alţii cereauei plată ca să o achiziţioneze.

Şi mereu strigătul crainicului :

— Insulă de vânzare ! Insulă de vânzare ! Şi nimeni s-o cumpere.

— Garantaţi dumneavoastră că acolo se găsesc „flats"-uri{3} ?întrebă băcanul Stumpy din Merchant-Street.

— Nu, răspunse agentul licitaţiei, dar nu este imposibil să segăsească şi Statul cedează cumpărătorului toate drepturile asupraacestor terenuri aurifere.

— Se află măcar un vulcan acolo ? întrebă Oakhurst, cârciumarul din strada Montgomery.

— Nu, nici un vulcan, replică Dean Felporg. Dacă ar aveaunul, ar fi mai scump !

Un uriaş hohot de râs urmă acestui răspuns.

— Insulă de vânzare ! Insulă de vânzare ! urla Gingrass ai cărui plămâni se osteneau zadarnic.

— Doar un dolar, doar o jumătate de dolar, măcar un centpeste preţul la care a fost evaluată, spuse pentru o ultimă datăagentul, şi o adjudec ! O dată !... De două ori!...

Tăcere deplină.

— Dacă nimeni nu spune nimic, adjudecarea va fi retrasă !...Odată !... De două ori !...

— Douăsprezece sute de mii de dolari !

În mijlocul sălii, aceste patru cuvinte răsunară ca patru detunături de pistol.

Amuţită pentru o clipă, întreaga adunare se întoarse către îndrăzneţul care îşi permisese să rostească această cifră.Era William W. Kolderup, din San Francisco.

Capitolul II

CUM WILLIAM W. KOLDERUP DIN SAN FRANCISCOSE LUPTĂ

CU J. R. TASKINAR DIN STOCKTON

A fost odată un om extraordinar de bogat, care îşi număra dolarii cu milioanele cum alţii şi-i numără cu miile. Era WilliamW. Kolderup.

Se spunea despre el că este mai bogat decât ducele de Westminster — al cărui venit se ridică la opt sute de mii de lire şi care poate cheltui cincizeci de mii de franci pe zi, adică treizeci şi şase de franci pe minut - mai bogat decât senatorul Jones din Nevada, care posedă treizeci şi cinci de milioane rentă, mai bogat decât Mr. Mackay chiar, căruia cele două milioane şapte sute cincizeci mii de lire rentă anuală îi asigură şapte mii opt sute franci pe oră sau doi franci şi câteva centime pe secundă. Nu mai vorbesc de micii milionari de talia unui Rothschild, Van Der Bilt, a duceluide Northumberland, Stewart, nici de directorii puternicei Băncia Californiei şi de alte personaje din belşug înzestrate cu rente,din lumea veche şi cea nouă, cu care William W. Kolderup ar fiputut face acte de milostenie.

Ar fi putut dărui, fără să fie stingherit din pricina asta, un milion cum noi am putea da o sută de bănuţi.

Acest onorabil om de afaceri pusese temelia solidă a incalculabilei sale averi în exploatarea primelor terenuri aurifere din California. El a fost principalul asociat al căpitanului elveţian Sutter, pe terenurile căruia se descoperise, în 1848, primul filon. Din această epocă, ajutat de noroc şi de inteligenţă, îl găsim interesat în toate marile exploatări din lume. Se aruncă atunci aprig în fel de fel de speculaţii de comerţ şi industrie.

Fondurile sale inepuizabile alimentară sute de uzine, vapoarelesale exportînd produsele în lumea întreagă. Averea-i crescu deciîntr-o progresie nu artimetică, ci geometrică. Se spunea despre elceea ce se spune în general despre aceşti „miliardari", că nici nu-şicunoştea avuţia. În realitate şi-o cunoştea până la ultimul dolar,dar nu se lăuda niciodată.

În clipa când îl prezentăm cititorilor noştri, cu tot respectul pecare îl merită un bărbat „de o asemenea suprafaţă", WilliamW. Kolderup poseda două mii de firme răspîndite în toate punctelede pe glob ; optzeci de mii de funcţionari în diversele sale birouridin America, Europa şi Australia ; trei sute de mii de reprezentanţi ; o flotă de cinci sute de corăbii, care cutreierau fără răgazmările spre profitul său şi nu cheltuia mai puţin de un milion pean numai cu timbre pentru documentele sale comerciale şi scrisorile de trăsură.

În sfârşit, era onoarea şi gloria îmbelşugatului Frisco — diminutivul cu care americanii alintau familiar capitala Californiei.

O licitaţie susţinută de William W. Kolderup nu putea deci săfie decât o licitaţie dintre cele mai serioase. Aşadar, atunci cândspectatorii licitaţiei îl recunoscură pe cel care depăşise cu o

sutăde mii de dolari preţul la care fusese evaluată insula Spencer, fuo mişcare de nestăpânit, glumele încetară pe loc, zeflemelelor leluară locul unele exclamaţii admirative, în sală izbucniră urale.

Acestei asurzitoare larme îi urmă o tăcere deplină. Ochii se holbară, se ascuţiră urechile. În ce ne priveşte, dacă am fi fost acolo,ne-am fi ţinut respiraţia, numai ca să nu ne scape nimic din impresionanta scenă ce ar fi avut loc dacă alt amator ar fi îndrăznitsă intre în competiţie cu William W. Kolderup.

Dar era probabil ? Era măcar cu putinţă ? Nu !

În primul rând, era suficient să-l priveşti pe William W. Kolderup ca să te convingi că nu va ceda niciodată într-o chestiune în care ar fi în joc posibilităţile lui financiare.

Era un om înalt, puternic, cu un cap mare, umeri laţi, cu mâi-nile şi picioarele bine legate de trup, o carcasă de fier prinsă zdravăn în încheieturi. Privirea blajină, dar hotărâtă, nu se pleca uşor.Părul său cărunt, tot atât de bogat ca şi în tinereţe, se zburlea înjurul craniului. Liniile drepte ale nasului său formau un triunghidreptunghic, desenat geometric. Nu avea mustaţă. O barbă potrivită după moda americană, straşnic de deasă la bărbie, ale cărei margini de sus se împreunau la colţurile buzelor şi se înălţauapoi până la tîmple în favoriţi sare şi piper. Dinţii albi, simetricaşezaţi într-o gură subţire şi strânsă. Unul dintre acele adevăratecapete de comodor, care se înalţă în vijelie şi înfruntă furtuna.Nici un uragan nu i l-ar fi plecat, atât îi era de solid înşurubat pegâtul puternic care-i servea de pivot. În această bătălie a licitărilor, fiecare înclinare a capului său însemna o sută de mii de dolariîn plus.

Nu avea de ce să lupte.

— Douăsprezece sute de mii de dolari, douăsprezece sute demii de dolari ! strigă agentul licitaţiei, cu acel accent specific pecare-l are un agent care vede în sfârşit că munca lui nu va fi za-darnică.

— La douăsprezece sute de mii de dolari, ar fi un amator ! repetă crainicul Gingrass.

— Oh, se poate supralicita fără teamă, murmură cârciumarulOakhurst, William W. Kolderup nu va ceda !

— Ştie prea bine că nimeni nu se va aventura ! răspunse băcanul din Merchant-Street.

Sâsâituri repetate îi invitară pe cei doi onorabili negustori să păstreze o tăcere deplină. Inimile băteau mai tare. Va îndrăzni oarevreun glas să se ridice şi să răspundă glasului lui William W. Kolderup ?

El, cu o ţinută mîndră, nu se clintea. Rămânea acolo, tot atât deliniştit ca şi când afacerea nu l-ar fi interesat. Dar cei ce erau mai aproape de el puteau să bage de seamă că ochii îi erau ca douăpistoale încărcate cu dolari, gata să explodeze.

— Nimeni nu vorbeşte ? întrebă Dean Felporg. Nimeni nu vorbi.

— O dată, de două ori !...

— O dată ! de două ori !... repetă Gingrass, foarte obişnuit cuacest mic dialog cu agentul licitaţiei.

— Voi adjudeca !

— Vom adjudeca !

— La douăsprezece sute de mii de dolari insula Spencer, aşaprecum urmează...

— La douăsprezece sute de mii de dolari !

— Este clar ? S-a înţeles ?

— Nu sunt păreri de rău ?

— La douăsprezece sute de mii de dolari, insula Spencer !...Respiraţiile gâfâitoare înălţau şi coborau piepturile convulsiv. Se va ivi, în sfârşit, în ultima secundă o supralicitare ?

Felporg, cu mâna dreaptă întinsă deasupra mesei sale, agită ciocănaşul de fildeş... O lovitură, o singură lovitură şi adjudecareaavea să fie definitivă.

Ciocănaşul se lăsă încet, atinse aproape masa, se ridică iar, şovăi o clipă ca o spadă care se angajează atunci când luptătorul fentează ; apoi coborî vertiginos...

Dar înainte ca puternica lovitură să se facă auzită, un glas rostiaceste cuvinte :

— Treisprezece sute de mii de dolari!

Fu mai întâi un „ah" ! general de uimire şi un al doilea „ah" !nu mai puţin general, de satisfacţie.

Se mai prezentase un concurent. Deci, va avea loc o bătălie.

Dar cine era acest cutezător care îndrăznea să vină să lupte culovituri de dolari împotriva lui William W. Kolderup din San Francisco ?

Era J. R. Taskinar, din Stockton.

J. R. Taskinar era bogat, dar nu atât de avut pe cât era de gras.Cântărea patru sute douăzeci de livre{4}. Dacă nu fusese decât aldoilea la ultimul concurs al celor mai graşi oameni din Chicago,aceasta se datora faptului că nu i se dăduse timp să-şi terminecina şi astfel îi lipsiseră zece livre.

Acest colos, căruia îi trebuiau, ca să-şi aşeze uriaşa sa persoană,scaune speciale, locuia pe strada San-Ioachim la Stockton — unul din oraşele cele mai importante din California, unul din centrelede depozitare pentru minele din sud, un rival al oraşului Sacramento, unde se concentrează produsele minelor din nord.

Tot acolo, corăbiile încarcă cea mai mare parte din grâul Californiei. Nu numai exploatarea minelor şi comerţul cu cereale îioferise lui J. R. Taskinar prilejul de a câştiga o imensă avere, darpetrolul, ca un alt Pactole{5}, îşi făcuse drum prin casa lui de bani; în plus, era un jucător

înveterat, jucător norocos, şi pocherul— ruleta Americii de Vest — se arătase darnic cu el în ceea cepriveşte câştigul. Dar oricât de bogat ar fi fost, era un om de nimic, la numele căruia nu alăturai bucuros epitetul de „onorabil",atât de des folosit în ţinut.

Cu toate acestea era un bun cal de povară, cum se spune, şiprobabil că i se puneau pe seamă mai multe decât s-ar fi cuvenit.

Sigur este însă că, în nenumărate ocazii, nu se sfia să se folosească de „derringer", care nu este altceva decât revolverul californian.

Oricum ar fi fost, J. R. Taskinar îl ura în chip deosebit pe William W. Kolderup. Îl invidia pentru averea lui, pentru situaţia lui, pentru prestigiul lui. Îl dispreţuia aşa cum un om gras dispreţuieşte un om pe care îl consideră slab. Nu era pentru prima dată când negustorul din Stockton căuta să-i şterpelească negustorului din San Francisco o afacere bună sau rea, numai şi numai din spirit de rivalitate.

William W. Kolderup îl cunoştea foarte bine şi îi arăta, oricândse întâlneau, un dispreţ menit să-l exaspereze.

Un ultim succes pe care J. R. Taskinar nu-l putea ierta adversarului său era acela de a-l fi înfrânat în ultimele alegeri de Stat. Cu toate eforturile, ameninţările şi defăimările sale, fără să maivorbim de miile de dolari risipite de agenţii săi electorali, WilliamW. Kolderup fusese acela care intrase în locul lui în Consiliul legislativ din Sacramento.

Or, J. R. Taskinar aflase — cum, n-aş putea s-o spun — căWilliam K. Kolderup intenţiona să cumpere insula Spencer.

Această insulă i-ar fi fost la fel de inutilă ca şi rivalului său. Puţin îl interesa. Se ivise însă o nouă ocazie de a se înfrunta, de a combate, poate chiar de a învinge : şi J. R. Taskinar nu putea să o lase să-i scape !

Iată pentru ce J. R. Taskinar venise în sala de licitaţii, în mijlocul acestei mulţimi curioase care nu putea să-i prevadă intenţiile; pentru ce îşi pregătise în orice caz armele ; pentru ce, înainte de a acţiona, aşteptase ca adversarul său să acopere preţul la care fusese evaluată insula, oricât de mare ar fi fost.

În sfârşit, William W. Kolderup lansase această ofertă :

„Douăsprezece sute de mii de dolari !"

Şi în clipa când William W. Kolderup putea să creadă definitivcă i se adjudecase insula, apăruse J. R. Taskinar cu aceste cuvinte aruncate cu glas de stentor :

— Treisprezece sute de mii de dolari!

Toată mulţimea, aşa cum am văzut, se întorsese.„Taskinar, grasul !"

Şi numele lui trecu din om în om. Da ! Mătăhălosul Taskinar !Era bine cunoscut! Corpolenţa sa fusese nu numai o dată subiectulunor articole în ziarele din Statele Unite.

Nu ştiu care matematician demonstrase chiar, cu ajutorul unorcalcule superioare, că masa sa era suficient de mare pentru a

oinfluenţa pe aceea a satelitului nostru şi să tulbure într-o proporţie apreciabilă elementele orbitei lunare.

Dar nu aspectul fizic al lui J. R. Taskinar îi interesa în acestmoment pe spectatorii din sală.

Ce avea să fie mult mai impresionant, era faptul că Taskinarse ciocnea direct şi public cu William W. Kolderup ; faptul că oluptă eroică, cu lovituri de dolari, ameninţa să se dezlănţuie. Şin-aş putea să spun pentru care dintre cele două case de bani arfi arătat mai mult interes cei care pariau.

Enorm de bogaţi amândoi, aceşti duşmani de moarte ! Nu avească fie deci decât o chestiune de amor propriu. După prima mişcarede surpriză, repede stăpânită, o nouă tăcere se aşternu în întreagaadunare.

Ai fi putut auzi un păianjen ţesîndu-şi pânza. Glasul agentului Felporg fu cel care rupse această apăsătoare tăcere.

— La treisprezece sute de mii de dolari, insula Spencer ! strigăel sculându-se în picioare, pentru a putea urmări mai bine licitările.

William W. Kolderup se întorsese către J. R. Taskinar.

Cei prezenţi se retraseră ca să facă loc celor doi adversari. Omuldin San Francisco şi cel din Stockton erau faţă în faţă, puteau săse privească în ochi după pofta inimii. Adevărul ne obligă săspunem că nici unul nu se lăsa mai prejos. Nici o clipă privireaunuia nu ar fi consimţit să se plece în faţa privirii celuilalt.

— Patrusprezece sute de mii de dolari, spune William W. Kolderup.

— Cincisprezece sute de mii ! răspunse J. R. Taskinar.

— Şasesprezece sute de mii !

— Şaptesprezece sute de mii !

Asta nu vă aminteşte povestea celor doi industriaşi din Glasgow care s-au luat la întrecere care să construiască cele mai înalte coşuri la uzina sa, cu riscul unei catastrofe ? Numai că acolo era vorba de coşuri clădite din lingouri de aur.

Totuşi, după supralicitările lui J. R. Taskinar, William W. Kolderup reflecta un anumit timp, înainte de a se angaja din nou.

Taskinar, dimpotrivă, exploda ca o bombă şi părea că nu vreasă-şi acorde nici o clipă de gândire.

— Şaptesprezece sute de mii de dolari ! repetă agentul licitaţiei. Haideţi, domnilor, este o nimica toată... Este un adevărat chilipir !

Şi s-ar fi putut crede că, în, virtutea obişnuinţei, acest demnFelporg avea să adauge : „Numai rama merită mai mult !"

— Şaptesprezece sute de mii de dolari! urlă crainicul Gingrass.

— Optsprezece sute de mii de dolari! răspunse William W. Kolderup.

— Nouăsprezece sute de mii ! replică J. R. Taskinar.

— Două milioane ! replică imediat, fără să mai aştepte de

dataaceasta, William W. Kolderup.

Chipul îi pălise puţin atunci când îi scăpară aceste ultime cuvinte, dar întreaga sa atitudine era aceea a unui om care nu vrea să părăsească lupta.

În ce-l priveşte pe J. R. Taskinar, el se aprinsese. Chipul luienorm semăna cu acele discuri de la căile ferate, a căror faţă, trecând pe roşu, dă trenului semnalul de oprire.

Dar, foarte probabil, concurentul său nu avea să ţină seamă de acest semnal şi avea să mărească presiunea.

J. R. Taskinar simţea asta. Sângele i se urca în obrazul congestionat, apoplectic. Cu degetele lui groase, încărcate cu briliante scumpe, îşi tot sucea şi răsucea enormul lanţ de aur cu care îi era prins ceasul. Îşi privea adversarul, închidea o clipă ochii, caapoi să-i redeschidă mai plini de ură ca oricând.

— Două milioane cinci sute de mii de dolari ! spuse el în sfârşit, sperând ca prin acest salt prodigios să deruteze orice supralicitare.

— Două milioane şapte sute de mii! răspunse cu glas foartecalm William W. Kolderup.

— Două milioane nouă sute de mii!

— Trei milioane !

Da, William W. Kolderup din San Francisco spusese trei milioane de dolari ! Aplauzele erau pe cale să izbucnească ; cei dinsală se abţinură totuşi auzind glasul agentului care repeta strigările şi al cărui ciocănel ridicat ameninţa să coboare datorită unei involuntare tresăriri a muşchilor.

S-ar fi spus că Dean Felporg, oricât ar fi fost de blazat faţă desurprizele unei vânzări publice, era incapabil să se mai stăpânească.

Toate privirile erau îndreptate către J. R. Taskinar.

Voluminosul personaj le simţea greutatea, dar mult mai multgreutatea acestor trei milioane de dolari care păreau că-l strivesc.

Voia să vorbească fără îndoială, ca să supraliciteze, dar nu maiputea. Voia să dea din cap, dar nici atât nu era în stare.

În sfârşit, slab dar suficient pentru a-l angaja, i se auzi glasul,

— Trei milioane cinci sute de mii, murmură el.

— Patru milioane ! răspunse William W. Kolderup.

A fost ultima lovitură de măciucă. J. R. Taskinar se prăbuşi.Cu o lovitură scurtă, ciocănaşul izbi marmura mesei.

Insula Spencer era adjudecată, pentru patru milioane de dolari,lui William W. Kolderup din San Francisco.

— O să mă răzbun ! murmură J. R. Taskinar.

Şi după ce îi aruncă o privire plină de ură învingătorului său,se întoarse la *Occidental-Hotel.*

În acest timp, uralele şi „hip-hip"-urile răsunară de trei ori înauzul lui William W. Kolderup ; îl însoţiră până în Montgomery-Street şi

entuziasmul acestor americani fu atât de mare încât uitară chiar să cânte *Yankee Doodle.*

Capitolul III
ÎN CARE DISCUŢIA ÎNTRE PHINA HOLLANEY ŞI GODFREY MORGAN ESTE ACOMPANIATĂ DE PIAN

William Kolderup se întorsese la locuinţa sa, din strada Montgomery. Această stradă este Regent-Street-ul, Brodway-ul, Boulevard des Italiens al San Francisco-ului.

Totul de-a lungul acestei mari artere, care străbate oraşul paralel cu cheiurile, este mişcare, veselie, viaţă : nenumărate tramvaie, trăsuri trase de cai sau catâri, oameni grăbiţi care se înghesuie pe trotuarele de piatră, în faţa magazinelor pline de clienţişi, mult mai mulţi încă, la uşile barurilor unde se vând băuturi cumnu se poate mai californiene.

Inutil să descriem locuinţa nababului din Frisco. Având preamulte milioane, era prea luxoasă. Mai mult confort decât bun-gust.Mai puţin simţ artistic decât simţ practic. Dar nu se poate avea totul pe această lume.

Cititorul să se mulţumească a şti că se afla acolo un minunatsalon de recepţie, şi în acest salon un pian ale cărui acorduri seîmprăştiau în calda atmosferă a casei, în clipa în care se întorceaacolo bogatul Kolderup.

„În ordine ! îşi spuse el. Ea şi el sunt acolo ! Numai un cuvântsă-i spun casierului meu, apoi îndată o să stăm de vorbă !"

Şi se îndreptă către biroul său, cu gândul de a termina aceastăafacere cu insula Spencer, ca apoi să nu se mai gândească la ea.

Să termine însemna de fapt să transforme câteva valori în banilichizi pentru a plăti ceea ce achiziţionase. Nu erau necesare maimult decât patru rânduri către agentul său de schimb. Apoi William W. Kolderup se va ocupa de o altă „combinaţie" care îi stătea mult mai mult la inimă.

Da ! Ea şi el erau în salon. Ea în faţa pianului, el pe jumătateculcat pe o canapea, ascultând distrat sunetele perlate ale arpegiilor, care zburau de sub degetele fermecătoarei persoane.

— Mă asculţi ? spuse ea.

— Desigur !

— Da ! Dar mă şi auzi ?

— Dacă te aud, Phina ? Dar niciodată nu ai cântat atât de bineaceste variaţii din *Aula Robin Gray.*

— Dar nu *Aula Robin Gray* cânt eu, Godfrey... Ci *Happy moment...*

— Ah ! Credeam... răspunse Goldfrey pe un ton de o indiferenţă

asupra căreia era greu să te înşeli.

Tânăra fată îşi înălţă amândouă mâinile, le ţinu aşa, cu degetelerăsfirate, deasupra claviaturii, ca şi când s-ar fi pregătit să ataceun acord.

Apoi, întorcându-se pe jumătate cu scaunul de pian pe care stătea, rămase câteva minute să-l privească pe mult prea liniştitul Godfrey, ale cărui priviri însă încercau să le evite pe ale ei.

Phina Hollaney era fina lui William W. Kolderup. Orfană, crescută sub îngrijirea lui, el îi dăduse dreptul de a se considera fiicalui, avînd datoria de a-l iubi ca pe un părinte.

Şi ea nu uita asta.

Era o tânără persoană, cum se spune, „drăguţă în felul ei", darsigur fermecătoare, o blondă de şaisprezece ani cu un temperament de brună, lucru care se citea în lumina ochilor ei de un albastru aproape negru. Nu vom uita să o comparăm cu un crin, fiindcă este o comparaţie folosită totdeauna în cea mai bună societate, în descrierea frumuseţilor americane.

Era deci, dacă vreţi, un crin, dar un crin altoit pe un măceş,rezistent şi tare. Era desigur foarte sentimentală această tânărămiss, dar avea de asemenea mult spirit practic, un fel de a fi foartepersonal şi nu se lăsa antrenată mai mult decât trebuie în iluziisau visuri care sunt specifice sexului şi vârstei sale.

Visele sunt bune când dormi, nu când eşti treaz.

Şi ea în acest moment nu dormea şi nici nu se gândea să doarmă.

— Godfrey ! exclamă ea.

— Phina ! răspunse tânărul.

— Unde eşti tu acum ?

— Lângă tine... în acest salon...

— Nu, nu eşti lângă mine, Godfrey ! Şi nu în acest salon !... Cideparte, foarte departe... peste mări, nu-i aşa ?

Şi automat mâna Phinei, căutând claviatura, se rătăci într-o serie de septime diminuate de o grăitoare tristeţe, pe care, poate, nepotul lui William W. Kolderup nici nu le pricepu.

Fiindcă aşa era acest tânăr şi aceasta era legătura de rudenie careîl lega de bogatul stăpân al casei.

Fiu al unei surori al acestui cumpărător de insulă, orfan demulţi ani, Godfrey Morgan fusese, ca şi Phina, crescut în casaunchiului său, căruia febra afacerilor nu-i lăsase niciodată răgazul de a se gândi să se căsătorească.

Godfrey număra atunci douăzeci şi doi de ani. Studiile odatăterminate, rămăsese cu totul lipsit de ocupaţie. Faptul că absolvise universitatea nu însemna că era mai învăţat. Viaţa nu-i oferea decât drumuri uşoare. Putea s-o ia la stânga sau la dreapta: asta l-ar fi dus totdeauna undeva unde averea nu i-ar fi lipsit.

Altminteri, Godfrey era un tânăr distins, chipeş, elegant, nepurtându-şi niciodată cravata trecută printr-un inel, neîmpestriţându-şi nici degetele, nici manşetele, nici plastonul cămăşii cu toate acele bijuterii de fantezie, atât de apreciate de concetăţenii săi.

Nu voi surprinde pe nimeni spunând că Godfrey Morgan urmasă se căsătorească cu Phina Hollaney. Ar fi putut să fie altfel ? Totul concura la aceasta. De altfel, William W. Kolderup era de acord cu această căsătorie. Îşi încredinţa astfel averea celor două fiinţe pe care le iubea cel mai mult în această lume, fără să mai spunem că Phina îi plăcea lui Godfrey şi că Godfrey nu-i displăcea Phinei.

Pentru o sănătoasă contabilitate a casei de comerţ, aşa se cădea să fie. De la naşterea celor doi, fusese deschis un cont pentru tânăr, un altul pentru fată; nu rămânea decât să fie reunite şi să se treacă la întocmirea unui nou cont pentru ambii soţi.

Preaonorabilul negustor spera că aceasta avea să se întîmplela sfârşitul lunii şi că situaţia va fi definitiv rezolvată, sub rezervaunor eventuale greşeli sau omisiuni.

Or, tocmai că exista o omisiune şi poate chiar o greşeală, aşacum o vom arăta.

Greşeală, fiindcă Godfrey nu se simţea încă foarte pregătitpentru un asemenea mare eveniment: căsătoria ; omisiune, fiindcăs-a pierdut din vedere să i se ceară părerea în privinţa acestui subiect.

Şi în adevăr, odată terminate studiile, Godfrey încerca un felde oboseală prematură faţă de lumea şi viaţa de-a gata, în carenu-i va lipsi nimic, în care nu ar avea să-şi dorească nimic, în care nu ar fi avut nimic de făcut.

Şi atunci îl năpădi dorinţa de a cutreiera lumea ; îşi dădu seamacă învăţase de toate, numai să călătorească, nu! La drept vor-bind, din vechiul şi noul continent nu cunoştea decât un singurpunct, San Francisco, unde se născuse şi din care nu plecase niciodată, decât doar în vis.

Dar, vă întreb, ce reprezintă un tânăr care nu a făcut de douăsau trei ori înconjurul pământului, mai ales dacă este american ? La ce mai poate fi el bun ? Ştie el dacă s-ar putea descurca în diverse împrejurări în care l-ar arunca o călătorie mai lungă ? Dacă nu a avut prilejul să guste dintr-o viaţă plină de aventuri, cum va îndrăzni el să răspundă de sine însuşi ?

În sfârşit, câteva mii de leghe parcurse pe faţa pământului, pentru a vedea, a observa, a se instrui, nu sunt oare o necesară completare a educaţiei unui tânăr ?

Iată deci ce se întâmplase : de aproape un an Godfrey se cufundase în cărţi de călătorii, cu care plouă în epoca noastră, şi lectura acestora îl pasionase.

Descoperise, odată cu Marco Polo, China, America prin Columb, Pacificul cu Kook, Polul Sud cu Dumont-d'Urville.

Îi intrase în cap să meargă pe acolo pe unde aceşti vestiţi călători fuseseră fără el. De fapt, ei nu ar fi socotit plătită prea scump o explorare de câţiva ani cu preţul unui oarecare număr de atacuri din partea piraţilor malaiezi, o ciocnire pe mare, naufragii pe o coastă pustie, chiar dacă ar fi trebuit să ducă viaţa unui Selkirk sau a unui Robinson Crusoe !

Un Robinson ! Să devină un Robinson ! Ce tânără imaginaţie n-a visat un pic la asta — aşa cum a făcut-o adesea, prea adesea Godfrey —citind aventurile eroilor imaginari ai lui Daniel Defoe{6} sau Wyss{7}?

Da! Aici ajunsese propriul nepot a lui William W. Kolderupîn clipa când unchiul său se gândea să-l prindă, cum se spune, înlanţurile căsniciei.

Cât despre a călători cu Phina, devenită doamna Godfrey Morgan, nu, asta nu era cu putinţă !

Călătoriile trebuie să le faci singur, sau să nu le mai faci deloc ! Şi de altfel, odată trecute fanteziile, Godfrey nu ar fi şi mai bine pregătit pentru a-şi semna contractul ? Poţi să faci fericirea unei femei dacă mai întâi nu ai fost nici măcar în Japonia, în China, sau nici chiar în Europa ? Nu ! Hotărât, nu !

Iată de ce Godfrey era lângă Phina cu gândul aiurea, indiferentcând ea îi vorbea, surd când îi cânta ariile care altădată îl fermecau. Ca o fată serioasă şi chibzuită, Phina şi-a dat seama de acest lucru.

A spune că nu încerca o oarecare dezamăgire şi un pic de durere, ar însemna să o calomniem pe nedrept. Dar, obişnuită să ia din viaţă numai partea bună a lucrurilor, îşi făcuse următoarea socoteală : „Dacă trebuie numaidecât să plece, mai bine să o facă înainte şi nu după căsătorie". Şi iată deci că Godfrey, deşi se afla lângă Phina, era acum cu gândul în altă parte, indiferent când ea îi vorbea.

— Nu !... Tu nu eşti în acest moment lângă mine... ci peste mări!

Godfrey se ridicase. Făcu câţiva paşi prin salon fără să se uite la Phina şi, fără să-şi dea seama, îşi lăsă degetul arătător să cadă pe o clapă a pianului. Un „re-bemol" de jos, din octava de sub portativ, un sunet într-adevăr jalnic, răspunse în locul lui.

Phina înţelese, şi, fără vreo altă discuţie, se pregătea tocmaisă-şi încolţească logodnicul făcându-l să aştepte ca ea să-l ajutesă găsească o portiţă prin care el să poată fugi acolo unde îlîmbia închipuirea lui, când se deschise uşa salonului.

Apărea, părând ca întotdeauna puţin grăbit, William W. Kol-derup. Era negustorul care abia încheiase o tranzacţie şi se pregătea să înceapă alta.

— Ei bine, spuse el, nu ne mai rămâne acum decât să fixămdefinitiv data.

— Data ? răspunse Godfrey tresărind. Ce dată, dacă nu te superi, unchiule ?

— Data căsătoriei voastre a amândorura ! replică William W.Kolderup. Presupun că nu este data căsătoriei mele !

— Poate că ar fi mai urgentă ! spuse Phina.

— Cum ! Ce ?... strigă unchiul. Ce vrea să însemne asta ? Eravorba de sfârşitul lunii, nu ?

— Nu data unei căsătorii este vorba să o fixăm astăzi, naşule Will, ci data unei plecări!

— Unei plecări ?...

— Da, plecarea lui Godfrey, continuă Miss Phina, a lui Godfrey care simte nevoia ca, înainte de căsătorie, să cutreiere puţin lumea !

— Tu vrei să pleci ...tu ? strigă William W. Kolderup apropiindu-se de tânărul pe care îl apucă de braţ ca şi când i-ar fi fost teamă ca acest ştrengar de nepot să nu-i scape.

— Da, unchiule Will, răspunse cu curaj Godfrey.

— Şi pentru cât timp ?

— Pentru optsprezece luni sau doi ani cel mult, dacă...

— Dacă?...

— Dacă dumneata o să-mi dai voie şi Phina va voi să mă aştepte până atunci!

— Să te aştepte ? Ia uitaţi-vă la acest pretendent care nu pretinde decât să-şi ia valea ! strigă William W. Kolderup.

— Să-l lăsăm pe Godfrey să facă ce vrea, răspunse tânăra fată.M-am gândit bine, naşule Will. Eu sunt tânără, dar de fapt Godfrey este încă şi mai tânăr decât mine ! Călătoriile îl vor maturiza şi cred că nu trebuie să-i contrazicem gusturile ! Vrea să călătorească ? Să călătorească ! Va veni apoi şi nevoia de odihnă, şi la întoarcere o să mă regăsească.

— Cum ! strigă WilHam W. Kolderup. Eşti de acord să-l laşi pe acest fluşturatic să-şi ia zborul ?

— Da, pentru cei doi ani pe care îi solicită !

— Şi o să-l aştepţi ?...

— Dacă n-aş fi în stare să-l aştept, ar însemna că nu-l iubesc, naşule Will !

Acestea fiind spuse, Miss Phina se întoarse la pian şi, cu saufără intenţie, degetele ei cântau în surdină un cântec foarte la modă,*Plecarea logodnicului,* care, trebuie să recunoaştem, era foartepotrivit în asemenea împrejurare. Dar Phina, fără să bage de seamă poate, o cânta în „la-minor", cu toate că era scrisă în „la-major". În aşa fel încât melodia, astfel cântată, devenea mai tristă, exprimând sentimentele intime ale tinerei fete.

În tot acest timp, Godfrey, încurcat, nu scotea nici un cuvânt.Luându-i capul în mâini şi întorcându-l în plină lumină,

unchiul săuîl privea. În acest chip îl întreba, fără să fie nevoie de vorbe, şiel răspundea, fără să aibă nevoie să-i răspundă.

Şi suspinele acelei *Plecări a logodnicului* se făceau auzite dince în ce mai trist. În sfârşit, după ce făcu ocolul salonului, WilliamW. Kolderup reveni lângă Godfrey, care rămăsese locului, ca unvinovat în faţa judecătorului său. Apoi, ridicând glasul :

— Este foarte serios ? întrebă el.

— Foarte serios, răspunse Miss Phina, fără să se întrerupă, pecând Godfrey se mulţumea să facă un semn afirmativ.

— În regulă ! replică William W. Kolderup, fixîndu-l pe nepotul său cu o privire ciudată.

L-ai fi putut apoi auzi murmurând printre dinţi :

— Aha ! Vrei să guşti din călătorii înainte de a te căsători cu Phina ! Ei bine, o să guşti, nepoate !

Mai făcu doi-trei paşi şi oprindu-se cu braţele încrucişate în faţa lui Godfrey :

— Unde vrei să te duci ? îl întrebă.

— Peste tot.

— Şi când ai de gând să pleci ?

— Când o să vrei dumneata, unchiule Will.

— Fie, cât mai curând posibil !

Auzind aceste ultime cuvinte, Phina se întrerupsese brusc. Degetul cel mic al mâinii sale stângi atinsese tocmai un „sol-diez" şial patrulea nu-l rezolvase pe fonica gamei. Rămăsese la „septimă"ca şi Raoul din *Hughenoţii*{8} când fuge, după duo-ul său cu Va-lentina.

Se prea poate ca Miss Phina să fi avut inima grea, dar era hotărâtă să nu spună nimic.

Atunci, William W. Kalderup, fără să se uite la Godfrey, seapropie de pian.

— Phina, spuse el grav, nu trebuie să rămâi niciodată la „septimă".

Şi cu degetul lui gros, care căzu vertical pe una din clape, făcusă răsune un „la" natural.

Capitolul IV

ÎN CARE T. ARTELETT, ZIS TARTELETT, ESTE PREZENTAT CITITORULUI, AŞA CUM SE CUVINE

Dacă T. Artelett ar fi fost franţuz, compatrioţii săi nu s-ar fisfiit să-l numească în glumă Tartelett. Dar cum acest nume i sepotriveşte, nu vom şovăi să-l numim astfel.

De altfel, chiar dacă Tartelett nu era franţuz, ar fi fost demnsă fie.

În al său *Itinerar de la Paris la Ierusalim,* Chateaubriand vorbeşte despre un bărbat mic de statură, „pudrat şi coafat, ca învremurile de demult, cu haina de un verde deschis, vestă de stofăbuclată, jabou şi

jachetă de caşmir, care scârţâia dintr-o vioară debuzunar şi-i făcea să danseze în sunetul melodiei *Madelon Fri-quet* pe indienii irochieni".

Californienii nu sunt indieni, departe de asta, dar Tartelett nuera mai puţin profesor de dans şi de ţinută în capitala Californiei

Dacă nu-i plăteau lecţiile, ca predecesorului său, în piei de castor sau în şunci de urs, i le plăteau însă în dolari.

Dacă vorbind de elevii săi nu spunea : „Aceşti domni sălbaticişi aceste doamne sălbatice", era fiindcă elevii săi erau foarte ci-vilizaţi şi, dacă i-ai fi dat crezare, nu puţin contribuise şi el la civilizarea lor.

Celibatar, Tartelett pretindea că are, în perioada despre carevorbim, patruzeci şi cinci de ani. Dar acum câteva zeci de ani fusese pe punctul de a se căsători cu o domnişoară destul de matură.

În acea epocă şi în legătură cu asta i s-au cerut „două-trei rânduri" privind vârsta, situaţia, persoana sa; şi iată ce a crezut el de cuviinţă să răspundă.

Asta ne va scuti pe noi să-i facem portretul din două punctede vedere: fizic şi moral.

S-a născut la 17 iulie 1835, la orele trei şi un sfert dimineaţa. Înălţimea este de cinci picioare{9}, două degete{10} şi trei linii. Măsura taliei, deasupra şoldurilor, este exact de două picioare şi trei degete.

Greutatea, care în ultimul an a crescut cu şase livre, este de o sutăcincizeci şi una de livre şi două uncii{11}.

Capul îi este lunguieţ.

Părul, rar deasupra frunţii, este castaniu încărunţit; fruntea înaltă,faţa ovală, tenul colorat. Ochii — vederea o are excelentă — sunt cenuşiu-căprui, genele şi sprâncenele castaniu-deschis, pleoapele puţin adâncite sub arcadă.

Nasul, potrivit, este crestat de o cicatrice către marginea nării stângi.

Tâmplele şi obrajii sunt imberbi. Urechile mari şi lipite de cap.

Gura, de mărime potrivită, nu are absolut nici un dinte stricat. Buzele subţiri şi puţin strânse sunt acoperite de o mustaţă impresionant de deasă; bărbia rotundă este de asemenea acoperită cu o barbă căruntă.

Pe ceafă, o mică aluniţă îi împodobeşte gâtul durduliu ; în sfârşit, când este în baie, se poate vedea că are pielea albă şi e foarte puţin păros.

Existenţa îi este liniştită şi ordonată. Fără să aibă o sănătate de fier, a ştiut, datorită sobrietăţii sale, să şi-o păstreze intactă de la naştere şi până acum.

Bronhiile îi sunt uşor iritabile, acesta este motivul pentru care nu are prostul obicei de a fuma.

De asemenea, nu consumă băuturi alcoolice, cafea, lichior, nici vin curat. Într-un cuvânt, tot ce ar putea acţiona asupra sistemului nervos

este riguros suprimat din higiena sa. O bere fără mult alcool, apă cu câteva picături de vin roşu sunt singurele băuturi pe care le poate consuma fără a-i dăuna. Tocmai datorită acestei prudenţe ale sale, nu a trebuit, de când a venit pe lume, să consulte un medic.

Gestul îi este prompt, mersul sprinten, caracterul sincer şi deschis.În afară de aceasta, este de o extremă delicateţe şi numai teama de aface nefericită o femeie l-a făcut să şovăie în a se angaja în legăturilecăsniciei.

Aceasta a fost nota întocmită de Tartelett; dar, oricât de ademenitoare a putut fi pentru o domnişoară de o oarecare vârstă,căsătoria proiectată nu s-a făcut.

Profesorul rămase deci burlac şi continuă să dea lecţii de dansşi ţinută.

Cam în această epocă, şi cu acest titlu, intră în casa lui WilliamW. Kolderup; apoi, cu trecerea timpului, elevii părăsindu-l încetul cu încetul, sfârşi prin a fi socotit ca o rotiţă în plus în personalul îmbelşugatei case.

La urma urmei, cu toate apucăturile lui care îl făceau ridicol,era un om de treabă. Toţi ajunseseră să ţină la el. Tartelett îl iubea pe Godfrey, o iubea pe Phina, care, de altfel, la rândul lor, îl iubeau şi ei.

Aşa că nu mai avea pe lume decât o singură ambiţie: să-i facă să-şi însuşească toate rafinamentele artei sale, să facă din ei, în ceea ce priveşte bunele maniere, două fiinţe desăvârşite.

Or, cine ar fi crezut ? Tocmai el, profesorul Tartelett, fu cel pecare William W. Kolderup îl alese să-i fie tovarăş nepotului săuîn călătoria proiectată. Da ! William W. Kolderup avea unele motive să creadă că Tartelett contribuise — şi nu puţin — la încurajarea lui Godfrey în această manie a hoinărelii, de a se perfecţiona cutreierând lumea.

William W. Kolderup hotărî deci să-i facă s-o cutreiereîmpreună. Încă de a doua zi, şasesprezece aprilie, îl anunţă peprofesor că îl aşteaptă în birou.

O rugăminte a nababului era pentru Tartelett un ordin. Înarmat cu mica sa vioară de buzunar, care se mai numeşte şi „pochette", cu gândul de a fi pregătit pentru orice eveniment, profesorul ieşi din camera sa, mergând „academic", aşa cum se cuvine din partea unui profesor de dans. Urcă scara, bătu la uşa biroului, intră cu corpul pe jumătate înclinat, cu braţele rotunjite, zâmbind şi aşteptînd în „poziţia a treia", după ce îşi adusese picioarele în unghi drept unul în faţa celuilalt, cu călcîiele alipite şi vârfurile depărtate.

Oricine altul decât profesorul Tartelett, înşurubat în acest echilibru prea puţin stabil, s-ar fi clătinat, dar el ştiu să rămână absolut drept.

— Domnule Tartelett, spuse William W. Kolderup, te-am chemat ca să-ţi anunţ o noutate care cred că nu o să te surprindă.

— Să vă fie de bine ! răspunse profesorul, cu toate că WilliamW.

Kolderup nu strănutase deloc, aşa cum s-ar fi putut crede.

— Căsătoria nepotului meu s-a amânat cu un an sau optsprezece luni, reluă unchiul, şi Godfrey, la cererea sa, o să plece săviziteze diferitele state din vechea şi noua lume.

— Domnule, răspunse Tartelett, elevul meu Godfrey va faceonoare ţării care l-a văzut născându-se şi...

— Şi de asemenea profesorului de ţinută care l-a învăţat bunele maniere, răspunse negustorul pe un ton în care naivul Tartelett nu simţi deloc ironia.

Şi în adevăr, crezând că trebuie să execute un „assemble"{12}, îşideplasă picioarele, printr-o alunecare într-o parte ; apoi, îndoindu-şi uşor şi suplu genunchiul, îl salută pe William W. Kolderup.

— M-am gândit, reluă acesta, că o să-ţi pară fără îndoială răusă te desparţi de elevul dumitale ?

— Despărţirea mă va îndurera, răspunse Tartelett, şi totuşi,dacă trebuie...

— Nu o să trebuiască, spuse William W. Kolderup, a căruisprânceană groasă se încruntă.

— Ah !... răspunse Tartelett.

Uşor tulburat, făcu o mişcare, pregătindu-se să treacă din „poziţia a treia", în „a patra" ; apoi îşi depărta un picior de celălalt, poate fără să-şi dea cu totul seama de cele ce face.

— Da, adăugă negustorul cu un glas tăios şi pe un ton care nuadmitea nici umbra unei replici, m-am gândit că ar fi într-adevăr crud să despart un profesor de un elev, meniţi să se împace atât de bine.

— Negreşit... Călătoriile... răspunse Tartelett, care părea că nuvrea să înţeleagă.

— Da, negreşit! reluă William W. Kolderup. Nu numai că voiajurile ar scoate în evidenţă talentele nepotului meu, dar în acelaşi timp şi pe acelea ale profesorului căruia îi datorează o atât decorectă ţinută !

Nu-i trecuse niciodată prin gând acestui mare copil, care eraTartelett, că într-o zi va trebui să părăsească San Francisco, California şi America pentru a cutreiera mările.

Aceste idei nu ar fi putut intra în capul unui om mai priceputîn coregrafie decât la călătorii şi care nu cunoştea — pe o rază dezece mile — nici măcar împrejurimile capitalei. Şi acum i se oferea, nu ! i se dădea a înţelege că vrând nevrând avea să se expatrieze, să încerce pe propria lui piele, cu toate greutăţile şi neplăcerile inerente, aceste călătorii recomandate de el elevului său!

Era desigur în toate acestea ceva care putea să tulbure o minte atât de puţin solidă ca a lui, şi nefericitul Tartelett, pentru prima dată în viaţă, simţi ca o înfiorare în muşchii picioarelor sale mlădiate de treizeci şi cinci de ani de exerciţii.

— Poate că, spuse el, încercând să-şi aducă din nou pe buze acel zîmbet stereotip de dansator, care o clipă se ştersese, poate că... nu sunt făcut pentru...

— O să te deprinzi ! răspunse William W. Kolderup, ca un om care a pus capăt discuţiei.

Să refuze era imposibil.

Lui Tartelett nici nu-i veni un asemenea gând. Ce era el în casă?Un obiect, un balot, un colet, putând să fie expediat în toate colţurile lumii ! Dar expedierea care se punea la cale nu putea să nu-l tulbure cât de cât.

— Şi pe când este hotărâtă plecarea ? întrebă el, încercând să reia o poziţie „academică".

— Peste o lună.

— Şi pe ce mări furtunoase a hotărât domnul Kolderup să neducă vaporul, pe elevul meu şi pe mine ?

— Mai întâi prin Pacific.

— Şi pe care punct al globului pământesc va trebui să pun piciorul pentru prima dată ?

— Pe pământul Noii-Zeelande, răspunse William W. Kolderup. Am observat că zeelandezii nu ştiu să-şi ţină coatele cum se cuvine !... Dumneavoastră o să-i învăţaţi!

Iată, aşadar, cum profesorul Tartelett a fost ales să-i fie tovarăş de călătorie lui Godfrey Morgan.

Apoi un semn al negustorului îl făcu să înţeleagă că audienţaa luat sfârşit. Se retrase deci, destul de emoţionat pentru ca plecarea sa din cameră şi graţiile speciale pe care le desfăşura de obicei în acest act dificil să lase oarecum de dorit.

În adevăr, pentru prima dată în viaţa sa, profesorul Tartelett,uitând, preocupat cum era, cele mai elementare precepte ale arteisale, pleca cu vârfurile picioarelor aduse înăuntru.

Capitolul V
în care se fac pregătiri de plecare şi la sfârşitul căruia se pleacă de-a binelea

Nu se mai putea răzgândi.

Înainte de această lungă călătorie în doi, prin viaţă, călătoriecare se numeşte căsătorie, Godfrey avea să facă înconjurul lumii,ceea ce uneori este mai periculos.

Dar era convins că va reveni foarte oţelit şi că, tânăr neştiutorla plecare, se va întoarce bărbat. Avea să vadă, să observe, săcompare. Curiozitatea lui avea să fie satisfăcută. Nu-i va mai rămânea decât să stea liniştit, ducând o viaţă sedentară, să trăiascăfericit în căminul conjugal, pe care nici o ispită nu-l va mai facesă-l părăsească. Se înşela

sau avea dreptate ?

Avea el să primească o bună şi temeinică lecţie care să-i folosească ? Să lăsăm viitorului grija de a răspunde.

Pe scurt, Godfrey era încântat.

Neliniştită, fără să lase să se vadă acest lucru, Phina se resemna la această ucenicie.

Profesorul Tartelett, atât de sigur de obicei pe picioarele sale,hârşit în echilibristica dansului, îşi pierduse obişnuitul aplomb şiîn zadar căuta să şi-l mai regăsească. Se clătina chiar şi pe parchetul camerei sale, ca şi când s-ar fi aflat pe podeaua unei cabine,agitată de ruliu sau de legănarea vaporului.

Cât despre William W. Kolderup, odată hotărîrea luată, devenise mai puţin comunicativ, mai ales cu nepotul său. Buzele strânse, ochii pe jumătate ascunşi pe după pleoape arătau că o idee fixă încolţise în această minte, frământată de obicei de complicate speculaţii comerciale.

— Ah, vrei să călătoreşti, murmura el câteodată, să călătoreştiîn loc să te căsătoreşti, în loc să stai acasă, să fii pur şi simplu fericit! Ei bine, ai să călătoreşti !

Începură numaidecât pregătirile.

Mai întâi trebuia abordată, discutată şi în sfârşit rezolvată problema itinerariului. Să meargă Godfrey spre sud, est sau vest ?În primul rând asta trebuia hotărât.

Dacă începea cu drumurile din sud, societatea *Panama to California and British Columbia,* apoi societatea *Pachet Shouthampton, Rio-Janeiro* s-ar angaja să-l ducă în Europa.

Dacă o lua prin est, marele drum de fier al Pacificului putească-l ducă în câteva zile la New York, şi de acolo liniile Cunard,Inman, White-Star, Hamburg-American sau Transatlanticul francez aveau să-l transporte pe litoralul Lumii Vechi.

Dacă voia să meargă în vest, cu *Steam Transoceanic GoldenAge* i-ar fi fost uşor să ajungă la Melbourne, apoi la istmul deSuez, cu vapoarele societăţii *Peninsular Oriental Steam Co.*

Mijloacele de transport nu lipseau şi, datorită concordanţei lormatematice,înconjurul lumii nu mai era decât o simplă plimbarede turist.

Dar nepotul moştenitor al nababului din Frisco nu astfel trebuia să călătorească.

Nu ! Pentru necesităţile comerţului său, William W. Kolderupposeda o întreagă flotă de vase cu pânze şi cu aburi.

Hotărî deci ca unul din vapoarele sale să fie pus la dispoziţiatânărului Godfrey Morgan, ca şi cum ar fi fost vorba de un prinţde sânge călătorind pentru plăcerea sa, pe cheltuiala supuşilortatălui său.

Din ordinul său, *Dream,* un steamer solid de şase sute de toneşi cu o forţă de două sute cai putere, începu îndată să se echipeze. Urma să fie comandat de către căpitanul Turcotte, un lup de mare care cutreierase deja toate oceanele, pe toate latitudinile.

Marinar priceput şi îndrăzneţ, acest obişnuit ai furtunilor, taifunelor şi cicloanelor număra la activul său patruzeci de ani denavigaţie la cei cincizeci pe care îi avea.

Să lase corabia în derivă sau să ţină piept uraganului, nu eradecât un joc pentru acest matelot care nu încercase niciodată decât„rău de pământ", atunci când corabia poposea la ţărm. Tot de laaceastă existenţă, neîncetat zgâlţâită pe o punte de vas, păstraseobişnuinţa de a se legăna tot timpul de la stânga spre dreapta,înainte, înapoi : avea ticul ruliului şi al tangajului.

Un secund, un mecanic, patru fochişti, doisprezece mateloţi trebuiau să formeze echipajul steamerului *Dream* care, dacă se mulţumea să facă opt mile pe oră, nu însemna că este mai puţinînzestrat cu excelente calităţi nautice. Că nu ar fi avut o vitezădestul de mare ca să taie valurile, când marea era agitată, fie! Dar, la rândul lor, valurile nu-i treceau pe deasupra, avantaj carecompensează foarte bine mediocritatea vitezei, mai ales atuncicând nu eşti cât de cât grăbit.

De altfel, *Dream* era echipat ca o goeletă, şi, pe un vânt favorabil, cu cei cinci sute de yarzi{13} pătraţi de pânză, putea uşor săfacă să crească puterea aburilor.

Nu trebuie să credem totuşi că voiajul întreprins de *Dream* intenţiona să fie numai un voiaj de plăcere.

William W. Kolderup era un om mult prea practic pentru anu căuta să tragă folos dintr-un parcurs de cincisprezece sau şaisprezece mii de leghe, prin toate mările de pe glob.

Este adevărat, corabia sa trebuia să plece fără încărcătură, darîi era uşor să se păstreze în bune condiţii de plutire umplîndu-şi„water-balast"-urile{14}, care ar fi putut să o scufunde în apă pânăla nivelul punţii dacă ar fi fost necesar.

De asemenea, *Dream* avea de gând de a lua pe drum o încărcătură şi să viziteze diverse reprezentanţe ale bogatului negustor. S-ar duce astfel de la o sucursală la alta. Nu vă fie teamă, căpitanului Turcotte nu avea să-i fie deloc greu să-şi scoată cheltuielile de drum. Fanteziile lui Godfrey Morgan nu aveau să coste nici un dolar finanţele unchiului! Aşa procedează firmele serioase de comerţ.

Toate acestea au fost hotărâte în lungi convorbiri foarte secrete,pe care William W. Kolderup şi căpitanul Turcotte le-au avutîmpreună.

Dar se părea că reglementarea acestei afaceri, atât de simpletotuşi, nu mergea prea uşor, deoarece căpitanul trebui să facă nenumărate vizite în biroul negustorului.

Când ieşea de acolo, unii mai ageri decât obişnuiţii casei ar fiobservat că avea o expresie ciudată, că părul îi era ca zburlit devânt, ca şi cum ar fi fost răscolit de o mână nervoasă, în sfârşit,că întreaga sa persoană se legăna mai tare ca de obicei.

Se puteau auzi de asemenea izbucniri ciudate de glasuri carearătau că întrevederile nu se petreceau fără ciocniri.

Căci căpitanul Turcotte, cu felul lui de a vorbi deschis, ştia foarte bine să-l înfrunte pe William W. Kolderup care îl iubea şi stima destul ca să-i permită să îl contrazică.

În sfârşit, păru că totul se aranjează. Care din ei, WilliamW. Kolderup sau Turcotte, cedase ? N-aş îndrăzni să mă pronunţ,necunoscând nici măcar obiectul discuţiilor lor. Dar aş fi maicurând de părere că avusese câştig de cauză căpitanul.

Orice ar fi fost, după opt zile de discuţii, se păru că negustorulşi marinarul au căzut de acord ; dar Turcotte nu înceta să bombăne printre dinţi : „Să mă ia cinci sute de mii de draci, dacă mă aşteptam ca eu, Turcotte, să fac o asemenea treabă".

În acest timp echiparea steamerului *Dream* înainta rapid şicăpitanul său nu pierdea din vedere nimic pentru a fi gata săplece pe mare în prima jumătate a lunii iunie. Vasul fusese renovatşi carena lui vopsită proaspăt cu miniu contrasta puternic, prinroşul ei aprins, cu părţile negre scufundate în apă.

În portul San Francisco vin un mare număr de vase de toatefelurile şi de toate naţionalităţile. Aşa că de mulţi ani cheiurileoraşului, îndeobşte construite pe litoral, nu ar fi fost suficientepentru încărcarea şi descărcarea mărfurilor, dacă inginerii nu arfi izbutit să construiască mai multe cheiuri artificiale.

Stâlpi mari de brad roşu fuseseră împlântaţi în apă, iar câtevamile pătrate de scânduri îi acoperiseră ca nişte largi platforme.Se lua o parte din golf, dar golful era imens.

Se obţinuseră astfel adevărate cale de descărcare, pline de macarale şi de baloturi, lângă care steamere de pe cele două oceane,vase mai mici de pe râurile californiene, clippere{15} din toate ţările,vase de cursă mică navigând numai pe coasta americană puteau săse rânduiască într-o ordine perfectă, fără să se strivească unelepe altele.

Tocmai de unul din aceste cheiuri artificiale, la extremitateastrăzii Warf-Mission, după trecerea prin bazinul de revizuire,fusese legat la ţărm steamerul *Dream.*

Nimic nu fusese pierdut din vedere pentru ca steamerul *Dream,*pregătit pentru călătoria lui Godfrey, să poată naviga în cele mai bune condiţii. Aprovizionare, amenajare, totul fusese studiat minuţios.

Utilarea era în perfectă ordine, cazanul verificat, maşina eliceiexcelentă. Se luă pe corabie, pentru necesităţile vasului şi

pentrua înlesni legătura cu pământul, chiar şi o şalupă cu aburi, rapidă,care nu se putea scufunda şi care urma să fie de un mare folosîn timpul călătoriei.

În sfârşit, pe scurt, totul era gata la data de 10 iunie. Nu mairămăsese decât să plece pe mare. Oamenii îmbarcaţi de căpitanulTurcotte pentru mânuirea pânzelor sau pentru sala maşinilor erautoţi unul şi unul şi greu s-ar fi găsit pe acolo alţii mai buni.

Un adevărat stoc de animale vii: aguti{16}, oi, capre, cocoşi,găini etc... erau parcate în spaţiul dintre cele două punţi ; necesităţile materiale erau printre altele asigurate de un anumit număr de conserve de cele mai bune mărci.

Cât despre itinerariul pe care trebuia să-l urmeze *Dream,* afost fără îndoială obiectul unei lungi consfătuiri, pe care William W. Kolderup şi căpitanul său au avut-o împreună.

Tot ceea ce s-a ştiut a fost că primul punct de oprire trebuiasă fie pe lângă Auckland, capitala Noii-Zeelande, în afară de cazulcă nevoia de cărbuni, ivită din pricina vânturilor puternice şi de durată, i-ar fi obligat să se aprovizioneze din nou, fie într-unul dinarhipelagurile Pacificului, fie într-unul din porturile Chinei.

Toate aceste amănunte îl interesau de altfel prea puţin pe Godfrey, de vreme ce pleca pe mare, şi deloc pe Tartelett, a cărui tulburare de spirit creştea din zi în zi, la gândul eventualelor întâmplări ale călătoriei cu vaporul.

Nu mai rămăsese de îndeplinit decât o formalitate: aceea a fotografiilor.

Un logodnic nu poate pleca decent pentru o lungă călătorie înjurul lumii fără să ia cu el chipul celei pe care o iubeşte şi, înacelaşi timp, fără să i-l lase pe al lui.

Deci Godfrey, în costum de turist, se dădu pe mâna fotografului din Montgomery-Street — Stephenson et Co. — şi Phina, în rochie de după-amiază, încredinţa de asemenea soarelui grija de a fixa pe placa pricepuţilor operatori trăsăturile ei fermecătoare, dar puţin cam întristate.

Era şi ăsta un fel de a călători împreună.

Portretul Phinei îşi avea, aşa cum se cuvenea, locul în cabinalui Godfrey ; acela al lui Godfrey, în camera tinerei fete.

Cât despre Tartelett, care nu era logodit şi nici nu se gândea săfie, crezu totuşi potrivit ca şi imaginea lui să fie încredinţată sensibilităţii hârtiei fotografice.

Dar oricare ar fi fost talentele fotografilor, ei nu putură săobţină copii satisfăcătoare.

Prea puţin clar, clişeul nu a izbutit să fie cu nici un chip altceva decât o ceaţă confuză în care ar fi fost cu neputinţă să-l recunoşti pe profesorul de dans şi ţinută.

Asta din cauză că, orice ar fi făcut, clientul nu se putea împiedica să nu mişte, în ciuda recomandărilor folosite în toate atelierele consacrate operaţiilor de acest gen.

S-au încercat alte mijloace rapide — fotografii instantanee. Imposibil. Tartelett se clătina anticipat, exact ca şi căpitanul corăbiei*Dream.*

A trebuit să se renunţe la păstrarea trăsăturilor acestui bărbatremarcabil.

Q ireparabilă nenorocire pentru posteritate dacă — dar mai binesă nu ne gândim ! — crezînd că nu pleacă decât în Lumea Nouă,Tartelett ar fi plecat pe lumea cealaltă, din care nu te mai întorci.

La 9 iunie erau gata. *Dream* nu avea decât să pornească. Documentele sale, frahtul, contractul, poliţa de asigurare erau în regulă şi, cu două zile mai înainte, agentul maritim al firmei Kolderup trimisese ultimele semnături.

În acea zi, la locuinţa din Montgomery-Street se dădu o maremasă de adio. Se bău pentru fericita călătorie a lui Godfrey şipentru grabnica sa întoarcere.

Godfrey era destul de înduioşat şi nu încerca să ascundă delocacest lucru. Phina se arătă mai tare decât el. Cât despre Tartelett,el îşi înecă spaimele în câteva pahare de şampanie, al căror efectse prelungi până în clipa plecării. Era cât pe ce să-şi uite vioara debuzunar, care îi fu adusă în momentul când se dezlegau odgoanelecorăbiei *Dream.*

Ultimul rămas bun se luă pe vas, ultimele strângeri de mână seschimbară pe dunetă ; apoi maşina, cu câteva turaţii de elice, făcuca steamerul să iasă în larg.

— Adio, Phina !

— Adio, Godfrey !

— Cerul să vă călăuzească ! spuse unchiul.

— Şi mai ales să ne aducă înapoi, murmură profesorul Tartelett.

— Şi nu uita niciodată, Godfrey, adăugă William W. Kolderup,deviza pe care *Dream* o are înscrisă pe panoul din spate :

Confide, recte agens.{17}

— Niciodată, unchiule Will ! Adio, Phina !

— Adio, Godfrey !

Steamerul se îndepărtă, batistele fluturară atât timp cât se mai vedea de pe chei şi chiar puţin după asta.

În curând *Dream* străbătea golful San Francisco, cel mai mare din lume, apoi depăşea îngustul canal al Golden-Gate-ului şi despica cu etrava sa apele Pacificului: era ca şi când această „poartă de aur" s-ar fi închis în urma lui.

Capitolul VI
ÎN CARE CITITORUL ESTE INVITAT SA FACĂ CUNOŞTINŢĂ CU

UN NOU PERSONAJ

Călătoria începuse. Să recunoaştem cu toţii că nu aceasta eradificultatea. Aşa cum adesea repeta, cu o incontestabilă logică, profesorul Tartelett: „O călătorie începe întotdeauna ! Dar unde şi cum se sfârşeşte, aceasta este mai important !"

Cabina ocupată de Godfrey se deschidea în fundul dunetei lui *Dream,* spre careul din spate care servea de sală de mese.

Tânărul nostru călător era cât se poate de bine instalat. Alesese pentru fotografia Phinei cel mai bun loc, pe cel mai bine luminat panou din camera sa.

O cuşetă pentru dormit, un lavoar pentru toaletă, câteva dulapuripentru hainele şi rufăria sa, o masă de lucru, un fotoliu în care să se aşeze — ce i-ar fi trebuit mai mult acestui călător de douăzeci şi doi de ani ?

În aceste condiţii ar fi făcut de douăzeci de ori înconjurul lumii. Nu era el la vârsta acelei filozofii practice pe care o dau sănătatea de fier şi buna dispoziţie ?

Ah, tinerilor... călătoriţi dacă puteţi, şi dacă nu puteţi... călătoriţi totuşi !

În ce-l priveşte, Tartelett nu mai era bine dispus.

Cabina lui, alături de cea a elevului său, îi părea mult prea strâmtă, cuşeta mult prea tare, suprafaţa de şase yarzi pe care o ocupa era mult prea insuficientă pentru ca să-şi poată repeta acolo paşii săi de dans.

Călătorul din el nu-l va anula deci pe profesorul de dans şi de ţinută ? Nu ! Asta îi era în sânge şi când lui Tartelett îi va veni ceasul să se culce pentru somnul din urmă, picioarele i se vor afla tot drepte, călcîiele apropiate, în „poziţia întâi."

Mesele urmau să se ia în comun, ceea ce se şi făcu — Godfrey şi Tartelett unul în faţa celuilalt, căpitanul şi secundul ocupândfiecare câte un capăt al „mesei de ruliu". Această înspăimântătoaredenumire „masă de ruliu" lăsa deja să se înţeleagă că locul profesorului va fi foarte adesea gol !

La plecare, în această frumoasă dimineaţă de iunie, adia o uşoară briză dinspre nord-est.

Căpitanul Turcotte putuse să potrivească în aşa fel pânzele încâtsă mărească viteza şi *Dream,* plutind bine sprijinit, aproape cutotul ieşit din apă, nu se legăna prea tare dintr-o parte în alta.

În afară de asta, valul venindu-i din spate, tangajul nu-l solicitapeste măsură.

Această plutire nu era dintre acelea care schimbă chipurile călătorilor făcând nasul mai ascuţit, ochii adânciţi, fruntea lividă, obrajii fără culoare. Era deci suportabilă.

Se îndreptau direct către sud-vest, pe o mare frumoasă, abia

încreţită ; litoralul american nu întârziase să dispară dincolo deorizont.

Timp de două zile nu se produse nici un incident de navigaţie, demn de a fi relatat. *Dream* îşi vedea de drum.

Începutul acestei călătorii era deci favorabil, deşi căpitanulTurcotte lăsa să se vadă uneori o nelinişte pe care zadarnic încerca să o ascundă. În fiecare zi când soarele ajungea la meridian, consemna exact locul unde se afla corabia. Dar se putea observa că îndată după asta îşi lua secundul în cabină şi acolo rămâneauamândoi într-o convorbire secretă, ca şi când ar fi avut de discutatîn vederea unor grave eventualităţi. Acest amănunt, fără îndoială,trecea neobservat de către Godfrey, care nu pricepea nimic dintainele navigaţiei, dar şeful echipajului şi câţiva marinari nu puturăsă nu fie surprinşi.

Aceşti oameni de treabă fură cu atât mai uimiţi cu cât, chiar dinprima săptămână, în timpul nopţii şi fără ca nimic să necesiteaceastă manevră, direcţia corăbiei fu simţitor modificată, ca ziuasă fie din nou îndreptată. Acest fapt, explicabil cu o corabie cupânze supusă variaţiilor curenţilor atmosferici, nu putea fi însăjustificat la un steamer care poate să urmeze linia marilor cercurişi strânge pânzele când vântul nu-i este favorabil.

La 12 iunie, dimineaţa, se produse la bord un incident cu totulneaşteptat. Căpitanul Turcotte, secundul său şi Godfrey tocmaivoiau să se aşeze la masă, când de pe punte se auzi un zgomotneobişnuit. Aproape imediat şeful echipajului, împingând uşa,apăru în pragul careului.

— Căpitane, spuse el.

— Ce s-a întâmplat ? răspunse repede Turcotte, ca un marinarcare este tot timpul în alarmă.

— Este... un pasager ! spuse şeful echipajului.

— Un pasager ? !

— Un chinez pe care l-am descoperit din întâmplare în fundulcalei.

— În fundul calei ? ! strigă căpitanul Turcotte. Pe toţi dracii din Sacramenţo, aruncaţi-l în mare !

— În regulă, răspunse şeful echipajului.

În acest timp, căpitanul Turcotte se ridicase ; apoi, urmat deGodfrey şi de secund, părăsi careul de pe dunetă şi se îndreptăspre capătul punţii din faţă a *Dream-ului.*

Acolo, în adevăr, strâns ţinut, se zbătea în mâinile a doi-trei marinari, care nu-l scuteau de ghionturi, un chinez.

Era un bărbat între treizeci şi cinci — patruzeci de ani, cu unchip inteligent, bine făcut, spân, dar puţin cam palid ca urmare aşederii de şaizeci de ore în fundul unei cale prost aerisite.

Numai întâmplarea făcuse să fie descoperit în ascunzătoarea luiîntunecată.

Turcotte făcu numaidecât semn oamenilor lui să-i dea drumulnefericitului intrus.

— Cine eşti ? îl întrebă.

— Un om !

— Şi cum te cheamă ?

— Seng-Vu, răspunse chinezul, al cărui nume în limba lui natală înseamnă : „Care nu trăieşte".

— Şi ce faci aici, la bord ?

— Navighez... răspunse liniştit Seng-Vu, dar pricinuindu-vă câtmai puţine necazuri.

— Într-adevăr, cât mai puţine necazuri!... Şi te-ai ascuns în calăîn *clipa,* plecării ?

— Aşa cum spuneţi, căpitane.

— Cu scopul de a te reîntoarce gratis din America în China, dincealaltă parte a coastei Pacificului ?

— Dacă binevoiţi.

— Şi dacă nu vreau, dacă te-aş ruga să te întorci înot în China ?

— Am să încerc, răspunse chinezul zîmbind, dar probabil o sămă duc la fund !

— Ei bine, blestematule, strigă căpitanul Turcotte, am să te învăţ eu să mai vrei să economiseşti cheltuielile de transport!

Şi căpitanul Turcotte, mult mai înfuriat decât ar fi cerut-o împrejurările, şi-ar fi pus în aplicare ameninţarea dacă nu ar fi intervenit Godfrey.

— Căpitane, spuse el, dacă acest biet om a socotit potrivit să lipsească San Francisco de prezenţa lui, haide ! O să-l lăsăm în trecere pe coasta Shangai-ului şi o să uităm de asta.

Nu avem nici un motiv să o ascundem — Seng-Vu făcea partedintr-una din acele trupe de teatru care reprezintă piese chinezeşti pe scena teatrului francez din San Francisco, în care el deţinea rolul de prim-comic.

Odată încheiată stagiunea, realizând poate mai mult succes decâtbani, a vrut să se reîntoarcă în patrie. De aceea, cu totul şi cu totul la întâmplare, se strecurase pe furiş în cala *Dream-ului.*

Înarmat cu provizii, spera să facă această călătorie de câteva săptămâni incognito ; apoi să debarce într-un loc de pe coasta chineză, aşa cum se îmbarcase, fără a fi văzut.

La urma urmei, era posibil. Pentru asta nu trebuia numaidecâtsă fie executat. Godfrey avea deci dreptate să intervină în favoareaintrusului şi căpitanul Turcotte, care voise să pară mai rău decâtera în realitate, renunţă fără prea mare părere de rău să-l aruncepe Seng-Vu peste bord, să se bălăcească în apele Pacificului.

Seng-Vu nu se întoarse deci în ascunzătoarea lui din fundulvaporului, dar prezenţa sa nu avea să fie supărătoare.

Flegmatic,metodic, puţin comunicativ, îi evita cu grijă pe marinari ; se hrănea din proviziile pe care şi le luase. De fapt, era destul de slab pentru ca greutatea sa, adăugată încărcăturii steamerului, să nu mărească prea simţitor cheltuielile de navigaţie ale *Dream-ului.* Dacă Seng-Vu traversa gratuit oceanul, cu siguranţă că această călătorie a lui nu avea să coste nici un cent casieria lui William W. Kolderup.

Totuşi prezenţa sa la bord aduse pe buzele căpitanului Turcotte o reflecţie al cărei sens special, ciudat, numai secundul, fără îndoială, o înţelese.

— Acest afurisit de intrus o să ne cam stingherească atunci cândva trebui... în definitiv, cu atât mai rău pentru el !

— De ce s-a îmbarcat fraudulos pe *Dream ?* răspunse secundul.

— Ca să meargă la Shangai, fără doar şi poate ! replică Turcotte. Să-l ia dracul!

CAPITOLUL VII
ÎN CARE VOM VEDEA CĂ WILLIAM W. KOLDERUPPOATE CĂ NU A FĂCUT RĂU CA ŞI-A ASIGURAT CORABIA

În zilele următoare, 13, 14 şi 15 iunie, barometrul coborî încet,dar continuu, fără întrerupere, ceea ce indica o tendinţă a vremiide a se menţine sub variabil, între ploaie sau vânt şi furtună. Brizase răcori simţitor pe măsură ce înaintau spre sud-vest. *Dream* aveavântul în faţă ; trebuia să înfrunte valuri destul de puternice careîl izbeau la prova. Pânzele fură deci strânse în tecile lor şi trebuisă se meargă cu elicea, dar cu o presiune potrivită pentru a evitavreo neplăcere.

Godfrey suporta foarte bine aceste încercări ale tangajului şiruliului, fără să-şi piardă nici un singur minut buna dispoziţie. Eraevident că acest băiat de treabă iubea marea.

Dar Tartelett nu o iubea şi ea îi plătea cu aceeaşi monedă. Trebuia să-l vezi pe nefericitul profesor de dans şi ţinută nemaiţinându-se pe picioare, dansând împotriva tuturor regulilor artei. Îi era cu neputinţă să rămână în cabină, în timpul acelor scuturături care zgîlţîiau steamerul până în străfunduri.

— Aer ! Aer ! suspina el.

Aşa că nici nu mai părăsea puntea. O zguduire de ruliu, şi eraaruncat dintr-o parte în alta. Un tangaj, şi era proiectat înainte,chit că aproape imediat era din nou proiectat înapoi. Se sprijineade balustradă, se agăţa de frânghii, lua atitudini cu totul condamnate de principiile coregrafiei moderne ! Ah ! De ce nu putea el să se înalţe ca un balon în aer, să scape de denivelările acestei podele mişcătoare !

Un dansator dintre strămoşii săi spunea că dacă ar consimţi să mai pună piciorul pe scenă, ar fi numai pentru a nu-şi umili camarazii. El, Tartelett, ar fi vrut să nu mai apară niciodată pe această punte pe care părea că tangajul o tîrăşte în prăpastie.

Ce idee pe bogătaşul William W. Kolderup să-l trimită acolo !

— O să dureze mult timpul ăsta mizerabil ? îl întreba el, dedouăzeci de ori pe zi, pe căpitanul Turcotte.

— Hm, barometrul nu-i prea mulţumitor ! răspundea invariabilcăpitanul, încruntând sprâncenele.

— O să ajungem curând ?

— În curând, domnule Tartelett!... Hm... în curând. Mai trebuieîncă timp ca să ajungem.

— Şi ăsta se numeşte ocean Pacific ! repeta nefericitul întredouă sughiţuri şi două clătinături.

În afară de asta vom spune că profesorul Tartelett suferea nunumai de rău de mare, dar că îl năpădea şi frica văzînd acele uriaşevaluri înspumate care se spărgeau cu zgomot la înălţimea pavilionului lui *Dream,* auzind supapele, deschise de şocuri violente, lăsând să ţâşnească aburi prin ţevile de eşapament, simţind steamerul aruncat de colo-colo ca un dop de plută pe aceşti munţi de apă.

— Nu, este imposibil să nu se răstoarne ! repeta el fixându-şielevul cu o privire fără viaţă.

— Fii calm, Tartelett! răspundea Godfrey. O corabie este făcută ca să plutească, ce dracu ! Sunt toate motivele pentru asta.

— Eu îţi spun că nu sunt!

Şi cu această convingere, profesorul îşi puse colacul de salvare, îl purta zi şi noapte, bine strâns pe piept. Nu ai fi putut să-l faci să-l lase, nici să-i fi dat aur. Ori de câte ori marea îi dădea o clipă de răgaz, îl umfla din nou suflând cât putea. De fapt, i se părea că niciodată nu este suficient de umflat !

Cerem îngăduinţă pentru spaimele lui Tartelett. Pentru cine nueste obişnuit cu marea, dezlănţuirile ei au darul de a pricinui ooarecare spaimă, şi se ştie că acest călător fără voie nu se aventurase până atunci nici chiar pe apele liniştite ale golfului San Francisco. Deci rău de mare la bordul unei corăbii pe timpul unui vânt puternic, groază la vederea valurilor care izbesc — putem să-i trecem cu vederea acest lucru.

De altfel, timpul devenea din ce în ce mai rău, ameninţînd steamerul cu o apropiată furtună pe care semafoarele, dacă *Dream* ar fi fost în apropierea litoralului, i-ar fi semnalizat-o.

Dacă în timpul zilei corabia era zgîlţîită groaznic, dacă nu mergea decât cu o foarte redusă viteză, ca să evite vreo stricăciune la maşini, se întâmpla totuşi ca în marile denivelări ale păturilor lichide, rând pe rând, elicea să se scufunde sau să se înalţe la suprafaţă. De aici,

formidabilele bătăi ale paletelor sale în apele mai adânci sau învârtirea lor înnebunită deasupra liniei de plutire, care putea să compromită rezistenţa sistemului de maşini. Se auzeau atunci nişte bubuituri surde care se produceau sub partea din spate a corăbiei şi pistoanele se ambalau cu o viteză pe care mecanicul cu mare greutate o putea stăpâni.

La un moment dat, totuşi, Godfrey observă un fenomen a căruicauză nu o putu desluşi la început ; adică, în timpul nopţii zgâlţâielile steamerului erau infinit mai puţin grozave ca în timpul zilei. Trebuia oare să tragă concluzia că atunci tăria vântului slăbea, că după apusul soarelui intervenea o oarecare acalmie ?

Acest lucru fu atât de evident, încât în noaptea de 21 spre 22 iunievru să-şi dea seama de cele ce se întâmplau. Hotărât, ziua fusesecu deosebire rea, vântul devenise rece şi nu părea că în timpulnopţii marea, atât de capricioasă, biciuită timp de nesfârşite ceasuri,s-ar potoli.

Godfrey se sculă deci către miezul nopţii, se îmbrăcă călduros şiurcă pe punte. Marinarul de cart veghea în faţă. Căpitanul Turcotteera pe pasarelă. Violenţa vântului nu scăzuse deloc. Cu toate acestea, izbitura valurilor, care ar fi trebuit să taie etrava *Dream-ului,* slăbise foarte mult. Dar ridicând ochii către gura coşului învăluit de fum negru, Godfrey observă că acest fum în loc să zboare din faţă înapoi, se ducea, dimpotrivă, din spate către faţă şi urmaaceeaşi direcţie ca şi corabia.

„Vântul s-a schimbat deci ?" îşi spuse el.

Şi foarte fericit de această schimbare, se urcă pe pasarelă, apoi,apropiindu-se de căpitan :

— Căpitane ! spuse el.

Acesta, înfăşurat în mantaua lui cu glugă impermeabilă, nu-l auzise venind şi mai întâi nu putu să-şi ascundă o tresărire de nemulţumire văzîndu-l lângă el.

— Dumneavoastră, domnule Godfrey, dumneavoastră... pe pasarelă ?

— Eu, căpitane, şi vreau să te întreb...

— Ce ? răspunse repede căpitanul Turcotte.

— Dacă nu cumva s-a schimbat vântul ?

— Nu, domnule Godfrey... şi mi-e teamă din nefericire să nuse transforme în furtună !

— Cu toate astea acum mergem cu vântul în spate.

— Vântul în spate, în adevăr... vântul în spate ! repetă căpitanul,evident descumpănit de această observaţie. Dar fără voia mea !

— Ce vreţi să spuneţi ?

— Vreau să spun că, pentru a nu compromite securitatea vasului, a trebuit să fac o întoarcere completă şi să fug din calea furtunii.

— Iată ceva care o să ne pricinuiască întârzieri regretabile ! spuse Godfrey.

— Foarte regretabile, într-adevăr, spuse căpitanul Turcotte. Îndată ce se va lumina însă, dacă marea se va linişti cât de cât, o să profit ca să-mi reiau drumul spre vest. Vă rog deci, domnule Godfrey, să vă întoarceţi în cabina dumneavoastră, credeţi-mă, încercaţi să dormiţi pe când noi o să ne luăm la întrecere cu marea. O să fiţi mai puţin scuturat!

Godfrey făcu un semn afirmativ şi aruncă o ultimă privire neliniştită norilor joşi care alergau cu o viteză foarte mare ; apoi, părăsind pasarela, reintră în cabina sa unde nu întârzie să-şi reia somnul întrerupt.

A doua zi dimineaţă, la 22 iunie, aşa cum spusese căpitanul Turcotte, cu toate că vântul nu prea scăzuse, *Dream* revenise ladirecţia cea bună.

Această navigare, ziua către vest, noaptea către est, mai durăîncă patruzeci şi opt de ore. Dar barometrul parcă ar fi vrut să urce, oscilaţiile sale deveneau mai puţin frecvente ; era de presupus că acest timp rău avea să ia sfârşit odată cu vântul care începuse să-şi schimbe direcţia către nord.

Ceea ce în adevăr se şi întîmplă.

Astfel că la 25 iunie, către ora 8 dimineaţa, când Godfrey se urcă pe punte, o drăguţă briză din nord-est măturase norii; razele soarelui, jucând pe greement, făceau să sclipească toate reliefurile punţii.

Marea, de un verde adânc, lovită în plin de lumina radioasă,strălucea pe o largă întindere.

Vântul nu mai bătea decât în rafale sprintene, care tiveau crestele valurilor cu o spumă uşoară, şi ca urmare fură întinse pînzele de jos.

La drept vorbind, marea nici nu se mai ridica în valuri adevărate, ci doar în lungi ondulaţii care legănau uşurel steamerul.

Ondulaţii sau valuri, pentru profesorul Tartelett era totuna, căciera la fel de bolnav când „valul era prea moale" ca şi atunci când„era prea tare".

Rămânea deci acolo, pe jumătate culcat pe punte, cu gura întredeschisă ca un crap care îşi dă sufletul pe uscat.

Pe dunetă, secundul, cu telescopul la ochi, privea în direcţianord-est. Godfrey se apropie de el.

— Ei bine, domnule, îi spuse el vesel, astăzi este puţin mai bine ca ieri!

— Da, domnule Godfrey, răspunse secundul. Acum ne aflăm în apă liniştită.

— Şi *Dream* a revenit pe drumul cel bun ?

— Încă nu.

— Încă nu ? Şi de ce ?

— Fiindcă a fost evident aruncat în timpul acestei ultime furtuni către nord-vest şi trebuie să-i calculăm acum poziţia exactă.Dar iată un soare frumos. Un orizont perfect curat. Când se vaînălţa, la amiază, o să putem avea o bună vizibilitate şi căpitanulo să ne indice drumul.

— Dar unde este căpitanul ? întrebă Godfrey.

— A părăsit vasul.

— Părăsit vasul ? !

— Da !... Oamenilor noştri de cart li s-a părut că zăresc la est,pe spuma mării, câteva stânci care nu apar pe harta bordului.Şalupa cu aburi a fost deci echipată şi, urmat de şeful echipajuluişi trei marinari, căpitanul Turcotte a plecat în recunoaştere.

— De mult timp ?

— De aproape o oră şi jumătate.

— Ah ! spuse Godfrey. Îmi pare rău că nu am fost prevenit.Mi-ar fi făcut mare plăcere să-l întovărăşesc.

— Dormeaţi, domnule, răspunse secundul, şi căpitanul nu a vrut să vă trezească.

— Îmi pare rău ; dar, spune-mi, în ce direcţie a pornit şalupa ?

— Pe acolo, răspunse secundul, în direcţia suportului ancorei, de la tribord către nord-est.

— Şi cu ocheanul o putem zări ?

— Nu, este încă prea departe.

— Dar nu poate să mai întârzie mult ?

— Nu poate să întârzie, răspunse secundul, deoarece căpitanulţine să calculeze chiar el poziţia vasului şi pentru asta trebuie să se întoarcă înainte de prânz.

După acest răspuns, Godfrey, care ceruse să i se aducă luneta marină, se duse de se aşeză la capătul punţii din faţă. Voia săpîndească întoarcerea şalupei.

Cât despre această recunoaştere în care plecase căpitanul Turcotte, ea nu-l putea mira. Era firesc ca *Dream* să nu se aventureze pe o mare în care fuseseră semnalate stânci.

Trecură două ore. Abia pe la ora zece şi jumătate începu să se desprindă deasupra orizontului, ca o linie, o pală de fum subţire. Era, nu încăpea îndoială, şalupa cu aburi care, după ce îşi terminase recunoaşterea, se întorcea la bord. Lui Godfrey îi plăcu să o urmărească prin lunetă. O văzu conturându-se puţin câte puţin, cu silueta din ce în ce mai clară, înălţîndu-se deasupra mării, zugrăvindu-şi mai precis pe fondul limpede al orizontului fumul amestecat cu câteva valuri de abur. Era o ambarcaţiune minunată, de mare viteză, şi, cum mergea cu toată presiunea, în curând putu fi văzută cu ochiul liber : către ora unsprezece se zărea în faţa ei norul de stropi pe care îl

ridica etrava, iar în urmă o dâră lungă de spumă, care se lăţea precum coada unei comete.

La orele unsprezece şi un sfert, căpitanul Turcotte acosta şisărea pe puntea *Dream-ului.*

— Ei bine, căpitane, ce-i nou ? întrebă Godfrey care veni să-istrânga mâna.

— Ah, bună ziua, domnule Godfrey.

— Ce-i cu stâncile ?

— A fost numai o părere, răspunse căpitanul Turcotte. N-amvăzut nimic suspect. Oamenii noştri s-au înşelat. În ce mă priveşte, m-aş fi mirat !

— Atunci pornim ? spuse Godfrey.

— Da, o să pornim ; dar mai înainte de asta trebuie să calculez poziţia corăbiei.

— Daţi ordin să se îmbarce şalupa ? întrebă secundul.

— Nu, răspunse căpitanul, o să ne mai folosească. Remorcaţi-o !

Ordinele căpitanului fură executate şi şalupa, lăsată sub presiune, fu remorcată de vas.

Trei sferturi de oră după asta, căpitanul Turcotte, cu sextantulîn mână, calculă înălţimea soarelui şi, odată acest lucru stabilit,indică drumul pe care trebuiau să-l urmeze. Toate astea fiind rezolvate, după ce aruncă o ultimă privire orizontului, îşi chemă secundul, îl luă în cabina lui şi acolo amândoi discutară destul de mult timp.

Ziua fu foarte frumoasă. *Dream* putu să înainteze repede fărăajutorul pânzelor, pe care trebuiră să le strângă. Vântul era foarteslab şi, cu viteza dată de maşini, nu ar fi avut destulă putere săle umfle.

Godfrey era deosebit de bucuros. Navigarea aceasta pe o marecalmă, sub un soare minunat, ce putea fi mai plăcut, ce putea sădea mai mult avânt gândului, mai multă mulţumire sufletului ! Şi cu toate acestea, abia dacă în aceste împrejurări favorabile profesorul Tartelett izbutea să se învioreze puţin. Dacă marea nu-i mai inspira nelinişti imediate, persoana sa fizică nu izbutea să reacţioneze deloc. Încercă să mănânce, dar fără gust, nici poftă. Godfrey caută să-l convingă să-şi scoată acea centură de salvare care-i strângea pieptul; refuză categoric. Tot acest ansamblu de lemn şi fier, care se numeşte vas, nu risca oare să se desfacă dintr-o clipă într-alta ?

Veni seara. Pluteau aburi groşi, fără să coboare până la nivelulmării.

După timpul frumos de peste zi, noaptea avea să fie mult maiîntunecoasă decât s-ar fi bănuit.

De fapt, prin aceste părţi, a căror poziţie exactă căpitanul Turcotte o consemnase în hîrtiile sale, nu era de temut nici o primejdie ; dar oricând sunt posibile ciocniri şi trebuie să te temi de ele în timpul nopţilor cu ceaţă.

Aşa că, după apusul soarelui, fură aprinse felinarele de bord ;cel alb

fu ridicat în vârful catargului din faţă şi focurile de poziţie, verde la dreapta, roşu la stânga, străluciră pe cabluri.

Dacă cumva *Dream* s-ar fi ciocnit de ceva, cel puţin nu ar fi fost din vina lui, ceea ce, de altfel, este o slabă consolare. A te scufunda — chiar când nu ai nici o vină, tot a te scufunda înseamnă. Şi dacă la bord careva ar fi făcut această reflecţie, desigur că Tartelett ar fi fost acela.

În acest timp, onorabilul om, mereu rostogolindu-se, mereu legănîndu-se, se întorsese în cabină ; Godfrey, şi el, într-a lui ; unul cu certitudinea, celălalt numai cu speranţa să petreacă o noapte liniştită, *Dream* abia legănîndu-se pe valurile prelungi.

După ce încredinţase cartul secundului, căpitanul Turcotte intră de asemenea sub dunetă, cu gândul să se odihnească câteva ceasuri.

Totul era în regulă. Corabia putea naviga în perfectă siguranţă,fiindcă se părea că ceaţa nu avea de gând să se îngroaşe.

După douăzeci de minute, Godfrey dormea şi insomnia lui Tartelett, care, aşa cum obişnuia, se culcase îmbrăcat, nu se mai făcea simţită decât prin suspine abia auzite.

Deodată, trebuie să fi fost ora unu dimineaţa, Godfrey fu trezitde strigăte îngrozitoare. Sări din cuşeta lui într-o secundă, îşi trasepe el pantalonii, bluza de pânză groasă, îşi încălţă cizmele impermeabile.

Aproape imediat se auziră de pe punte ţipete de groază :

— Ne scufundăm ! Ne scufundăm !

Într-o clipă Godfrey ieşi din cabină şi alergă în careu. Acolose izbi de o masă informă, pe care nu o recunoscu. Trebuie că eraprofesorul Tartelett.

Tot echipajul era pe punte, alergând, în timp ce secundul şicăpitanul dădeau ordine.

— Ne-am ciocnit ? întrebă Godfrey.

— Nu ştiu... nu ştiu... pe ceaţa asta blestemată, răspunse secundul, dar ne scufundăm !

— Ne scufundăm ?.., răspunse Godfrey.

Şi în adevăr, *Dream,* care fără îndoială se ciocnise de o stâncă,se scufunda văzînd cu ochii. Apa ajungea aproape la înălţimeapunţii. Nici nu "încăpea îndoială că motoarele, în adâncimea săliimaşinilor, fuseseră deja inundate.

— În mare ! În mare, domnule Godfrey ! strigă căpitanul. Nu-inici o clipă de pierdut ! Corabia se scufundă ! O să ne târască învârtejul ei!...

— Şi Tartelett?

— Am eu grijă ! Nu suntem decât la o sută de metri de coastă !...

— Dar dumneata ?...

— Datoria mă obligă să rămân ultimul la bord, şi rămân ! spusecăpitanul. Dar fugiţi... fugiţi!...

Godfrey ezita încă să se arunce în mare ; în acest timp apa ajunsese

sub bompres.

Ştiind că înoată ca un peşte, căpitanul Turcotte îl înşfăcă deumeri şi îi făcu serviciul de a-l îmbrânci peste bord.

Era şi timpul! Dacă nu ar fi fost atât de întuneric, s-ar fi văzutcăscându-se, în locul unde fusese *Dream,* o prăpastie.

Dar Godfrey, în mijlocul acestei ape calme, din câteva mişcăriputuse să se îndepărteze repede de acea pâlnie care atrăgea cavâltorile unui Maelstrom{18} !

Toate acestea s-au petrecut în mai puţin de un minut.

Câteva clipe mai târziu, în mijlocul strigătelor de desperare, luminile de la bord se stinseră una după alta.

Nu mai era nici o îndoială, *Dream* se dusese direct la fund.

În ceea ce îl priveşte pe Godfrey, el putuse să ajungă la o stâncălată şi înaltă, la adăpost de izbiturile talazurilor. Acolo, chemândzadarnic în întuneric, neauzind nici un glas răspunzând glasuluisău, neştiind dacă se afla pe o stâncă izolată sau la marginea unuişir de stânci, fiind poate singurul supravieţuitor al acestei catastrofe, aşteptă ivirea zorilor.

Capitolul VIII
CARE ÎL FACE PE GODFREY SĂ AJUNGĂ LA AMARE REFLECŢII ASUPRA MANIEI CĂLĂTORIILOR

Mai trebuiră să treacă încă trei ceasuri nesfârşite până când săreapară soarele deasupra orizontului. Despre asemenea ceasuri sepoate spune că durează cât secolele.

Încercarea — pentru un început — era aspră ; dar, la urmaurmei, aşa cum am mai spus-o, Godfrey nu plecase pentru o simplă plimbare. Îşi spusese foarte bine că, plecând pe mare, lăsa înurma lui o întreagă existenţă de fericire şi odihnă pe care nu ova mai găsi în peregrinările lui.

Era deci vorba să fie la înălţimea situaţiei.

Pentru un timp era la adăpost. Marea totuşi nu putea să-lsmulgă de pe această stâncă udată doar de bura stârnită de talazuri. Nu trebuia el oare să se teamă de fluxul care-i putea ajunge în curând ? Nu, fiindcă, tot gândindu-se, putu să-şi dea seama că naufragiul se întâmplase la cea mai înaltă maree a lunii noi. Daracească stâncă era oare izolată ? Domina ea cumva un întreg şirde stânci existente în această parte a mării ? Care era coasta pecare Turcotte credea că o întrezăreşte în ceaţă ? Şi cărui continent aparţinea ? Era mai mult ca sigur că *Dream* fusese abătut dindrumul său în timpul furtunii din zilele precedente. Deci nu putuse fi calculată poziţia exactă a corăbiei. Cum să se îndoiască, deoarece, numai cu două ore mai înainte, căpitanul afirma că hărţile sale nu indicau nici un fel de stânci prin aceste părţi ! Mai

mult chiar, se dusese el însuşi în recunoaştere, să vadă dacă există aceste pretinse stânci pe care santinelele de pe catarg crezuseră că le văd la est.

Totuşi nu era decât prea adevărat, şi dacă Turcotte ar fi mers mai departe cu recunoaşterea, ar fi putut, asta este sigur, ar fiputut evita catastrofa. Dar la ce bun să ne gândim la ce a fost !

Pentru Godfrey cea mai importantă problemă în faţa faptuluiîmplinit — o problemă de viaţă şi de moarte — era de a şti dacă se află în apropierea vreunei coaste. În ce parte a Pacificului, o să aibă timp mai târziu să se gândească la acest lucru. Înainte de toate va trebui, când se va lumina, să părăsească stânca aceasta, care în partea ei superioară nu măsura decât douăzeci de paşi în lungime şi lăţime. Dar nu părăseşti un loc decât pentru a merge în altul; şi dacă acest „altul" nu exista, dacă Turcotte s-a lăsat înşelat de toată acea ceaţă, dacă în jurul acestei stânci se întindea o mare nemărginită, dacă, atât cât vedeai cu ochii, de jur împrejur, cerul şi apa se confundau într-o aceeaşi linie a orizontului !

Gândurile tânărului naufragiat se concentrau deci asupra acestuipunct. Îşi încorda cât putea privirile ca să străbată, să descopereîn mijlocul acestei nopţi negre, dacă în apropiere nu s-ar bănui,în partea de est a recifului, vreo masă confuză, o îngrămădire destânci sau vreo faleză, care să prevestească uscatul.

Godfrey nu zări însă nimic. Nu simţi nici un miros reavăn, nuvăzu nici o zare de lumină, nu auzi nici un zgomot. Nici o pasărenu tăia întunericul. Se părea că în jurul lui nu era decât un nesfârşit pustiu de apă.

Godfrey nu-şi ascundea că şansele de a fi pierdut erau de o mie la unu. Acum nu mai era vorba de a face liniştit înconjurul lumii, ci de a înfrunta moartea. Tot ce putea să facă el era să aştepte ziua, să se resemneze dacă salvarea era imposibilă, dar dacă, dimpotrivă, ar fi fost vreo şansă, să se salveze, să încerce totul.

Calmat de însăşi gravitatea acestor reflecţii, Godfrey se aşezasepe stâncă. Îşi scosese o parte din hainele pătrunse de apa mării— bluza de lână, cizmele grele de apă — astfel ca să fie pregătitsă reînceapă să înoate dacă ar fi fost nevoie.

Era cu putinţă, totuşi, ca nimeni să nu fi supravieţuit naufragiului? Cum ? Nici un om de pe *Dream* să nu fi fost adus la ţărm ? Fuseseră oare toţi târâţi în acel irezistibil vârtej pe care îl provoacă orice corabie atunci când se scufundă ? Ultimul cu care Godfrey vorbise fusese căpitanul Turcotte, hotărât să nu-şi părăsească vasul atât timp cât vreunul din mateloţii săi ar fi fost încă acolo ! Căpitanul cu mâna lui îl aruncase în mare în clipa în care puntea *Dream-ului* era pe punctul de a dispare.

Dar ceilalţi, şi nefericitul de Tartelett, şi nenorocitul acela de chinez, surprinşi, fără îndoială, de năvala apelor, unul pe dunetă, celălalt în adâncimile calei, ce deveniseră ? Din cei care erau pe *Dream,* să fi fost singurul care se salvase ? Şi cu toate acesteaşalupa rămăsese la

remorca steamerului ! Câţiva marinari, călători şi mateloţi nu au putut oare să se refugieze în ea la timp, pentru a se îndepărta cât mai repede de locul naufragiului ? Da ! Dar nu era cumva de temut ca şalupa să fi fost târâtă de corabie la fund şi va fi fiind acum sub apă la aproximativ douăzeci de lungimi de braţe adâncime ?

Godfrey îşi spuse atunci că, dacă nu putea să vadă în aceastănoapte întunecată, putea cel puţin să se facă auzit. Nimic nu-lîmpiedica să cheme, să strige în mijlocul acestei tăceri adânci.Poate glasului său i-ar răspunde acela al vreunui tovarăş de călătorie. Chemă deci de câteva ori, printr-un strigăt prelung care putea să fie auzit pe o distanţă destul de mare.

Nici un strigăt nu-i răspunse.

Îşi repetă chemarea de câteva ori, întorcându-se pe rând cătretoate zările orizontului. Tăcere absolută.

— Singur ! singur ! murmură el.

Nu numai că nici o voce nu răspunse chemării sale, dar nici măcar ecoul nu răsfrânse sunetul glasului său. Or, dacă ar fi fost aproape de o faleză, nu departe de vreun grup de stânci, aşa cum au de multe ori ţărmurile, era sigur că strigătele sale, repercutate de obstacol, s-ar fi întors la el. Deci, sau spre răsăritul stâncilor se întindea o coastă, prea puţin înaltă, care nu ar fi avut cum să producă un ecou, sau, ceea ce era mai probabil, prin apropiere nu se afla nici un uscat.

Ţandăra de stâncă pe care naufragiatul îşi găsise refugiul eraizolată.

Trecură cu aceste spaime trei ceasuri. Îngheţat, Godfrey, mergând încolo şi încoace pe vârful îngust al stâncii, căuta să lupteîmpotriva frigului. În sfârşit, câteva lumini alburii colorară noriila zenit. Era răsfrângerea primelor culori pe orizont.

Întors în acea direcţie — singura către care putea să fie uscatul — încerca să vadă dacă nu s-ar desluşi în semiîntuneric vreofaleză. Conturând-o cu primele lui raze, soarele care răsărea ar fitrebuit să-i accentueze şi mai tare marginile.

Dar prin aceşti zori tulburi nu apărea deocamdată nimic. Depe mare se înălţa o ceaţă uşoară care nu lăsa să se vadă nicimăcar întinderea stâncilor.

Nu avea deci pentru ce să-şi facă iluzii. Dacă Godfrey ar fifost aruncat într-adevăr pe o stâncă izolată din Pacific, însemna moarte într-un timp scurt, moarte prin foame, prin sete sau, dacăajungea acolo, ca la un ultim refugiu, în adâncul apelor ! Cu toateacestea, el continua să cerceteze şi se părea că intensitatea privirii sale ar fi trebuit să crească peste măsură, într-atât întreagasa voinţă se concentrase în ea.

În sfârşit ceaţa matinală începu să se destrame.

Godfrey văzu, rând pe rând, lanţul de stânci ieşind în relief dinmare, ca o turmă de monştri marini. Era o lungă şi

neregulatăsemănătură de pietre negricioase, ciudat tăiate, de toate dimensiunile şi toate formele, a căror aşezare era cam la vest şi est.Piatra enormă pe vârful căreia se afla Godfrey ieşea la suprafaţăla marginea din apus a bancului, la mai puţin de treizeci de braţede locul unde se scufundase *Dream.* În această parte marea trebuie că era foarte adâncă, fiindcă din steamer nu se mai vedeanimic, nici măcar vârfurile catargelor sale. Poate că, datorită uneialunecări pe un fund de stânci marine, fusese târât departe de lanţul lor.

O privire îi fusese de ajuns lui Godfrey ca să constate toatăaceastă situaţie. Salvarea nu din această parte putea să-i vină. Întreaga sa atenţie se îndreptă deci spre celălalt punct al stâncilorde pe care ceaţa, ridicându-se, le făcea să se desluşească. Trebuiesă adăugăm că marea, joasă în acest moment, făcea ca stâncile săapară din apă din ce în ce mai mult. Le vedeai lungindu-se, mărindu-şi suprafaţa lor umedă. Le despărţeau, ici intervale mari de apă, colo doar nişte bălţi. Dacă ar fi fost legate de vreun litoral, nu ar fi fost greu să acostezi.

De altfel, nici urmă de coastă. Nimic care să arate apropiereaunui ţărm, chiar în această direcţie.

Ceaţa continua să se destrame lărgind câmpul de vedere de careochiul lui Godfrey se agăţa cu încăpăţânare. Rotocoalele ceţei alunecară astfel pe un spaţiu de jumătate de milă. Apăruseră deja,între stâncile tapisate cu plante marine vâscoase, câteva petice denisip. Acest nisip nu indica el cel puţin prezenţa unui prundiş — şidacă acest prundiş exista, te puteai îndoi că nu era legat de malulunui uscat mai mare ?

În sfârşit, prelungul profil al unor dune joase, proptite de mariroci de granit desenându-se mai clar, păru că închide orizontul larăsărit. Soarele zvântase toţi aburii zorilor şi discul său aruncanumai foc,

— Pământ ! Pământ ! strigă Godfrey.

Şi îngenunchind pe stâncă, îşi întinse mâinile către această suprafaţă solidă.

În adevăr, era uscatul. În această parte stâncile nu alcătuiau decât un punct înaintat, ceva ca vârful meridional al unui golf care se rotunjea pe un perimetru de cel mult două mile. Fundul acestei despicături apărea ca un prundiş plat care mărginea o succesiune de mici dune, capricios unduite de tufele de iarbă, dar destul de puţin înalte.

Din locul unde se afla, Godfrey putea să cuprindă cu privirea toată această parte.

Mărginită la nord şi la sud de două promontorii inegale, care înaintau în mare, nu era ca întindere mai mare de cinci sau şase mile. Era cu putinţă deci ca ea să fie legată de vreun uscat mai mare. Orice ar fi fost, era, cel puţin pentru moment, o salvare. Din acest punct de vedere Godfrey nu putea să aibă nici o îndoială ; nu fusese aruncat pe

vreo stâncă pustie şi voia să creadă că această necunoscută bucată de pământ nu va refuza să aibă grijă de primele sale nevoi.

„Pământ! Pământ!" îşi spuse el.

Dar înainte de a părăsi stânca, se întoarse pentru o ultimă oară.Ochii săi mari cercetară încă o dată atent marea până la orizontulîndepărtat. Aveau să apară cumva, la suprafaţa valurilor, unelesresturi din *Dream,* vreun supravieţuitor poate ?

Nimic.

Nici măcar şalupa nu mai era acolo ; trebuie că fusese târâtăîn aceeaşi prăpastie.

Lui Godfrey îi dădu atunci prin gând că vreunul din tovarăşiilui ar fi putut găsi adăpost şi, ca şi el, aştepta să se lumineze deziuă pentru a încerca să ajungă la coastă.

Nimeni, nici pe stânci, nici pe faleză ! Stâncile erau tot atât depustii ca şi oceanul.

Dar în sfârşit, dacă nu supravieţuitori, marea să nu fi aruncatmăcar mai multe cadavre pe mal ? Nu cumva Godfrey avea să găsească, între stânci, la cea mai depărtată dungă a talazurilor care se sparg de ţărm, corpul neînsufleţit al unora dintre tovarăşii săi ? Nu ! Nimic altceva, pe toată întinderea stâncilor, decât ultimile pânze de spumă ale refluxului, rămase în urma acestuia.

Godfrey era singur ! Nu putea să conteze decât pe el în lupta sa împotriva pericolelor de tot felul care îl ameninţau.

Totuşi, trebuie să o spunem spre lauda lui, Godfrey nu vru să cedeze în faţa acestei realităţi. Dar cum, înainte de toate, ar fi vrut să fie lămurit asupra naturii pământului de care îl despărţea o mică distanţă doar, părăsi vârful stâncii şi începu să se apropie de mal.

Când intervalele dintre stânci erau prea mari pentru a fi trecutedintr-un salt, se arunca în apă şi, fie că piciorul atingea fundul, fie că era silit să se ajute înotând, ajungea uşor la stânca cea mai apropiată. Dimpotrivă, când nu avea în faţa lui decât spaţiul unui yard sau doi, sărea din stâncă în stâncă. Drumul pe aceste pietre vâscoase, acoperite cu muşchi alunecos, era lung şi deloc uşor. Avea de parcurs, în aceste condiţii, aproape un sfert de milă.

Totuşi, Godfrey, îndemânatic şi sprinten, puse în sfârşit piciorul pe acest pământ, unde îl aştepta, dacă nu sfârşitul imediat, cel puţin o viaţă mizerabilă, mai rea decât moartea. Foamea, setea, frigul, lipsurile, primejdiile de toate felurile, fără vreo armă cu care să se apere, fără o puşcă cu care să vâneze, fără haine de schimb, toate aceste mizerii avea să le îndure !

Ah, imprudentul ! A vrut să ştie dacă este în stare să se descurce în împrejurări deosebit de grele. Ei bine, o să o dovedească ! Invidiase soarta unui Robinson ! O să vadă dacă soarta aceasta este de invidiat!

Şi atunci îşi reaminti acea existenţă fericită, acea viaţă uşoară de la

San Francisco, în mijlocul unei familii bogate şi iubitoare, pe care o părăsise pentru a se arunca în aventură. Şi-l reaminti pe unchiul său Will, pe logodnica sa Phina, prietenii pe care fără îndoială nu avea să-i mai vadă ! La evocarea acestor amintiri i se strânse inima şi, în ciuda hotărîrii sale, îi dădură lacrimile.

Şi măcar dacă nu ar fi fost singur, dacă, la fel cu el, vreun altsupravieţuitor al naufragiului ar fi putut să ajungă la coastă — fie şi, în lipsa căpitanului sau a secundului, măcar unul dintre mateloţi, măcar profesorul Tartelett, oricât de puţin s-ar fi putut bizui pe această fiinţă uşuratică — orice i-ar fi rezervat viitorul i s-ar fi părut mai puţin de temut. De aceea, în această privinţă, voia să mai tragă nădejde. Dacă pe suprafaţa stâncilor nu găsise nici o urmă, nu putea să o întâlnească pe nisipul acestei plaje ? Un altul decât el nu acostase oare pe acest litoral, căutând un tovarăş, aşa cum şi el, la rândul lui, căuta ?

Godfrey mai cuprinse o dată într-o lungă privire toată partea de nord şi de sud. Nu zări nici o fiinţă omenească. Era evident că această bucată de pământ nu era locuită. Nu se vedea nici o colibă, nici un fir de fum înălţîndu-se în aer.

„Haide ! Haide !" îşi spuse Godfrey.

Şi iată-l înaintând pe plajă, către nord, înainte de a se aventura să se caţăre pe acele dune de nisip care aveau să-i permită să cunoască ţinutul pe o mai mare întindere.

Tăcerea era absolută. Pe nisip, nici o urmă. Câteva păsări demare, pescăruşi sau goelanzi, se zbenguiau la marginea stâncilor,singurele fiinţe vii în această singurătate.

Godfrey merse aşa timp de un sfert de oră. În sfârşit, tocmaiera să urce pe povârnişul cel mai înalt al acestor dune, pe carecreştea ici-colo papură şi mărăcini, când se opri brusc.

Un obiect inform, extraordinar de umflat, ceva care aducea cucadavrul unui monstru marin, aruncat fără îndoială de ultima furtună, zăcea la cincizeci de paşi de el, la marginea stâncilor.

Godfrey se grăbi să alerge în această direcţie. Pe măsură ce seapropia, inima îi bătea din ce în ce mai repede. Într-adevăr, înacel animal căzut i se părea că recunoaşte o formă omenească !

Nu mai era decât la zece paşi când se opri deodată, ca şi cândar fi fost ţintuit locului, şi strigă :

— Tartelett!

Era profesorul de dans şi de ţinută.

Godfrey se repezi către tovarăşul său care, poate, mai respira încă.

O clipă mai târziu îşi dădu seama că ceea ce îl făcea să parăatât de umflat şi-i dădea nefericitului profesor o înfăţişare demonstru marin, era centura de salvare. Dar, cu toate că Tartelett nu dădea nici un semn de viaţă, poate că nu era mort! Poate că acest aparat de înotat îl

menţinuse deasupra apei, în timp ce învolburarea talazurilor îl purtase la mal !

Godfrey se apucă de treabă. Îngenunche lângă Tartelett, îi scoasecentura, cu o mână puternică îl fricţionă şi simţi în sfârşit o respiraţie uşoară pe buzele întredeschise !... îi puse mâna pe inimă ! Inima îi bătea încă...

Godfrey îl strigă.

Tartelett îşi mişcă uşor capul, apoi lăsă să se audă un sunet răguşit, urmat de cuvinte fără şir. Godfrey îl zgâlţâi violent.

Atunci Tartelett deschise ochii, îşi trecu mâna stângă pestefrunte, îşi ridică mâna dreaptă şi se asigură că mica lui vioară cuarcuşul ei, pe care o ţinea strâns, nu-l părăsise.

Tartelett, scumpul meu Tartelett! strigă Godfrey ridicându-iîncet capul.

Acest cap, cu puţinul păr ciufulit ce-i mai rămăsese, făcu unmic semn afirmativ de sus în jos.

— Sunt eu, Godfrey ! Eu, Godfrey !

— Godfrey ? răspunse profesorul.

Apoi, iată-l că se întoarce pe o parte, se ridică în genunchi, priveşte, surâde, se scoală de jos !... Şi-a dat seama că, în sfârşit, are un punct solid de sprijin ! A priceput că nu mai este pe punteaunei corăbii, supus tuturor incertitudinilor ruliului şi tangajului!Marea a încetat să-l mai arunce de colo-colo ! Se odihneşte pepământ ferm !

Şi atunci, profesorul Tartelett îşi regăsi aplombul, acel aplombpe care şi-l pierduse de la plecarea sa. Picioarele i se rânduirăfiresc în poziţie reglementară, cu mâna stângă îşi luă mica vioară,cea dreaptă agită arcuşul; apoi, în timp ce corzile atacate puternic scoteau un sunet umed, de o muzicalitate melancolică, de pe buzele sale zîmbitoare zburară aceste cuvinte :

— Luaţi-vă locul, domnişoară !

Bravul om se gândea la Phina.

Capitolul IX
ÎN CARE SE DEMONSTREAZĂ CA NU TOTUL ESTE TRANDAFIRIU ÎN MESERIA DE ROBINSON

După asta profesorul şi elevul se aruncară unul în braţeleceluilalt.

— Scumpul meu Godfrey ! strigă Tartelett.

— Bunul meu Tartelett! răspunse Godfrey.

— În sfârşit, am ajuns deci în port! strigă profesorul, pe tonulomului care s-a săturat de navigaţie şi accidentele ei.

El numea cele întâmplate : a fi ajuns în port! Godfrey schimbă vorba.

— Scoate-ţi centura de salvare, spuse el. Drăcia asta te înăbuşă şi-ţi

stinghereşte mişcările.

— Crezi că pot s-o fac fără a avea neplăceri ? întrebă Tartelett.

— Fără nici una, răspunse Godfrey. Acum ia-ţi vioara şi sămergem în recunoaştere.

— Să mergem, replică profesorul. Dar, dacă nu te superi, Godfrey, să ne oprim la primul bar. Mor de foame şi o duzină de sandvişuri, stropite cu câteva pahare de porto, o să mă pună tocmai bine pe picioare.

— Da ! La primul bar... răspunse Godfrey clătinând din cap, şi chiar şi la ultimul... dacă primul n-o să ne placă !

— Apoi, reluă Tartelett, o să întrebăm unde se află oficiul telegrafic, să dăm imediat o telegramă unchiului dumitale Kolderup. Îmi închipui că acest minunat om nu va refuza să ne trimită banii trebuincioşi pentru a ne întoarce în locuinţa din Montgomery-Street, fiindcă eu nu am la mine nici un cent.

— Ne-am înţeles, la primul oficiu telegrafic, răspunse Godfrey,sau, dacă un asemenea oficiu nu există în acest ţinut, la primuloficiu poştal. La drum, Tartelett!

Profesorul îşi scoase aparatul său de înot şi-l trecu în bandulieră ca pe un corn de vânătoare, şi iată-i pe amândoi îndreptîndu-se spre marginea dunelor care tiveau litoralul.

Ceea ce îl interesa mai ales pe Godfrey, căruia întîlnirea cu Tartelett îi dăduse unele speranţe, era să se convingă dacă numai ei doi — singurii — supravieţuiseră naufragiului de pe *Dream.*

Un sfert de oră după ce părăsiseră pragul stâncilor, cei doi exploratori ai noştri urcau o dună înaltă de şaizeci până la optzecide picioare şi ajungeau în vârful ei.

De acolo puteau să vadă pe o mare întindere şi privirile lor cercetau acest orizont din partea de est, pe care colinele coastelor li-l ascunseseră până atunci.

La o distanţă de două sau trei mile în această direcţie, un al doilea rând de coline forma planul din spate şi, dincolo de ele, nu lăsau să se vadă nimic la orizont.

Către nord, coasta părea că se ascute într-un cap, dar nu s-ar fi putut afirma dacă se lega cumva cu vreo limbă de pământ.

La sud, un golfuleţ săpa destul de adânc litoralul şi cel puţin din această parte se părea că oceanul se întindea cât vedeai cu ochii. De unde se impunea concluzia că acest uscat din Pacific trebuie că era o peninsulă; în acest caz, istmul care o lega de un oarecare continent trebuia căutat la nord sau nord-est.

Orice ar fi fost acest ţinut, departe de a fi arid, dispărea sub o foarte îmbietoare pătură de verdeaţă — câmpii întinse pe care şerpuiau câteva râuleţe limpezi, pădurici înalte şi dese ale căror copaci urcau în trepte până în spatele colinelor.

Era un peisaj fermecător.

Dar case care să alcătuiască târguşoare, sate sau cătune nu se arătau. Nici urmă de construcţii ridicate pentru exploatarea uneiaşezări agricole, a vreunei câşlării, a vreunei ferme ! Nici fir defum înălţîndu-se în văzduh şi trădând vreo locuinţă ascunsă subarbori! Nici o clopotniţă în desişul copacilor, nici măcar o moară pe vreo înălţime izolată. Nici măcar, în lipsa caselor, o cabană, o colibă, un bordei indian ? Nu, nimic ! Dacă pe acest pământnecunoscut locuiau fiinţe omeneşti, nu puteau să trăiască decâtca nişte troglodiţi pe sub pământ, nu pe pământ. Nici un drum croit,nici măcar o cărare, nici măcar o potecă. Se părea că niciodată picior de om nu călcase nici pe vreo pietricică de pe plajă, nici pe vreun fir de iarbă de pe aceste câmpii.

— Nu zăresc oraşul, observă Tartelett care se înălţa, în acest timp, pe vârfuri.

— Asta probabil din pricină că nu se află prin această parte a ţinutului ! răspunse Godfrey.

— Dar un sat ?...

— Nici atât.!

— Dar atunci, unde ne aflăm noi ?

— Nu ştiu deloc.

— Cum ? Nu ştii nimic ? Dar, Godfrey, trebuie să aflăm fără întârziere !

— Cine poate să ne spună ?

— Şi atunci, noi ce o să devenim ? strigă Tartelett, rotunjindu-şi braţele pe care şi le ridică spre cer.

— Robinsoni, poate !

La acest răspuns, profesorul făcu un asemenea salt cum nici un clovn nu făcuse poate înaintea lui.

Robinsoni — ei ?! Un Robinson — el ? ! Descendenţi ai acelui Selkirck care a trăit mulţi ani în insula Juan Fernandez ! Imitatori ai acelor eroi închipuiţi ai lui Daniel Defoe şi Wyss, ale căror aventuri le citise atât de des ! Părăsiţi, departe de rudele lor, de prietenii lor, despărţiţi prin mii de mile de semenii lor, meniţi să-şi apere viaţa poate de fiare, poate de sălbatici care puteau să debarce pe acest pământ, nefericiţi, fără nici un fel de resurse, suferind de foame, suferind de sete, fără arme, fără unelte, aproape fără haine, părăsiţi, singuri în voia soartei ! Nu ! Era imposibil !

— Nu-mi spune asemenea lucruri, Godfrey ! strigă Tartelett. Nu ! Nu face asemenea glume ! Numai singura presupunere ar fi destul ca să mă ucidă ! Ai vrut să glumeşti, nu-i aşa ?

— Da, bunul meu Tartelett, răspunse Godfrey, linişteşte-te ; dar mai întâi să ne ocupăm de ce este mai urgent !

În adevăr, era vorba să găsească o grotă, o groapă oarecare, în care

să se poată adăposti peste noapte ; apoi, să caute sa adune tot ce puteau găsi, orice fel de scoici comestibile ca să-şi potolească, de bine de rău, cerinţele stomacului.

Godfrey şi Tartelett începură deci să coboare povârnişul dunelor, în aşa fel încât să se îndrepte către stânci. Godfrey se arătă foarte aprig în căutările sale ; Tartelett, foarte năucit în ameţelile lui de naufragiat. Primul privea înaintea lui, în urma lui, în toate părţile ; al doilea nu era în stare să vadă nici măcar la zece paşi.

Întrebarea pe care şi-o punea Godfrey era următoarea : „Dacă pe acest pământ nu sunt oameni, s-or fi găsind cel puţin animale ?"

Înţelegea prin asta animale domestice, adică vânat cu blană şi pene, nu animale din acelea sălbatice, care în regiunile tropicale sunt din belşug şi cu care nu avea ce face.

Numai cercetările ulterioare aveau să-i permită să afle.

În orice caz, câteva cârduri de păsări însufleţeau litoralul — bâtlani, corle, lişiţe, care fâlfâiau, piuiau, umpleau văzduhul de zborul şi ţipetele lor, un fel, desigur, de a protesta împotriva invadării acestui domeniu.

Godfrey putu, pe bună dreptate, să facă legătura între păsări şi cuib, şi între cuib şi ouă. Dacă aceste zburătoare se adunau în cârduri numeroase, însemna că stâncile trebuie că le furnizau mii de scobituri pentru obişnuitele lor locuinţe. În depărtare, câţiva bâtlani şi stoluri de becaţe arătau că prin apropiere se afla o baltă.

Zburătoarele nu lipseau deci ; singura dificultate era de a pune mâna pe ele, fără să ai vreo armă cu care să le omori. Or, în aşteptare, cel mai bine era să le foloseşti sub formă de ouă şi să te hotărăşti să le consumi sub această formă elementară, dar hrănitoare.

Cu toate acestea, chiar dacă cina era acolo, la îndemână, cum aveau s-o gătească ? Cum aveau să-şi facă rost de foc ? O chestiune importantă, a cărei rezolvare fu amânată pentru mai târziu.

Godfrey şi Tartelett se întoarseră direct către stâncile deasupra cărora se învârteau cârdurile de păsări de mare.

Aici îi aştepta o surpriză.

În adevăr, printre zburătoarele acelea indigene care alergau penisipurile de pe plajă, care ciuguleau în mijlocul varechului{19} şi pe sub tufele de ierburi acvatice, nu cumva zăreau ei o duzină de găini şi doi-trei cocoşi de rasă americană ? Nu, nu era deloc o iluzie, fiindcă, la apropierea lor, răsunară în aer puternice cucurigu-uri, ca o chemare de trâmbiţă.

Şi mai departe, ce erau oare acele patrupede care se strecurauprintre stânci şi căutau să ajungă la primele povârnişuri ale dunelor, unde se aflau câţiva arbuşti cu o bogată verdeaţă ? Godfrey nu putea nici de data aceasta să se înşele. Erau acolo o duzină de aguti, cinci sau şase oi şi tot atâtea capre care păşteau liniştit primele

fire de iarbă care le ieşeau în cale, chiar la marginea câmpiei.

— Ah, Tartelett! strigă el. Ia te uită !

Şi profesorul se uită, dar fără să vadă nimic, într-atât sentimentul acestei situaţii neaşteptate îl copleşea.

O reflecţie îi veni în minte lui Godfrey, şi era cea mai justă: aceea că toate aceste animale, găini, aguti, capre, oi trebuie că făcuseră parte din proviziile de animale vii de pe *Dream.* In adevăr, în clipa în care vasul se scufunda, zburătoarele putuseră uşor să ajungă pe stânci, apoi pe plajă. Cât despre patrupede, înotând, ele se strămutaseră cu uşurinţă pe primele stânci ale litoralului.

— Astfel că, observă Godfrey, ceea ce nici unul dintre nefericiţii noştri tovarăşi nu a făcut, animalele simple, conduse de instinctul lor, au izbutit. Şi din toţi câţi au fost pe *Dream,* salvarea nu a existat decât pentru animale !...

— Punându-ne şi pe noi la număr ! răspunse cu naivitate Tartelett.

În adevăr, în ceea ce îl privea, profesorul se putuse salva ca un biet animal inconştient, la care energia morală nu contribuise cu nimic.

De altfel, nu avea nici o importanţă. Era o împrejurare foartefericită pentru cei doi naufragiaţi că un anumit număr din acesteanimale a ajuns la ţărm. Aveau să le strângă la un loc, să le îngrădească, şi, cu darul specific neamului lor de a se înmulţi, dacăşederea pe acest pământ se prelungea, nu ar fi fost imposibil caîn cele din urmă să aibă o întreagă turmă de patrupede şi o adevărată curte de păsări.

Dar în această zi Godfrey vru să se mulţumească cu resurselealimentare pe care putea să i le furnizeze coasta, atât ca scoici, cât şi ca ouă. Profesorul Tartelett şi el începură deci să cerceteze crăpăturile pietrelor pe sub covorul de varech, nu fără succes. Adunară în curând o apreciabilă cantitate de midii care, la nevoie, puteau fi mâncate crude. Câteva duzini de ouă de bernaş fură de asemenea descoperite printre stâncile înalte care închideau golful în partea din nord. Erau acolo destule ca să potolească foamea mult mai multor comeseni. Îndemnaţi de foame, Godfrey şi Tartelett nu se gândeau să se arate prea dificili la această primă masă.

— Şi foc ? spuse acesta din urmă.

— Da... foc !... răspunse celălalt.

Era cea mai serioasă dintre probleme şi îi sili pe cei doi naufragiaţi să-şi facă inventarul buzunarelor.

Acelea ale profesorului erau goale, sau aproape goale. Nu conţineau decât câteva corzi de schimb pentru vioara lui şi o bucată de sacîz pentru arcuş. Vă întreb cum ar fi putut să obţină focul cu acestea.

Godfrey nu era mai bogat. Cu toate acestea, avu o mare satisfacţie când descoperi în buzunarul lui un minunat cuţit, pe care teaca de piele îl ferise de apă. Acest cuţit, cu tăiş, sfredel, cosor, fierăstrău, era un instrument preţios în această împrejurare. Dar, în afară de această

unealtă, Godfrey şi tovarăşul lui nu aveau decât mâinile lor. Şi, în plus, mâinile profesorului nu se exersaseră niciodată decât la vioară sau în mişcări de graţie.

Godfrey se gândi că nu trebuie să se bizuie decât pe ale sale.

Cu toate acestea, se gândi să le folosească pe acelea ale lui Tartelett ca să-şi procure focul cu ajutorul a două bucăţi de lemn,puternic frecate una de alta. Câteva ouă coapte în cenuşă ar fi fostdeosebit de apreciate la prânz.

Deci, pe când Godfrey era ocupat cu golirea cuiburilor, în pofidaproprietarilor care încercau să-şi apere progenitura din coajă, profesorul se duse să adune câteva bucăţi de lemn, de care era plinpământul de la baza stâncilor. Acest combustibil fu adus la poaleleunei stânci, adăpostită de vântul ce venea dinspre mare. Tartelett alese atunci două bucăţi foarte uscate, cu intenţia de a obţineîncetul cu încetul, printr-o frecare continuă şi puternică, focul.Ceea ce fac în mod obişnuit nişte simpli sălbatici polinezieni, de ce profesorul, care după propria sa părere le era mult superior, nu ar putea face el însuşi ?

Iată-l deci frecând şi frecând întruna, gata să-şi disloce muşchiibraţului şi antebraţului. O făcea bietul om cu un fel de furie! Dar fie că lemnul nu era cel potrivit, fie că nu era destul de uscat, fie, în sfârşit, că profesorul nu se pricepu şi nu avu îndemânarea care se cerea la o operaţiune de acest gen, dacă nu reuşi decât să încălzească cele două bucăţi de lemn, mai repede reuşi să degaje o căldură intensă din propria sa persoană. În cele din urmă, numai fruntea sa fu cea care fumegă de aburii propriei sale transpiraţii.

Când Godfrey se întoarse cu recolta de ouă, îl găsi pe Tartelettnăduşit, într-o stare pe care, fără îndoială, exerciţiile sale coregrafice nu i-o provocaseră niciodată.

— Nu merge ? întrebă el.

— Nu, Godfrey, nu merge, răspunse profesorul, şi încep să cred că aceste invenţii ale sălbaticilor nu sunt decât închipuiri ca să înşele sărmana lume.

— Nu ! răspunse Godfrey. Dar şi cu asta, ca în toate lucrurile,trebuie să ştii cum să procedezi.

— Atunci, aceste ouă ?...

— Ar mai fi încă un mijloc, răspunse Godfrey. Legând unul din ouă la capătul unei sfori, învârtindu-l cât se poate de repede, oprind apoi brusc mişcarea de rotaţie, s-ar putea ca această mişcare să se transforme în căldură şi atunci...

— Atunci oul ar fi fiert ?

— Da, dacă rotaţia a fost extraordinar de rapidă şi oprirea bruscă... Dar cum să obţii această oprire fără să zdrobeşti oul ? Aşa că, iată ceea ce este mai simplu, scumpul meu Tartelett.

Şi Godfrey, luând cu grijă unul din ouăle de bernaş, îi sparsecoaja la unul din capete, apoi, fără alte formalităţi, îl înghiţi cudibăcie.

Tartelett nu se putea hotărî să-l imite şi trebui să se mulţumească cu porţia lui de scoici.

Rămânea acum să caute o grotă, o înfundătură oarecare, pentrua petrece noaptea.

— Nu se pomeneşte nicăieri, remarcă profesorul, ca Robinsonii să nu fi găsit cel puţin o cavernă din care, mai târziu, îşi făceau locuinţa.

— Să căutăm, deci, răspunse Godfrey.

Dacă până acum nu se pomenea nicăieri despre acest lucru, trebuie să recunoaştem că, de data asta, firul tradiţiei se rupse. Înzadar cercetară ei brâul stâncos din partea septentrională a golfului. Nici o grotă, nici o singură scobitură care ar fi putut să le servească de adăpost. Trebuiră să renunţe. În acelaşi timp, Godfrey hotărî să meargă în recunoaştere până la primii arbori de dincolo de acel brâu de nisip.

Tartelett şi cu el urcară deci din nou povârnişul primelor duneşi o luară spre pajiştile înverzite pe care le întrezăriseră cu câtevaminute înainte.

Întâmplare bizară şi fericită în acelaşi timp, ceilalţi supravieţuitori ai naufragiului îi urmau de bună voie. Evident, cocoşii, găinile, oile, caprele, aguti, mânaţi de instinctul lor, ţinuseră să-i întovărăşească. Fără îndoială, se simţeau prea singuri pe acest prundiş care nu le oferea hrană suficientă, nici iarbă ca lumea şi nici viermuşi.

Trei sferturi de oră mai târziu, Godfrey şi Tartelett — în timpulacestei explorări nu scoseseră un cuvânt — ajungeau la margineapădurii. Nici urmă de locuinţă sau de locuitor. O singurătate deplină. Te puteai chiar întreba dacă prin această parte a ţinutului călcase vreodată vreun picior de om !

Creşteau prin acele locuri, în pâlcuri rare, câţiva arbori frumoşişi, la un sfert de milă în spatele lor, alţii mai deşi formau o adevărată pădurice de specii diferite.

Godfrey căuta vreun trunchi bătrân, scobit din pricina anilor, care ar fi putut să le ofere un adăpost între pereţii lui ; dar căutările sale fură zadarnice, cu toate că le continuă până la căderea nopţii.

Foamea îi îmboldi atunci cu putere şi amândoi trebuiră să semulţumească cu scoici, din care, în prealabil, îşi făcuseră o bogatăprovizie pe plajă. Apoi, frânţi de oboseală, se culcară la rădăcinaunui copac şi adormiră, cum se spune, în paza cerului.

Capitolul X

ÎN CARE GODFREY PROCEDEAZĂ AŞA CUM ORICARENAUFRAGIAT AR FI PROCEDAT ÎN ASEMENEA ÎMPREJURARE

Noaptea trecu fără vreun incident. Cei doi naufragiaţi, rupţi deoboseală şi emoţii, se odihniseră tot atât de liniştiţi ca şi când ar fi dormit în cea mai confortabilă cameră din locuinţa din Montgomery-Street.

A doua zi, 27 iunie, la primele raze ale soarelui care răsărea, îi trezi cântatul cocoşilor.

Godfrey realiză aproape imediat unde se află, în timp ce Tartelett trebui să se frece mult timp la ochi şi să se întindă înainte de a-şi da seama de realitate.

— Oare micul dejun din dimineaţa asta va semăna cu cina de ieri? întrebă el în primul rând.

— Mi-e teamă că da, răspunse Godfrey, dar sper ca deseară să cinăm mai bine !

Profesorul nu-şi putu stăpâni o strâmbătură semnificativă.

Unde erau ceaiul şi sandvişurile care, până acum, i se aduceau când se trezea ! Cum va putea el să aştepte — fără această masă pregătitoare — ora prânzului... care nu va mai suna, poate, niciodată!

Dar trebuiau să ia o hotărîre. Godfrey îşi dădea bine seama acum de responsabilitatea care apăsa asupra lui, numai asupra lui, fiindcă de la tovarăşul lui nu putea să aştepte nimic. În această cutie goală care-i servea profesorului de craniu, nu putea să se înfiripe nici o idee practică; Godfrey trebuia să gândească, să inventeze, să hotărască pentru doi.

Dărui un prim gând Phinei, logodnica sa, pe care refuzase, ca un zăpăcit, să şi-o facă soţie, un al doilea unchiului său Will, pe care atât de neprevăzător îl părăsise şi, întorcându-se către Tartelett, spuse :

— Pentru variaţie, iată încă vreo câteva scoici şi o jumătate de duzină de ouă !

— Şi nimic ca să le putem pregăti !

— Nimic, spuse Godfrey. Dar, ce-ai spune, Tartelett, dacă şi aceste alimente ne-ar lipsi ?

— Aş spune că „nimic" nu este destul ! răspunse Tartelett pe un ton sec.

Totuşi trebuiră să se mulţumească cu acest prânz mai mult decâtsărăcăcios. Ceea ce, de altfel, făcură.

Ideea foarte firească, prima care-i veni atunci lui Godfrey, a fost aceea de a duce mai departe cercetarea începută în ajun. În primul rând, pe cât posibil, era important de ştiut în ce parte a oceanului Pacific pierise *Dream,* în scopul de a căuta să ajungă la vreun ţinut locuit al acestui litoral, unde s-ar putea fie organiza o modalitate de repatriere, fie să aştepte trecerea vreunei corăbii.

Godfrey se gândi că, dacă ar putea trece de al doilea rând de coline, al căror profil pitoresc se desena pe deasupra pădurii, poate că s-ar

putea lămuri în această privinţă. Şi nu credea că o să-i trebuiască mai mult de un ceas sau două pentru a ajunge acolo; acestei urgente explorări se hotărî el să-i consacre primele ore ale dimineţii.

Privi în jurul lui. Cocoşii şi găinile ciuguleau prin ierburile înalte. Caprele, oile mergeau de colo-colo pe lângă marginea păduricii.

Or, Godfrey nu avea de gând să târască după el tot acest cârd de zburătoare şi patrupede. Dar, ca să fie mai sigur că au să rămână prin aceste locuri, trebuia să-l lase pe Tartelett să le păzească.

Acesta consimţi să rămână singur şi să fie, pentru câteva ore, ciobanul acestei turme. Nu avu decât o observaţie :

— Şi dacă o să te rătăceşti, Godfrey ?

— În această privinţă să nu ai nici o teamă, răspunse tânărul. Nu am de străbătut decât crîngul ăsta şi, cum dumneata nu ai să pleci de aici, sunt sigur că te voi regăsi.

— Nu uita telegrama pentru unchiul dumitale, Godfrey, şi cere-i mai multe sute de dolari !

— Telegrama... sau scrisoarea ! Ne-am înţeles ! răspunse Godfrey, care, atât timp cât nu avea să se lămurească asupra locului unde era situat uscatul pe care se aflau, voia să-i lase lui Tartelett toate iluziile.

Apoi, după ce-i strânse mâna profesorului, se înfundă pe sub coroanele acelor arbori, al căror des frunziş abia lăsa să treacă doar câteva raze de soare. Totuşi, prin pădurice era drumul care trebuia să-l ducă pe tânărul nostru explorator către acea ridicată colină, a cărei înălţime ascundea privirilor sale, la est, tot orizontul.

Cărare nu era. Cu toate acestea solul nu era cu totul lipsit de orice urme. Godfrey observă că prin unele locuri trecuseră animale. De două sau de trei ori i se păru că vede fugind câteva sprintene rumegătoare, elani, căprioare sau cerbi wapitis, dar nu recunoscu nici o urmă de animal feroce ca tigru, jaguar, a căror absenţă, de altfel, chiar că nu avea nici un motiv să regrete.

Coroanele înalte ale copacilor, adică toată acea porţiune cuprinsă între bifurcarea trunchiului în crengi groase şi extremitatea de sus a ramurilor, adăposteau un mare număr de păsări: erau porumbei sălbatici cu sutele, apoi pe sub desiş vulturi de mare, cocoşi sălbatici, aracaris cu ciocul ca un cleşte de homar şi mai sus, zburând deasupra poenilor, doi sau trei din acei vulturi mari, răpitori de miei, ai căror ochi seamănă cu o cocardă. Totuşi nici una din aceste zburătoare nu era de o specie atât de deosebită ca să se poată deduce care era latitudinea acestui continent.

La fel era şi cu arborii acestei păduri. Aceleaşi esenţe ca în ţinutul Statelor Unite care cuprinde California de jos, golful Monterey şi Noul Mexic. Acolo creşteau pomişori, corni cu flori mari, glădiş, mesteceni, stejari, patru sau cinci varietăţi de magnolia şi de pini de mare, aşa cum se întîlnesc în Carolina de Sud; apoi în mijlocul unor vaste

luminişuri, măslini, castani şi, ca arbuşti, tufe de tamarind, mirt, arbori a căror răşină se mestecă precum sacâzul, toate câte se găsesc în sudul zonei temperate. În general, printre arbori era destul loc pentru a putea trece fără să fii nevoit să recurgi la secure sau la foc. Prin crengile înalte briza mării adia uşor şi, ici-colo, mari pete de lumină jucau pe pământ.

Godfrey merse deci astfel, traversînd de-a curmezişul, pe dedesubtul acestei mari păduri. Să ia vreo măsură de precauţie nicinu-i dădea prin gând. Dorinţa de a ajunge pe înălţimile care mărgineau desişul spre est îl absorbea cu totul. Încerca să vadă prinfrunziş direcţia razelor de soare, cu gândul de a nu se abate de laţinta lui. Nu lua în seamă nici măcar acele păsări-ghid, numite astfel fiindcă zboară în faţa paşilor călătorului, oprindu-se, întorcându-se, pornind din nou, ca şi când ar vrea să-i arate drumul. Nimic nu-i putea distrage atenţia.

Această adâncă preocupare a sa era de înţeles ! In mai puţin de o oră o să ştie dacă era cu putinţă să ajungă la vreo parte locuită din acest continent.

De pe acum Godfrey, judecând după cele ce aflase, din drumul parcurs şi din cel făcut de *Dream* timp de şaptesprezece zile pe mare, îşi spunea că singurele puncte în care a putut să eşueze corabia nu puteau fi decât litoralul japonez sau coasta chineză. De altfel, poziţia soarelui, tot timpul către sud faţă de el, arăta clar că *Dream* nu depăşise linia emisferei meridionale.

Două ore după plecarea sa, Godfrey aprecie la aproximativ cinci mile drumul parcurs, ţinând seama de cele câteva ocoluri la care îl obligase uneori desişul pădurii. Al doilea rând de coline nu putea fi departe. Deja arborii începeau să se rărească formând câteva grupuri izolate şi razele de lumină pătrundeau mai uşor printre ramurile înalte. Pământul, de asemenea, era din ce în ce mai povârnit, devenind în curând o pantă destul de abruptă.

Cu toate că era oarecum obosit, Godfrey avu destulă voinţă casă nu-şi încetinească mersul. Bucuros ar fi alergat, fără îndoială,dacă primele pante nu ar fi fost atât de greu de urcat.

În curând fu destul de sus pentru a domina cu privirea întreagamasă a acestui dom înverzit care se întindea în urma lui şi dincare se înălţau ici colo vârfuri de copaci.

Dar Godfrey nu se gândea să privească în urmă. El nu-şi mailua ochii de la acea linie a crestei golaşe care se profila la patru-cinci sute de picioare în faţa şi deasupra lui. Era bariera care continua să-i ascundă orizontul spre răsărit.

Un micuţ con, tăiat oblic, depăşea această linie şi se racordaprin pante dulci la creasta sinuoasă pe care o desena ansamblulcolinelor.

„Acolo !... Acolo !... îşi propuse Godfrey. Acolo trebuie să ajung ! Vârful acelui con ! Şi de acolo ce am să văd ?... Un oraş ?... Un sat?...

Pustiul ?"

Foarte surescitat, Godfrey urca mereu, apăsându-şi pieptul cumâinile pentru a-şi stăpâni bătăile inimii. Respira destul de greu, gâfâind aproape de oboseală, dar nu ar fi avut răbdare să seoprească pentru a se odihni, chiar dacă ar fi trebuit să cadă, pejumătate leşinat, pe vârful conului care se înălţa la numai o sută de picioare deasupra capului său. Nu voia să piardă nici un minut oprindu-se.

În sfârşit, câteva minute încă şi îşi va atinge ţelul. Urcuşul i sepărea destul de abrupt pe această parte, într-un unghi mai mic detreizeci şi cinci de grade. Se ajuta cu picioarele şi cu mâinile ; seagăţa de tufele anemice de iarbă, de cei câţiva copăcei prăpădiţi,de lentisc sau de mirt, care se înălţau din treaptă în treaptă, pânăla vârf.

Făcu un ultim efort ! Depăşi — în sfârşit ! — cu capul platformaconului, în timp ce, culcat pe burtă, ochii cercetau cu lăcomie totorizontul din partea de est...

Marea era cea care-l forma şi se confunda, cam la douăzeci demile de acolo, cu linia cerului.

Se întoarse...

La vest, la sud, la nord, tot marea !... Marea nesfârşită, înconjurându-l din toate părţile.

— O insulă !

Rostind acest cuvânt, Godfrey încercă o ascuţită strângere de inimă. Nu-i prea dăduse prin gând că ar fi putut fi pe o insulă ! Şi cu toate acestea, asta era ! Lanţul de coline, care ar fi putut să-l lege de continent, se rupsese brusc. Avu sentimentul unui om adormit într-o luntre târâtă în derivă, care se trezeşte fără să mai aibă nici vîslă, nici pânze ca să se întoarcă la ţărm.

Godfrey îşi reveni însă repede. Se hotărî să accepte situaţia.Cât despre şansele de salvare, fiindcă ele nu puteau veni din afară,el era cel care trebuia să le născocească.

În primul rând trebuia să cunoască, pe cât se putea de precis,aşezarea acestei insule, pe care privirea sa o cuprindea acum în toată întinderea ei. Aprecie că trebuie să măsoare în jur de şaizeci de mile lungime, de la sud la nord, pe douăsprezece mile lăţime de la est la vest.

În ceea ce priveşte partea din mijloc, ea era ascunsă privirilorde frunzişul acelei păduri dese care se oprea la marginea crestei,dominată de conul al cărui povârniş se pierdea încetul cu încetulpână la litoral. Restul nu era decât câmpie cu grupuri de arbori sauprundiş cu stânci, proiectîndu-şi ultimile temelii în formă de promontorii şi capuri capricios ascuţite. Câteva golfuleţe scobeau coasta, dar nu ar fi putut adăposti decât două-trei bărci de pescuit. Singur golful în care naufragiase *Dream* avea o întindere de şapte-opt mile. Asemănător unui bazin, el se deschidea cam cât două treimi de compas ; un vas nu

ar fi putut găsi acolo un adăpost sigur, în afară de cazul că vântul ar fi bătut de la răsărit.

Dar ce insulă era asta? Din care grup geografic făcea parte? Aparţinea ea vreunui arhipelag, sau nu era decât un accident izolat în această parte a Pacificului ?

În orice caz, nici o altă insulă, mare sau mică, înaltă sau joasă,nu apărea în raza vederii sale.

Godfrey se ridicase şi cerceta orizontul. Nimic pe această linie perfect rotundă în care se confundau marea şi cerul. Dacă exista deci împotriva sau în direcţia vântului vreo insulă sau coastă avreunui continent, asta nu putea fi decât la o distanţă considerabilă.

Godfrey făcu apel la toate cunoştinţele sale geografice, cu gândul de a ghici care era această insulă din Pacific. Chibzuind ajunse la următoarele concluzii : în timpul celor şaptesprezece zile *Dream* urmase, cu o mică abatere, direcţia sud-vest. Or, cu o viteză de o sută cincizeci până la o sută optzeci de mile pe oră, trebuie că parcursese aproape cincizeci de grade. Pe de altă parte, era sigur că nu depăşise linia ecuatorială. Deci, poziţia insulei sau a grupului din care poate făcea parte trebuia căutată în porţiunea dintre cel de-al o sută şasezecilea şi al o sută şaptezecilea grad nord.

Pe această bucată a oceanului Pacific i se părea lui Godfrey că o hartă nu ar fi putut să-i ofere un alt arhipelag decât cel al insulelor Sandwich; dar, în afară de acest arhipelag, nu erau cumva insule izolate, al căror nume îi scăpa şi care erau semănate, pe o mai mare întindere, până la un îndepărtat litoral ?

De altfel, puţin interesa acest lucru. Nu exista nici un mijloc dea căuta într-alt punct al oceanului un uscat mai ospitalier.

„Ei bine, îşi spuse Godfrey, fiindcă nu cunosc numele acestei insule, să se numească „insula Phina", în amintirea celei pe care nu ar fi trebuit să o părăsesc ca să cutreer lumea, şi să dea Domnul ca acest nume să ne poarte noroc !"

Godfrey încercă apoi să descopere dacă insula, în partea pe care nu putuse să o cerceteze, era locuită.

Din vârful conului nu văzu nimic ce ar fi putut să semene cuurmele unor indieni, nici locuinţe pe câmpie, nici case la margineapădurii, nici măcar cabana vreunui pescar.

Dar dacă insula era pustie, această mare care-i înconjura nu eramai puţin pustie şi nici o corabie nu se arăta pe cuprinsul acesteiîntinderi care de la înălţimea conului părea nesfârşită.

Explorarea odată terminată, lui Godfrey nu-i mai rămânea decât să coboare la poalele colinei şi să-şi reia drumul prin pădure pentru a-l reîntîlni pe Tartelett. Dar, înainte de a părăsi locurile, privirea îi fu atrasă de un fel de pădure cu copaci mari, bătrâni, care se înălţa la marginea câmpiilor de la nord. Era un pâlc de arbori uriaşi ; îi

întrecea cu un cap pe toţi cei pe care Godfrey îi văzuse până atunci.

„Poate că, îşi spuse el, ar fi potrivit să ne instalăm în partea asta, cu atât mai mult cu cât, dacă nu mă înşel, zăresc un râu care trebuie că se trage din vreun izvor din lanţul munţilor de mijloc şi curge de-a latul câmpiei. Ar fi de cercetat asta, şi chiar de mâine"

Către sud, aspectul insulei era puţin altfel. Păduri şi câmpiifăceau repede loc covorului galben al plajei şi, în unele părţi, litoralul se înălţa în stânci pitoreşti.

Dar care nu fu surpriza lui Godfrey când i se păru că zăreşteo uşoară dâră de fum care se înalţă în văzduh, dincolo de aceastăbarieră stâncoasă.

— Să fie acolo deci careva din tovarăşii noştri ! strigă el. Darnu ! Nu este cu putinţă ! De ce să se fi îndepărtat încă de ieri degolf şi încă la mai multe mile de stânci ? O fi vreun sat de pescarisau tabăra vreunui trib indigen ?

Godfrey se uită cu cea mai mare atenţie. Era într-adevăr un fum, acest abur subţire pe care briza îl purta către est ? Te puteai înşela. În orice caz, se destramă repede : după câteva minute nu se mai putea vedea nimic.

Încă o speranţă spulberată.

Godfrey privi o ultimă dată în acea direcţie ; apoi, nemaizărindnimic, se lăsă să alunece de-a lungul taluzului, coborî pantele colinei şi se înfundă din nou sub arbori.

Un ceas mai târziu, traversase toată pădurea şi ajunsese la marginea ei.

Acolo îl aştepta Tartelett, în mijlocul turmei sale cu două şi patru picioare. Şi cărei ocupaţii se deda încăpăţînatul profesor? Mereu aceleiaşi. Cu o bucată de lemn în mâna dreaptă, cu o alta în mâna stingă, continua să se ostenească vrând să le aprindă. Freca, freca, cu o stăruinţă demnă de o cauză mai bună.

— Ei, ce se aude ? îl întrebă încă de departe, de cum îl zări pe Godfrey. Şi oficiul telegrafic ?

— Încă nu s-a deschis ! îi răspunse Godfrey, care nu voia să-i spună nimic despre situaţia lor.

— Şi poşta?

— Era închisă ! Dar să mâncăm !... Mor de foame ! O să discutăm mai târziu.

Şi în această dimineaţă Godfrey şi tovarăşul lui trebuiră să semulţumească cu acel preasărac prânz, compus din ouă crude şi scoici!

— Este un regim foarte sănătos ! îi repeta Godfrey lui Tartelett,care nu era deloc de aceeaşi părere şi nu mânca decât din vârfulbuzelor.

Capitolul XI

ÎN CARE PROBLEMA LOCUINŢEI ESTE REZOLVATAÎN MĂSURA ÎN CARE POATE FI REZOLVATA

Se făcuse destul de târziu. Astfel că Godfrey se hotărî să lase pe a doua zi grija de a trece la o nouă instalare. Dar tuturor întrebărilor nerăbdătoare pe care i le punea profesorul în legătură cu rezultatul explorării sale, sfârşi prin a răspunde că se aflau pe o insulă — insula Phina — pe care fuseseră aruncaţi amândoi, şi că înainte de a se gândi cum să plece de pe ea trebuie să se gîndească la mijloacele de a trăi acolo.

— O insulă ! exclamă Tartelett.

— Da !... O insulă !

— Înconjurată de mare ?

— Bineînţeles.

— Dar cum se numeşte ?

— Ţi-am spus, insula Phina, şi cred că o să înţelegi pentru ce am vrut să-i dau numele ăsta !

— Nu !... Nu înţeleg, răspunse Tartelett strîmbîndu-se, şi nu văd asemănarea ! Domnişoara Phina este înconjurată de pământ !

După această tristă cugetare, se pregătiră să petreacă noaptea cât mai puţin rău posibil. Godfrey se mai duse o dată la stânci ca să-şi facă o nouă provizie de ouă şi scoici, cu care n-avură încotro şi trebuiră să se mulţumească. Apoi, fiind şi obosit, se grăbi să se culce la rădăcina unui copac, în timp ce Tartelett, a cărui filozofie nu putea să accepte o asemenea situaţie, se deda la cele mai amare reflecţii.

A doua zi, 28 iunie, amândoi erau în picioare înainte de a fi treziţi de cântatul cocoşului.

Mai întâi un mic dejun sărăcăcios — acelaşi, de altfel, ca şi în ajun. Cu singura deosebire că apa rece a râuleţului fu, cu plăcere, înlocuită cu puţin lapte de la una din capre care se lăsă mulsă.

Ah, domnule Tartelett, unde erau acele „mint-julep", „port-wine sangrie", „sherry-cobbler", „sherry-cocktail" din care nu bea niciodată, dar pe care-l putea cere la orice oră în barurile şi tavernele din San Francisco ? Mai de invidiat erau aceste zburătoare, aceşti aguti, aceste oi, care îşi potoleau setea cu apă limpede fără să pretindă adăugirea vreunui alt element de zahăr sau alcool ! Aceste animale cărora nu le trebuia foc pentru pregătirea mâncării, rădăcini, ierburi, boabe le ajungeau şi prânzul lor era totdeauna servit la timp pe masa verde a pajiştei.

— La drum, spuse Godfrey.

Şi iată-i pe amândoi porniţi, urmaţi îndeaproape de cortegiul lor de animale domestice, care, hotărât lucru, nu voiau să-i părăsească.

Godfrey avea de gând să exploreze, la nordul insulei, acea bucată de coastă pe care se înălţa pâlcul de arbori pe care îl zărise de sus, din

vârful conului. Dar ca să ajungă acolo, se hotărî să meargă pe lângă ţărm. Poate că talazurile aruncaseră pe mal unele epave ale naufragiului ? Poate că o să găsească pe nisipul plajei pe unii din tovarăşii lui de pe *Dream,* zăcând fără mormânt, şi cărora li s-ar fi cuvenit o îngropăciune? Cîţ despre a mai intâlni în viaţă, după ce a fost salvat ca şi el, treizeci şi şase de ore după catastrofă, un singur marinar al echipajului, nu mai avea nici o nădejde.

Trecură deci peste primul rând de dune. Godfrey şi tovarăşul său ajunseră în curând la poalele stâncilor şi le văzură din nou, la fel de pustii cum le lăsaseră. Acolo, prudenţi, îşi reînnoiră proviziile de ouă şi scoici, cu gândul că s-ar putea ca aceste slabe resurse să le lipsească în nordul insulei. Apoi, urmând dunga varechului adus de ultima maree, urcară din nou, cercetând cu privirea această parte a coastei.

Nimic ! Mereu nimic !

Hotărât lucru, trebuie să fim de acord că dacă ghinionul făcuse din aceşti doi supravieţuitori de pe *Dream* nişte Robinsoni, se arătase mult mai aspru faţă de ei decât faţă de înaintaşii lor ! Acestora le rămânea totdeauna câte ceva din vasul naufragiat. După ce se alegeau cu o mulţime de obiecte de primă necesitate, puteau să folosească şi rămăşiţele acestuia.

Alimente pentru câtva timp, haine, unelte, arme, în sfârşit tot putea folosi nevoilor celor mai elementare ale vieţii. Dar aici, nimic din toate acestea ! În mijlocul acelei nopţi negre, corabia dispăruse în adâncurile mării fără să lase stâncilor nici cea mai mică epavă ! Nu fusese cu putinţă să se salveze nimic, nici măcar un chibrit — şi, de fapt, mai ales acest chibrit le lipsea.

Eu ştiu bine că oamenii de treabă, stând în tihnă în camera lor, în faţa unui straşnic şemineu în care ard cărbuni şi lemne, sunt gata să spună : „Dar nu-i nimic mai uşor decât să-ţi procuri foc ! Pentru asta sunt o mie de mijloace ! Două pietre !... Puţin muşchi uscat!... Puţină cîrpă arsă... (Dar cum să-i dai foc acestei cîrpe ?) Apoi lama unui cuţit servind de amnar... sau două bucăţi de lemn doar frecate foarte tare, aşa cum fac polinezienii!..."

Ei bine, încercaţi !

Acestea erau reflecţiile pe care le făcea Godfrey mergând şi ceea ce, pe bună dreptate, îl preocupa cel mai mult. Poate că el, de asemenea, scormonind jeraticul pe grătar şi citind povestiri de călătorie, gândise la fel cu aceşti oameni de treabă ! Dar, pus la încercare, nu mai era de aceeaşi părere şi vedea, nu fără o oarecare nelinişte, că îi lipseşte tocmai acest element pe care nimic nu-l poate înlocui : focul.

Mergea deci pierdut în gândurile sale înaintea lui Tartelett, a cărui singură grijă era să adune turma de oi, capre şi zburătoare.

Deodată privirea îi fu atrasă de culorile vii ale unor ciorchini de mere mici, care atîrnau pe ramurile unor copăcei, risipiţi cu sutele la

poalele dunelor. Recunoscu imediat câteva din acele „manzanillas", cu care indienii se hrănesc bucuros în anumite regiuni ale Californiei.

— În sfârşit! exclamă el. Iată ceva cu care să variem puţin prânzurile noastre de ouă şi scoici.

— Cum ! Asta se mănîncă ? spuse Tartelett, care, conform obiceiului său, începu prin a se strâmba.

— Încearcă mai întâi! răspunse Godfrey.

Şi începu să culeagă câteva din aceste manzanillas, din care muşcă cu lăcomie.

Nu erau decât mere pădureţe, dar, aşa acre cum erau, aveau un gust plăcut. Profesorul nu întârzie să-şi imite tovarăşul şi nu se arătă prea nemulţumit de această descoperire. Godfrey se gândi, pe bună dreptate, că din aceste fructe s-ar putea extrage o băutură fermentată, care oricum ar fi fost de preferat apei de izvor.

Îşi reluară drumul. Nu peste mult timp extremitatea dunei nisipoase se pierdu într-o câmpie străbătută de un mic râu cu apă curgătoare. Era acela pe care Godfrey îl zărise din vârful conului. Cât despre arborii cei mari, ei se arătau ceva mai departe şi, după o cursă de aproximativ nouă mile, cei doi exploratori, destul de obosiţi de această plimbare de patru ceasuri, ajunseră acolo câteva minute după prânz. Locul merita, într-adevăr, osteneala de a fi privit, vizitat, ales şi, fără îndoială, ocupat.

Acolo, în adevăr, la marginea câmpiei întinse, împestriţată de tufe de manzanillas şi alţi arbuşti, se înălţau cam vreo douăzeci de copaci uriaşi, care ar fi putut suporta comparaţia cu cei de aceeaşi esenţă din pădurile californiene. Crescuseră în semicerc ! Covorul verde care se întindea la picioarele lor, după ce tivea albia râului alte câteva sute de paşi, făcea loc unei fîşii lungi de prundiş presărat cu stânci, pietre şi varech, a cărei prelungire se înscria în mare printr-un vârf ascuţit către nordul insulei. Aceşti arbori uriaşi, aceşti „big-trees" — arborii cei mari — aşa cum sunt numiţi de obicei în America de Vest, făceau parte din specia sequoia, conifer din familia brazilor. Dacă îi întrebaţi pe englezi sub ce nume mai deosebit îl cunosc ei : „Welingtonia", vă vor răspunde ei. Şi dacă pe americani : „Washingtonia", ar fi răspunsul lor.

Se vede numaidecât diferenţa.

Dar, fie că ei amintesc de flegmaticul învingător de la Waterloo sau de memoria ilustrului fondator al Republicii americane, suntoricum cele mai gigantice produse cunoscute ale florei californiene şi nevadiene.

În adevăr, în unele părţi ale acestor state sunt păduri întregi din aceşti arbori, ca cei din grupurile din Mariposa şi Calavera, dintre care unii măsoară între şaizeci şi optzeci picioare în circumferinţă, pe o înălţime de trei sute. Unul dintre ei, la intrarea văii Yosemite, nu are

mai puţin de o sută de picioare în circumferinţă; pe când era în picioare — fiindcă acum este culcat la pământ — ramurile din vârf puteau să atingă înălţimea „Munster{20}-ului dinStrasburg, adică mai mult de patru sute de picioare. Se mai cunosc„Mama pădurii", „Zâna pădurii". „Cabana pionierului", „Celedouă santinele", „Generalul Grant", „Domnişoara Emma", „Domnişoara Marie", „Brigham Young şi soţia lui", „Cele trei graţii", „Ursul" etc.. care sunt adevărate fenomene vegetale. Pe trunchiul retezat de la bază al unuia dintre aceşti copaci s-a construit un chioşc în care poate să se desfăşoare în voie un cadril de 16 persoane. Dar, în realitate, uriaşul acestor uriaşi, în mijlocul uneipăduri care este proprietatea statului, cam la cincisprezece mile de Murphi, este „Tatăl pădurii", bătrân sequoia în vârstă de patru mii de ani ; el se înalţă la patru sute cincizeci şi două de picioare de la pământ, mai sus decât crucea Sfîntului Petru din Roma, mai înalt decât marea piramidă din Gizeh, în sfârşit, mai înalt decât acea mică clopotniţă de fier care se înalţă acum pe unul din turnurile catedralei din Rouen şi trebuie considerat ca cel mai înalt monument al lumii.

Era un pâlc cam de douăzeci din aceşti coloşi, pe care capriciulnaturii îi presărase, poate, pe această limbă de pământ încă de pe vremea când regele Solomon construia acel templu din Ierusalim care nu s-a mai refăcut din ruinele sale. Cei mai mari puteau să aibă aproape trei sute de picioare, cei mai mici două sute cincizeci. Unii dintre ei, găunoşi pe dinăuntru din pricina bătrâneţii, aveau la bază o boltă uriaşă pe sub care ar fi putut trece o întreagă trupă călare.

Godfrey fu uluit de admiraţie în prezenţa acestor fenomene naturale, care nu se află în general decât la înălţimi de cinci până la şase mii picioare deasupra nivelului mării. Se gândi că numai singură această privelişte ar fi meritat călătoria. Într-adevăr, cu nimic nu ar fi putut fi comparate aceste coloane de un brun deschis care se conturau, abia micşorându-şi diametrul, de la rădăcină până acolo unde începeau crengile.

Aceste trunchiuri cilindrice se ramificau la o înălţime de optzeci — o sută de picioare deasupra solului, cu ramuri groase ca nişte trunchiuri de arbori deja uriaşi, susţinând astfel în văzduh o adevărată pădure.

Unul din aceşti „sequoias giganteas" — era unul dintre cei mai mari din grup — atrase în special atenţia lui Godfrey. Găunos la bază, avea acolo o deschizătură largă de patru-cinci picioare, înaltă de zece, care permitea să pătrunzi înăuntru.

Măduva uriaşului dispăruse, lemnul se măcinase într-o pulbere moale şi albicioasă ; dar dacă arborele nu se mai rezema pe rădăcinile lui puternice decât prin scoarţa lui solidă, putea însă să trăiască aşa încă secole.

— În lipsa unei grote, exclamă Godfrey, iată locuinţa găsită gata, o casă de lemn, un turn, cum nu se află în ţinuturile locuite. Acolo o să putem fi în siguranţă şi la adăpost! Hai, Tartelett, vino !

Şi tânărul, îndemnîndu-l pe tovarăşul său, intră în interiorularborelui de sequoia.

Înăuntru, pământul era acoperit cu un strat de praf vegetal şidiametrul încăperii nu era mai mic de douăzeci de picioare englezeşti. Cât despre înălţimea la care se rotunjea bolta, nu-ţi puteai da seama din pricina întunericului. Dar nici o rază de lumină nu se strecura prin pereţii de scoarţă ale acestui soi de pivniţă. Deci, nici o deschizătură, nici o crăpătură, prin care ar fi putut pătrunde vântul. Era sigur că cei doi Robinsoni ai noştri se vor afla acolo în condiţii suportabile pentru a înfrunta, fără neplăceri, intemperiile cerului. O cavernă nu ar fi fost nici mai solidă, nici mai uscată, nici mai închisă. În adevăr, ar fi fost greu să găsească ceva mai bun !

— Ei, Tartelett, ce zici de această locuinţă naturală ? întrebă Godfrey.

— Da, dar şemineul ? spuse Tartelett.

— Înainte de a pretinde un şemineu, răspunse Godfrey, aşteaptă cel puţin să ne fi procurat foc !

Mai logic nici nu putea fi.

Godfrey se duse în recunoaştere prin împrejurimile grupului de arbori. Aşa cum am spus, câmpia se întindea până la acest masiv de sequoia care o mărginea. Micul „rio", care străbătea covoraşul ei verde, păstra pe această întindere de pământ, puţin cam aspru, o răcoare plăcută. Pe malurile lui creşteau fel de fel de arbuşti, între alţii mirt şi lentisc, o mulţime de manzanillas care aveau să le asigure recolta de mere sălbatice.

Mai departe şi mai sus, câteva pâlcuri de arbori — stejari, fagi,sicomori, micoculieri — erau risipiţi pe toată această întindere ierboasă, dar, cu toate că erau şi ei mari, ar fi putut fi luaţi drept nişte copăcei obişnuiţi pe lingă aceşti „mammoth-trees"{21}, ale căror frunze răsăritul soarelui le prelungea până la mare. Dincolo de pajişti, se conturau, de asemenea, şiruri neregulate de arbuşti, tufe de iarbă, crânguri înverzite pe care Godfrey îşi făgădui să le cerceteze a doua zi. Dacă lui îi plăcuse locul, se părea că nici animalelor domestice nu le displăcea. Aguti, caprele negre, oile luaseră în posesie acest domeniu, care le oferea rădăcini de ros şi iarbă de păscut mai mult decât le-ar fi trebuit.

Cât despre găini, ele ciuguleau cu lăcomie boabe sau viermi pe marginea pârâului. Viaţa animală se şi manifesta printr-un continuudu-te-vino, salturi, zboruri, behăituri, cloncănituri, care, fără îndoială, nu se mai auziseră niciodată prin aceste locuri.

Godfrey reveni apoi la pâlcul de sequoia şi examina mai atent

arborele în care aveau să-şi stabilească locuinţa. I se păru că ar fi fost, dacă nu imposibil, în orice caz foarte greu să se caţăre până la primele ramuri, cel puţin pe dinafară, fiindcă acest trunchi nu prezenta nici un relief ; dar s-ar fi putut ca în interior ascensiunea să fie mai uşoară, dacă arborele era cu totul găunos până la bifurcarea ramurilor.

Ar fi putut fi de folos ca, în caz de primejdie, să afle un refugiu în această deasă coroană pe care o susţinea trunchiul uriaş. Era o problemă de analizat mai târziu.

Când această explorare se termină, soarele coborîse destul de mult la orizont şi lui Godfrey i se păru mai potrivit să lase pe a doua zi pregătirile unei instalări definitive.

Dar noaptea asta, după o masă al cărei desert se compunea din mere sălbatice, unde o puteau petrece mai bine decât pe pulberea vegetală care acoperea pământul în interiorul arborelui ?

Ceea ce se şi făcu, nu fără ca Godfrey — în amintirea unchiului Wiliam W. Kolderup — să nu-i fi dat acestui arbore, ai cărui tizi din pădurile californiene şi ale statelor vecine poartă toţi numele unui mare cetăţean al Republicii americane, numele de Will-Tree.

Capitolul XII
CARE SE ÎNCHEIE EXACT CÂND TREBUIE,PRINTR-UN MINUNAT ŞI FERICIT TRĂSNET

De ce să nu recunoaştem ? În această situaţie, nouă pentru el, Godfrey, atât de uşuratic, atât de nesocotit, atât de frivol atunci când avusese o viaţă uşoară, era pe cale de a deveni un om nou. În adevăr, niciodată, grija zilei de mâine nu îi tulburase liniştea, în preaîmbelşugata locuinţă din Montgomery-Street, unde îşi dormea fără întrerupere cele zece ore de somn, nici măcar cuta unei petale de trandafir nu-i tulburase odihna.

Dar nu avea să mai fie aşa. Pe această insulă necunoscută, se vedea — mult şi bine — izolat de restul lumii, rămas numai în nădejdea propriilor sale resurse, obligat să facă faţă necesităţilor vieţii, în condiţii în care un om — chiar mult mai practic — ar fi fost foarte stingherit. Fără îndoială că, văzând că nu mai apare *Dream,* vor începe să-i caute. Dar ce însemnau ei doi ? De o mie de ori mai puţin decât un ac în carul cu fân, decât un fir de nisip pe fundul mării! Incalculabila avere a unchiului Kolderup nu putea rezolva totul!

Aşa că, deşi găsise un adăpost cât de cât acceptabil, Godfrey dormi totuşi un somn agitat. Creierul lui se frământa aşa cum nu o făcuse niciodată. Fiindcă se amestecau în el tot felul de gânduri: acelea pentru trecutul pe care îl regreta amar, acelea ale prezentului a cărui rezolvare o căuta, acelea pentru viitor care îl neliniştea şi mai mult!

Dar în faţa acestor aspre încercări, în judecata sa şi, ca urmare, în

raţionamentele care decurg firesc din aceasta, se luminau încetul cu încetul zone care până atunci parcă dormitaseră în el. Godfrey era hotărât să lupte împotriva ghinionului, să încerce tot ce ar fi fost posibil pentru a ieşi din impas. Dacă se va salva, această lecţie nu va fi zadarnică pentru viitor.

Încă din zori fu în picioare, cu intenţia de a proceda la o instalare mai completă. Problema alimentelor, mai ales a focului, de care nu se puteau lipsi, trecea înaintea celorlalte — unelte sau unele arme, haine de schimb pe care trebuiau să şi le procure, altfel riscând să fie în curând îmbrăcaţi după moda polineziană.

Tartelett mai dormea încă. În umbră nu se vedea, dar se făcea auzit. Acest nefericit om, scăpat de naufragiu, rămas la patruzeci şi cinci de ani la fel de superficial aşa cum fusese, de altfel, şi elevul său până atunci, nu-i putea fi de mare ajutor. Îi va fi, dimpotrivă, o povară în plus, fiindcă va trebui să aibă grijă de toate nevoile lui, oricare ar fi fost ele ; dar, în sfârşit, era un tovarăş ! La urma urmei, era mai preţios decât cel mai inteligent câine, cu toate că, fără îndoială, era mai puţin util ! Era o făptură care avea grai, cu toate că vorbea vrute şi nevrute ; cu care puteai sta la taifas, cu toate că niciodată nu spunea decât lucruri prea puţin serioase ; care ştia să se plângă, ceea ce i se întâmpla de cele mai multe ori ! Orice ar fi, Godfrey avea să audă răsunându-i în auz un glas omenesc. Asta era de preferat oricum papagalului lui Robinson Crusoe ! Chiar cu un Tartelett, nu avea să fie singur, şi nimic nu l-ar fi deprimat mai mult decât perspectiva unei complete singurătăţi. „Robinson înainte de a-l avea pe Vineri şi Robinson după ce l-a avut pe Vineri — ce deosebire !" se gândea el.

Totuşi, în această dimineaţă - 29 iunie - cu gândul de a-şi pune în aplicare proiectul de a explora împrejurimile pâlcului de sequoia, lui Godfrey, nu-i displăcu să fie singur. Poate că o să aibă şansa de a descoperi vreun fruct, vreo rădăcină comestibilă pe care să o aducă, spre marea mulţumire a profesorului. îl lăsă deci pe Tartelett cu visurile sale şi plecă.

O ceaţă uşoară învăluia încă litoralul şi marea ; dar deja această ceaţă, care la căldura razelor de soare avea să se transforme în picături de apă, începea să se ridice la nord şi est. Ziua făgăduia să fie foarte frumoasă.

După ce-şi ciopli un baston solid, Godfrey se întoarse două mile, până la acea parte a ţărmului pe care nu o cunoştea, al cărui cot forma capul alungit al insulei Phina.

Acolo îşi luă o primă masă formată din scoici — midii, clovise şi mai ales stridii mici, minunate, care se găseau aici din belşug.

„La nevoie, îşi spuse el, iată că avem cu ce să nu murim de foame! Sunt acolo mii de duzini de stridii, şi cu ce alta să faci să tacă strigătele cele mai aprige ale stomacului ! Tartelett face mofturi,

fiindcă nu-i plac aceste moluşte !... Ei bine, o să-i placă !..."

Cu siguranţă că dacă stridiile nu pot să înlocuiască cu totul pâinea şi carnea, nu constituie mai puţin un aliment foarte hrănitor, cu condiţia de a fi absorbite în cantităţi mari. Dar cum aceste moluşte sunt foarte uşor de digerat, poţi să iei — fără primejdie — din ele cât vrei, ca să nu spunem să faci abuz.

Acest mic dejun odată terminat, Godfrey îşi reluă bastonul şi o tăie oblic spre nord-est, aşa fel încât să se întoarcă pe malul drept al râuleţului. Acest drum trebuia să-l ducă, peste câmpie, până la grupurile de copaci zărite în ajun, dincolo de şirurile lungi de tufişuri şi arbuşti pe care voia să-i cerceteze îndeaproape.

Godfrey înainta deci în această direcţie aproximativ două mile. Urma malul râuleţului, aşternut cu o iarbă scurtă şi deasă ca o catifea. Cârduri de păsări de apă îşi luau zgomotos zborul din faţa acestei fiinţe necunoscute pentru ele, care venea să le tulbure împărăţia. În apele repezi ale râuleţului a cărui lăţime putea fi, în această parte, cam de patru sau cinci yarzi, se zbenguiau peşti de mai multe soiuri.

Evident, nu era greu să pui mâna pe aceşti peşti; mai trebuie însă să-i şi frigi ; mereu această problemă de nerezolvat.

Din fericire, Godfrey, ajuns la primul rând de tufişuri, recunoscu două feluri de fructe şi rădăcini, dintre care însă unele ar fi trebuit să fie pregătite la foc înainte de a fi mâncate, dar altele se puteau mânca aşa cum erau, crude. Aceste două plante indienii din America le foloseau tot timpul.

Primul era unul din acei arbuşti numiţi „camas" care cresc chiar pe pământuri neroditoare. Din rădăcinile lor, care seamănă cu o ceapă, se face un fel de făină foarte bogată în gluten şi foartehrănitoare, dacă nu vrei să-i consumi ca pe nişte cartofi. Dar în ambele cazuri trebuiesc să fie cât de cât coapte sau fierte.

Celălalt arbust producea un fel de bulb de formă lunguiaţă, care poartă numele indigen de „yamph" ; şi dacă acest yamph posedă mai puţine elemente hrănitoare decât camasul, în aceste împrejurări era de preferat, fiindcă se poate mânca crud.

Godfrey, foarte satisfăcut de această descoperire, fără să întârzie, îşi potoli foamea cu câteva din aceste rădăcini şi, neuitând de prânzul lui Tartelett, făcu un mănunchi mare pe care şi-l aruncă pe umeri, apoi îşi reluă drumul către Will-Tree.

Cât de bine a fost primit cu recolta lui de yamph, este inutil să insistăm. Profesorul se ospăta cu lăcomie şi elevul său fu silit să-l sfătuiască să se potolească.

— Ei, răspunse Tartelett, astăzi avem rădăcinile astea, dar cine ştie dacă o să le avem şi mâine ?

— Fără nici o grijă, îi replică Godfrey, mâine, poimâine, mereu !Nu trebuie decât să ne ostenim să ne ducem să le culegem.

— Bine, Godfrey ; şi acest camas ?

— Din camas, când o să avem foc, o să facem făină şi pâine !

— Foc ! exclamă profesorul clătinînd din cap. Foc ! Şi cum o să facem ?

— Încă nu ştiu, răspunse Godfrey, dar, într-un fel sau altul, o să izbutim.

— Să te audă Cerul, scumpul meu Godfrey ! Şi când mă gândesc că sunt unii oameni care nu au decât să-şi frece o bucăţică de lemn de tocul pantofului ca să-l obţină ! Asta mă face să turbez ! Nu ! Niciodată n-aş fi crezut că nenorocul o să mă facă să ajung într-o asemenea mizerie ! În Montgomery-Street n-ai face nici trei paşi fără să întîlneşti un gentleman cu ţigara în gură, pentru care ar fi o plăcere de a-ţi oferi un foc, şi aici...

— Aici nu suntem la San Francisco, Tartelett, nici în Montgomery-Street şi cred că ar fi mai înţelept din partea noastră să nu ne lăsăm în nădejdea trecătorilor.

— Dar, totuşi, de ce o fi trebuind ca pâinea să se coacă şi carneasă se fiarbă ? De ce natura nu ne-a făcut să trăim cu aer ?

— O să vină şi asta ! îi răspunse Godfrey cu un zîmbet îngăduitor.

— Crezi?...

— În orice caz, cred că cel puţin savanţii se ocupă cu asta !

— E cu putinţă ? Şi pe ce se întemeiază ei când caută acest nou fel de alimentaţie ?

— Pe raţionamentul, răspunse Godfrey, că digestia şi respiraţia sunt nişte funcţii în legătură una cu cealaltă, şi una dintre ele s-ar putea, eventual, substitui celeilalte. Deci, în ziua când chimia va reuşi să facă în aşa fel ca alimentele necesare omului să fie asimilate prin respiraţie, problema va fi rezolvată. Nu mai rămâne pentru asta decât ca aerul să fie făcut hrănitor. În loc să fie mâncată, cina va fi respirată, asta-i tot!

— Ah, ce păcat că această descoperire nu s-a făcut încă ! exclamă profesorul. Cât de bucuros aş respira o jumătate de duzină de sandvişuri şi o conservă de carne de vacă, şi asta numai pentru a-mi deschide pofta de mâncare !

Şi Tartelett, cufundat într-un fel de voluptoasă reverie în careîntrevedea gustoase cine atmosferice, deschidea fără să vrea gura respirând din plin, uitînd că abia avea cu ce să se hrănească în chip obişnuit.

Godfrey îl trezi din meditaţie, aducându-l la realitate.

Era vorba să treacă la o instalaţie mai completă a interioruluiWill-Tree-ului.

Prima grijă fu aceea de a proceda la curăţirea viitoarei locuinţe.Trebuiră mai întâi să scoată mai multe chintale din acea pulbere vegetală care acoperea solul şi în care te afundai până la

jumătatea gambei. Două ore de-abia le ajunseră pentru această neplăcută muncă, dar în sfârşit încăperea fu curăţată de stratul fărâmicios, care la cea mai mică mişcare se înălţa în nori de praf.

Pământul era tare, rezistent, cu uriaşele rădăcini de sequoia care se ramificau la suprafaţa lui formând ca o duşumea de grinzi groase, cam neregulată, dar solidă. Aleseră două colţuri pentru instalarea unor paturi, a căror rufărie aveau să o alcătuiască doar câteva braţe de iarbă bine uscată la soare. Cât despre alte mobile — bănci, scaune sau mese — nu ar fi fost imposibil să le întocmească pe cele mai necesare, fiindcă Godfrey poseda un minunat cuţit, înzestrat cu un fierăstrău şi un cosor. În adevăr, trebuiau să se organizeze astfel, ca şi pe timp rău să poată să rămână în interiorul copacului, să mănînce şi să lucreze. Lumina nu lipsea, fiindcă, prin deschizătura care forma intrarea, năvălea în valuri. Mai târziu, dacă avea să fie nevoie să o închidă, pentru a-şi asigura o mai mare apărare, Godfrey va încerca să taie în scoarţa copacului una sau două ambrazuri care să servească drept fereastră.

Cât despre a-şi da seama la ce înălţime se oprea golul din interiorul trunchiului, Godfrey nu avea cum să afle fără lumină. Putu doar să constate că o prăjină lungă de zece până la douăsprezece picioare, plimbată pe deasupra capului său, nu întîlnea decât vidul.Dar chestiunea nu era dintre cele mai urgente. Aveau să o rezolvemai târziu.

Ziua se scurse cu aceste treburi, pe care nu le isprăviră înainte de apusul soarelui. Godfrey şi Tartelett, destul de obosiţi, găsiră destul de bună rufăria lor de pat, confecţionată numai din iarbă uscată din care de altfel îşi făcuseră o provizie serioasă ; locuinţa astfel amenajată trebuiră însă să şi-o dispute cu zburătoarele, care bucuroase şi-ar fi ales domiciliul în interiorul Will-Tree-ului. Godfrey se gândi deci că ar fi potrivit să le înjghebe şi lor un adăpost în vreun alt sequoia din grupul respectiv şi nu izbuti să le împiedice de a intra în încăperea comună decât astupând intrarea cu mărăciniş. Din fericire, nici oile, nici caprele nu fură ispitite să facă la fel. Aceste animale rămaseră liniştite afară şi nu manifestară deloc veleitatea de a trece peste neînsemnata barieră.

Zilele următoare fură folosite pentru alte diverse treburi : de instalare, amenajare şi recoltare ; să adune ouă şi scoici, să culeagă rădăcini de yamph şi fructe de manzanillas, stridii pe care în fiecare dimineaţă se duceau să le smulgă bancului de pe litoral — toate acestea luau timp şi ceasurile treceau repede.

Ustensilele de gospodărie se reduceau doar la câteva mari cochilii care serveau de pahare sau de farfurii. Este adevărat că, pentru genul de alimentaţie la care erau supuşi musafirii de la Will-Tree, nu trebuia mai mult. Mai era de asemenea spălatul rufelor în apa limpede a

pârâului, care îi ocupa lui Tartelett timpul liber. Lui îi revenea această sarcină ; nu era de altfel vorba decât de două cămăşi, două batiste şi două perechi de ciorapi, care constituiau întreaga garderobă a naufragiaţilor.

Astfel că, în timpul acestei operaţii, Godfrey şi Tartelett erau îmbrăcaţi numai cu pantalonii şi bluzele lor ; dar, cu soarele arzător de la această latitudine, toate acestea se uscau repede.

Petrecură astfel, fără a avea de suferit din pricina ploilor sau a vântului, până la 3 iulie.

Ţinînd seama de condiţiile de sărăcie în care Godfrey şi Tartelett fuseseră aruncaţi pe această insulă, instalarea era aproape acceptabilă.

Cu toate acestea nu trebuiau neglijate şansele de salvare, care nu puteau veni decât din afară. Astfel că, în fiecare zi, Godfrey venea să cerceteze marea pe toată întinderea acestui sector care se desfăşura de la est la nord-vest, dincolo de promontoriu. Această parte a Pacificului era totdeauna pustie. Nici un vas, nici o barcă de pescuit, nici un fum apărând la orizont, şi nicicând, în larg, trecerea vreunui steamer. Se părea că insula Phina era situată în afara itinerariilor comerciale sau transporturilor de călători. Era vorba deci de a aştepta cu răbdare, de a se încredinţa hazardului.

Între timp, când necesităţile imediate ale existenţei îi lăsau puţin timp liber, Godfrey, împins mai ales de Tartelett, revenea la această importantă şi enervantă problemă a focului.

Încercă mai întâi să înlocuiască iasca, ce din păcate îi lipsea, printr-o materie asemănătoare. S-ar fi putut ca unele varietăţi de ciuperci care creşteau prin scorburile copacilor bătrâni, după ce ar fi fost uscate vreme îndelungată, să poată fi transformate într-o substanţă combustibilă.

Fură deci culese mai multe din aceste ciuperci şi expuse acţiunii directe a soarelui, până ce se prefăcură în pulbere. Apoi, cu cuţitul său, folosit ca amnar, Godfrey făcu să sară dintr-o piatră câteva scântei care căzură pe această substanţă... Zadarnic. Materia spongioasă nu luă foc.

Lui Godfrey îi dădu atunci prin gând să folosească acea fină pulbere vegetală, uscată de secole, pe care o găsise pe pământul din interiorul Will-Tree-ului.

Nici aşa nu obţinu nimic.

La capătul resurselor, încercă să provoace cu ajutorul amnarului aprinderea unui fel de burete care creştea pe sub stânci.

Nu avu mai mult noroc. Particula de oţel, aprinsă de izbitura cremenei, cădea pe substanţă, dar se stingea numaidecât.

Godfrey şi Tartelett fură într-adevăr desperaţi. Să se lipsească de foc era imposibil. începuse să le fie lehamite de aceste fructe, de aceste rădăcini, de aceste moluşte, şi în curând stomacul avea să respingă cu

totul acest fel de hrană.

Priveau — mai ales profesorul — oile, aguti, găinile care se duceau şi veneau în jurul Will-Tree-ului. O foame năprasnică îi cuprindea la vederea lor. Devorau din ochi aceste cărnuri vii!

Nu ! Asta nu mai putea continua aşa !

Dar o împrejurare neaşteptată — să zicem providenţială, dacă vreţi — avea să le vină în ajutor.

În noaptea de 3 spre 4 iulie, timpul, care de câteva zile înclina spre schimbare, se transformă într-o vijelie, după o căldură copleşitoare, pe care briza mării nu putuse să o potolească.

Către ora 1 noaptea, Godfrey şi Tartelett fură treziţi în mijlocul unui adevărat foc de artificii al fulgerelor şi de bubuitul trăsnetului. Nu ploua încă, dar mult nu mai avea. Ar fi fost atunci adevărate cataracte care s-ar fi precipitat din înaltul norilor, ca urmare a rapidei condensări a vaporilor.

Godfrey se ridică şi ieşi cu gândul să cerceteze cerul.

Totul nu era decât un foc încins deasupra bolţii arborilor uriaşi, al căror frunziş se proiecta pe un cer în flăcări, ca nişte subţiri contururi ale unor umbre chinezeşti.

Deodată, în mijlocul vacarmului general, un fulger mai puternic brazdă spaţiul. Tunetul se făcu auzit în aceeaşi clipă şi Will-Tree fu brăzdat de sus în jos de fluidul electric.

Godfrey, pe jumătate răsturnat de şoc, se ridică în mijlocul unei ploi de foc care cădea în jurul lui. Trăsnetul aprinsese ramurile uscate ale crengilor de sus şi pe pământ erau tot atîţia cărbuni aprinşi care trosneau. Cu un strigăt, Godfrey îşi chemă tovarăşul.

— Foc ! Foc !

— Foc ! răspunsese Tartelett. Binecuvântat să fie cerul, care ni-l trimite !

Amândoi se aruncară numaidecât spre acele rămurele care mai ardeau încă, dintre care unele se consumau fără flacără. Le adunară, în acelaşi timp cu o grămadă de crengi uscate care nu lipseau la rădăcina sequoiei, al cărui trunchi nu fusese decât atins de trăsnet. Intrară apoi în locuinţa lor întunecată, în clipa în care ploaia, revărsîndu-se în valuri, stinse incendiul care ameninţa să mistuie ramurile de sus ale Will-Tree-ului.

Capitolul XIII
UNDE GODFREY VEDE ÎNCĂ O DATĂ ÎNALŢÂNDU-SE,DINTR-UN ALT PUNCT AL INSULEI UN FUM UŞOR

Iată o furtună venită la timp ! Godfrey şi Tartelett nu trebuiseră,precum Prometeu, să se aventureze în spaţiu ca să fure

focul ceresc ! Cerul, aşa cum spusese Tartelett, fusese cel care — într-adevăr, atât de îndatoritor — li-l trimisese printr-un fulger. Ei trebuiau acum să aibă grijă să-l păstreze !

— Nu ! Nu o să-l lăsăm să se stingă ! strigă Godfrey.

— Cu atât mai mult, cu cât nu o să ne lipsească lemnele cu care să-l întreţinem ! răspunse Tartelett, a cărui mulţumire se manifesta prin mici strigăte de bucurie.

— Da ! Dar cine îl va întreţine ?

— Eu ! Dacă va trebui, o să veghez zi şi noapte, replică Tartelett învârtind în mână un tăciune aprins.

Şi făcu exact acest lucru până la răsăritul soarelui.

Precum s-a spus, lemne uscate erau din belşug sub imensa boltă a arborilor de sequoia. Aşa că, din zori, Godfrey şi profesorul, după ce adunară o cantitate serioasă, nu făcură economie la alimentarea focului aprins de trăsnet. Întocmit la rădăcina unuia dintre copaci, într-o crăpătură îngustă între două ramuri ale acelei rădăcini, focul ardea cu un pîrîit vesel şi luminos. Tartelett, gâfâind, îşi cheltuia toată respiraţia suflând în el, cu toate că era perfect inutil. În această atitudine lua pozele cele mai felurite, urmărind fumul cenuşiu ale cărui volute se pierdeau în frunzişul înalt.

Dar nu pentru a-l admira şi nici pentru a se încălzi fusese atât de dorit acest foc neapărat necesar. Era destinat unei folosiri mai interesante. Trebuia să pună capăt acelor prânzuri de scoici crude şi rădăcini de yamph, din care o apă clocotită sau numai o simplă coacere sub cenuşă nu pusese niciodată în valoare elementele lor hrănitoare. Cu această treabă îşi folosiră Godfrey şi Tartelett o parte a dimineţii.

— O să mâncăm bucuros unul sau doi pui ! strigă Tartelett, ale cărui fălci şi începuseră să clănţăne. S-ar putea să adăugăm la ei şi o pulpă de aguti, o pulpă de oaie, un sfert de capră, câteva hălci din acest vînat care aleargă pe câmpie, fără să mai punem la socoteală doi-trei peşti de apă dulce, întovărăşiţi de câţiva peşti de mare.

— Nu atât de repede, răspunse Godfrey, pe care expunerea acestei prea puţin modeste liste de bucate îl amuzase. Nu trebuie să riscăm o indigestie ca să recuperăm după cât am postit! Să ne economisim rezervele, Tartelett! De acord cu doi pui — fiecare câte unul — şi, dacă pâinea ne lipseşte, sper că rădăcinile de camas, convenabil pregătite, o vor înlocui fără prea mare greutate.

Această hotărîre o plătiră cu viaţa a două inocente zburătoare care, jumulite, curăţate, aşezate şi pregătite de profesor, apoi trase într-o frigare, se rumeniră în curând deasupra unei flăcări jucăuşe.

În acest timp, Godfrey se ocupa cu pregătirea rădăcinilor de camas pentru primul prânz serios pe care aveau să-l ia pe insula Phina. Ca să le facă comestibile, nu avea decât să folosească metoda indiană pe

care americanii trebuiau să o cunoască, deoarece o văzuseră, mai mult decât o dată, folosită în câmpiile vest-americane.

Iată cum procedă Godfrey :

O anumită cantitate de pietre subţiri şi netede, adunate de pe plajă, fură puse în jeratic ca să se înfierbânte la maximum. S-ar putea ca Tartelett să fi fost de părere că este păcat să foloseşti un foc atât de bun pentru „a coace pietre", dar cum aceasta nu-l stingherea în nici un fel la pregătirea puilor săi, nu se plânse în chip deosebit.

În timp ce pietrele se înfierbântau astfel, Godfrey alese un loc de pe care, pe aproximativ spaţiul unui yard pătrat, smulse iarba ; apoi, înarmat cu două cochilii mari, săpă şi scoase pământul până la o adâncime de zece degete. Odată făcut acest lucru, el aşeză pe fundul acestei gropi o grămăjoară de lemne uscate, pe care o aprinse în aşa fel încât să transmită pământului, bătătorit în fundul gropii, o căldură destul de mare.

Când tot acest lemn se consumă, după ce scoase cenuşa, aşeză rădăcinile de camas, în prealabil curăţate şi spălate, în groapă ; le acoperi cu un strat subţire de iarbă şi pietrele — care dogoreau — aşezate peste acest strat de iarbă, închipuiră o vatră pe care aprinse un alt foc.

— De fapt, ceea ce întocmise Godfrey era un fel de cuptor şi după un timp destul de scurt — cel mult o jumătate de oră — operaţia putea fi socotită ca şi terminată.

În adevăr, sub dublul strat de pietre şi gazon, care fu dat la o parte, regăsi rădăcinile de camas modificate prin această coacere puternică. Strivindu-le, s-ar fi putut obţine o făină foarte potrivită pentru pregătirea unui soi de pâine ; dar lăsîndu-le aşa cum erau, era ca şi când ar fi mâncat cartofi de un soi foarte bun.

Aşa au fost consumate de data aceasta rădăcinile, şi vă lăsăm să vă gândiţi ce masă au avut cei doi prieteni cu aceşti pui fragezi, pe care îi înghiţiră aproape cu oase cu tot, şi aceste minunate camas, de care nu trebuiau să aibă grijă să facă economie. Câmpul pe care creşteau din belşug nu era departe. Nu aveau decât să se aplece să le culeagă cu sutele.

După ce terminară prânzul, Godfrey se ocupă cu pregătirea unei anumite cantităţi din această făină care se păstrează aproape la nesfârşit şi din care puteau să-şi coacă pâinea.

Cu aceste diferite treburi, trecu ziua. Focul era tot timpul întreţinut cu cea mai mare grijă. Pentru noapte puseră mai multe lemne — ceea ce nu-l împiedică pe Tartelett să se scoale de mai multe ori să adune cărbunii şi să-i facă astfel să ardă mai bine. Apoi se culca din nou ; dar cum i se părea — în vis — că se stinge focul, sărea imediat, lua de la cap operaţia, şi aşa până în zori.

Noaptea se scurse fără nici un incident. Pîrîitul focului la care se

adăugă cântecul cocoşului îl deşteptară pe Godfrey şi tovarăşul său, care, în cele din urmă, adormise.

Mai întâi, Godfrey fu surprins să simtă un fel de curent de aer care venea de sus, din interiorul copacului. Îi trecu prin gând că sequoia era găunos până la despărţirea crengilor mai joase, că acolo se deschidea vreun orificiu pe care ar fi fost potrivit să-l astupe dacă voiau să fie apăraţi şi la adăpost.

„Totuşi, iată ceva ciudat! îşi spuse Godfrey. Cum de n-am simţit în celelalte nopţi acest curent de aer ? Să fie de vină trăsnetul ?"...

Şi pentru a-şi răspunde la această întrebare, îi veni ideea să examineze pe dinafară trunchiul copacului. Odată terminată cercetarea, Godfrey înţelese cele ce se petrecuseră în timpul furtunii. Urma trăsnetului era vizibilă pe copacul care fusese serios jupuit de coajă, pe acolo pe unde trecuse fluidul electric, de la primele crengi până la rădăcină. Dacă scânteia electrică, în loc să urmeze conturul exterior al copacului, ar fi pătruns în interiorul lui, Godfrey şi tovarăşul lui ar fi putut fi trăsniţi. Fără să ştie, trecuseră printr-o primejdie adevărată.

— Se recomandă, spuse Godfrey, să nu te refugiezi sub arbori în timpul furtunii ! Este foarte bine pentru cei care pot să facă astfel ! Dar noi cum am putea evita acest pericol ? În sfârşit, o să vedem !

Apoi, cercetînd copacul în punctul de unde începea urma prelungă lăsată de fluid, spuse :

- Este evident că, acolo unde l-a lovit trăsnetul, vârful trunchiului a fost despicat cu violenţă. Dar atunci, fiindcă aerul pătrunde în interior prin acest orificiu, înseamnă că arborele estegăunos pe toată înălţimea lui şi că nu trăieşte decât prin scoarţă ?Iată ceva de care ar trebui să ne convingem.

Şi Godfrey începu să caute câteva ramuri răşinoase din careputu să facă o torţă.

Un pâlc de pini îi furniza torţa de care avea nevoie ; răşina se scurgea din ramura ruptă, care, odată aprinsă, dădea o lumină foarte puternică.

Godfrey intră apoi în cavitatea care-i ţinea loc de locuinţă. Întunericului îi urmă numaidecât lumina şi uşor îşi putu da seama de cum èra construit Will-Tree pe dinăuntru.

Un fel de boltă, tăiată neregulat, se închidea cam la cinsprezece picioare deasupra pământului. Înălţîndu-şi torţa, Godfrey zări foarte distinct deschizătura unui burlan strâmt a cărui adâncime se pierdea în întuneric. Era evident că arborele era scobit pe toată lungimea lui ; dar poate că mai rămăseseră încă bucăţi intacte de lemn sănătos. În acest caz ar fi fost, dacă nu uşor, cel puţin posibil ca, ajutându-se de aceste proeminenţe, să se urce până acolo unde trunchiul copacului se bifurca.

Godfrey, care se gândea la viitor, hotărî să afle fără întârziere la ce se putea aştepta în această privinţă. Avea un dublu scop : în primul rând să astupe perfect acest orificiu prin care putea să pătrundă vântul sau ploaia — lucru ce ar fi făcut Will-Tree de nelocuit ; apoi, de asemenea, să se asigure dacă, în faţa unui pericol — atac din partea unor fiare sălbatice sau a unor băştinaşi — ramurile de sus ale arborelui de sequoia n-ar putea oferi un refugiu convenabil.

În orice caz, se putea încerca. Dacă în burlanul îngust avea săîntîmpine vreo piedică de netrecut, ei bine, Godfrey n-avea decât să coboare.

După ce îşi înfipse torţa în crăpătura dintre două rădăcini carerăzbătuseră prin pământ, iată-l că începe să se caţăre pe primeleproeminenţe din interiorul scoarţei.

Era sprinten, puternic, îndemânatic, obişnuit cu gimnastica, aşa cum sunt toţi tinerii americani. Nu fu decât un joc pentru el. Încurând ajunse în acest tub inegal, la o porţiune mai strâmtă, prin care, sprijinindu-se în spate şi în genunchi, putea să se caţăre ca un coşar. Toată teama era ca nu cumva, la un moment dat, îngustimea hornului să nu-l împiedice în ascensiunea sa.

Cu toate acestea continua să urce şi, când întîlnea o proeminenţă, se odihnea puţin pentru a-şi potoli respiraţia.

Trei minute după ce părăsise solul, dacă Godfrey nu ajunsese la o înălţime de şaizeci de picioare, trebuie că nu era prea departe şi prin urmare nu mai avea de străbătut decât cam douăzeci de picioare.

În adevăr, simţea de pe acum trecându-i pe faţă o adiere mai proaspătă pe care o sorbea cu lăcomie, deoarece în interiorul arborelui de sequoia nu era tocmai răcoare.

După ce se odihni un minut, după ce se scutură de praful mărunt de pe pereţi, Godfrey continuă să urce în coşul hornului care se strâmta din ce în ce.

Dar în acest moment atenţia îi fu atrasă de un anumit zgomot care i se păru — pe bună dreptate — suspect. S-ar fi spus că din interiorul copacului se auzea un râcâit. Aproape numaidecât se auzi un fel de şuierat. Godfrey se opri.

„Ce să fie asta ? se întrebă el. Vreun animal care s-a refugiat în sequoia ? Dacă este un şarpe ?... Nu !... Încă n-am zărit vreunul pe insulă !... Mai curând trebuie să fie vreo pasăre care caută să fugă !"

Godfrey nu se înşela şi, cum continua să urce, un fel de croncănit mai puternic, urmat de un zgomotos fîlfîit de aripi, îi arătă că nu era vorba decât de o zburătoare cuibărită în copac şi a cărei odihnă, fără îndoială, o tulburase.

Mai multe „hâş-hâş"-uri, strigate cu toată puterea plămânilor săi. o făcură numaidecât să o ia din loc.

Era, în adevăr, un soi de cioară mai mare, care nu întârzie să-şi ia

zborul prin deschizătură şi dispăru în grabă în înălţimea coroanei lui Will-Tree.

Câteva minute după asta, capul lui Godfrey trecea prin aceeaşi deschizătură şi în curând se găsea instalat foarte comod pe furca arborelui, acolo de unde porneau primele ramuri ale trunchiului, pe care le despărţea de sol o distanţă de optzeci de picioare.

Acolo, aşa cum s-a mai spus, uriaşul trunchi de sequoia purta un adevărat codru. Capricioasa învălmăşeală a ramurilor mici arăta ca una din acele păduri bătrâne, foarte deasă, nestrăbătută de nici un drum.

În acest timp, Godfrey izbuti, nu fără oarecare greutate, să se strecoare de pe o ramură pe alta, în aşa fel ca încetul cu încetul să ajungă la ultimul etaj al acestei fenomenale vegetaţii.

Când îl simţeau apropiindu-se, nenumărate păsări îşi luau zborul ţipând şi se refugiau pe alţi copaci din apropiere, pe care Will-Tree îi întrecea cu un cap.

Godfrey continuă să se caţăre şi nu se opri decât în clipa în care crengile cele înalte începură să se îndoaie sub greutatea sa.

Un larg orizont de apă înconjura insula Phina, care se desfăşura la picioarele sale ca o hartă în relief.

Ochii săi cercetară lacomi această parte a mării. Continua să fie pustie. O dată în plus, trebuia să tragă concluzia că insula se afla în afara drumurilor comerciale ale Pacificului.

Godfrey îşi înăbuşi un suspin adânc, apoi privirile sale coborîră către acest îngust domeniu, pe care soarta îl condamna să trăiască un timp îndelungat, poate pentru totdeauna.

Dar care nu-i fu surprinderea când, din nou, revăzu, în nord de data aceasta, un fum asemănător cu cel pe care mai crezuse odată că îl zăreşte la sud. Privi deci cu cea mai mare atenţie? Un abur foarte subţire, de un albastru întunecat la vârf, se înălţa drept în aerul calm şi pur.

— Nu ! Nu mă înşel ! strigă Godfrey. Acolo este un fum, şi, în consecinţă, un foc care îl produce !... Şi acest foc nu a putut fi aprins decât de... De cine ?...

Godfrey calculă atunci cu o foarte mare precizie poziţia locului respectiv. Fumul se înălţa la nord-estul insulei, în mijlocul stâncilor înalte care mărgineau ţărmul. Nu putea fi vorba de o greşeală. Era la mai puţin de cinci mile de Will-Tree. Tăind drept pe la nord-est peste câmpie, apoi de-a lungul litoralului, nu se putea să nu ajungă la stâncile tivite de acel abur străveziu.

Foarte agitat, Godfrey coborî din creangă în creangă până la bifurcarea trunchiului. Acolo se opri un moment ca să smulgă de-a valma muşchi şi frunze ; se strecură apoi prin deschizătura pe care o astupă cât putu mai bine şi se lăsă să alunece repede până la pământ.

Aruncă lui Tartelett un singur cuvânt, ca să-i spună să nu se neliniştească de absenţa lui, şi se avântă în direcţia nord-est, astfel ca să ajungă la litoral.

Fu o cursă de două ore, mai întâi peste câmpia înverzită, în mijlocul pâlcurilor rare de arbori sau de-a lungul gardului viu de grozamă spinoasă, apoi de-a lungul lizierei litoralului.

Ajunse în sfârşit la ultimul lanţ de stânci.

Dar în zadar căuta să vadă din nou, după ce coborâse, fumul pe care îl zărise din înaltul arborelui. Cu toate acestea, deoarece apreciase exact locul din care se văzuse fumul, putu să ajungă acolo fără să se rătăcească. Acolo, Godfrey îşi începu cercetările. Explora cu grijă toată această parte a litoralului. Strigă...

Nimeni nu răspunse chemării sale. Nici o fiinţă omenească nu se arătă pe prundiş. Nici o stâncă nu-i oferi vreo urmă, nici de foc proaspăt aprins, nici a vreunui foc abia stins, pe care l-ar fi putut alimenta ierburile marine şi algele uscate aduse de valuri.

„Nu se poate, totuşi, să mă fi înşelat ! îşi repeta Godfrey. Ceea ce am zărit era într-adevăr un fum ! Şi totuşi!..."

Cum nu era cu putinţă ca Godfrey să fi fost indus în eroare de o iluzie optică, ajunse la concluzia că exista vreun izvor de apă caldă, un fel de gheizer intermitent, al cărui loc nu-l putea găsi, din care trebuie că ţâşnise acel abur.

Într-adevăr, nimic nu dovedea că nu ar fi fost pe insulă mai multe din aceste izvoare naturale. În acest caz, apariţia unei coloane de abur s-ar fi putut explica prin acest simplu fenomen geologic.

Părăsind litoralul, Godfrey reveni către Will-Tree, cercetând locurile cu mai multă atenţie la întoarcere, lucru pe care nu-l făcuse la dus. Se arătară câteva rumegătoare, printre altele wapiti{22}, dar fugeau atât de repede că ar fi fost imposibil să le ajungi.

Către orele patru Godfrey era înapoi. O sută de paşi înainte de a ajunge, auzi scîrţâitul viorii de buzunar şi în curând se găsi în faţa profesorului Tartelett, care, în atitudinea unei vestale, veghea cu sfinţenie asupra „focului sacru" ce-i fusese dat în pază.

Capitolul XIV
ÎN CARE GODFREY GĂSEŞTE O EPAVĂ, CĂREIA EL ŞI TOVARĂŞUL LUI ÎI FAC O CĂLDUROASA PRIMIRE

Să suporţi ceea ce nu poţi să împiedici este un principiu filozofic care, chiar dacă nu duce la realizarea unor lucruri mari, este, cu siguranţă, prin excelenţă practic. Godfrey era deci cu totul hotărît să subordoneze de acum înainte acestui principiu toate acţiunile sale. Fiindcă trebuia să trăiască pe această insulă, cel mai înţelept era să trăiască, şi cât mai bine cu putinţă, până în clipa în care s-ar fi ivit un

prilej să o părăsească.

Se ocupară deci fără întârziere de amenajarea interiorului din Will-Tree. În lipsa confortului, problema curăţeniei le domina pe toate celelalte. Aşternuturile de iarbă fură schimbate des. Este adevărat că ustensilele casnice se reduceau la simple cochilii; dar farfuriile şi castroanele unei bucătării americane nu ar fi arătat mai curate. Trebuie să repetăm, spre lauda sa, că profesorul Tartelett spăla minunat vesela. Ajutîndu-se cu cuţitul, Godfrey făcu dintr-o bucată de scoarţă de copac, întinsă pe patru picioare înfipte în pământ, o masă pe care izbuti s-o instaleze în mijlocul încăperii. Buturugi grosolane le serviră de scaune. Comesenii, atunci când vremea nu le îngăduia să-şi ia masa în aer liber, nu mai fură siliţi să mănînce pe genunchi.

Mai era şi problema hainelor care le dădea destul de multă bătaie de cap. Le menajau deci cât mai mult cu putinţă. La această temperatură şi la această latitudine nu era nici un neajuns să fii pe jumătate gol. Totuşi, în cele din urmă, pantalonii, bluza, cămaşa de lână vor sfârşi prin a se uza. Cum ar fi putut să le înlocuiască ? Vor fi siliţi să se îmbrace în pieile acestor oi, acestor capre care, după ce i-au hrănit, aveau şi să-i îmbrace ? Fără îndoială că va trebui. Până atunci, Godfrey avu grijă ca puţinele veşminte de care dispuneau să fie spălate des. Şi tot lui Tartelett îi reveni sarcina de a se transforma în spălătoreasă. Se achită, de altfel, destul de bine de ea, spre mulţumirea generală.

În ce-l priveşte pe Godfrey, se ocupa mai ales cu lucrările deaprovizionare şi de amenajare. El era cel care se îngrijea de bucătărie. Recoltarea rădăcinilor comestibile şi a fructelor de manzanillas îi lua în fiecare zi mai multe ceasuri; de asemenea, pescuitul cu ajutorul plasei de papură împletită, pe care o instala fie în apele repezi ale râului, fie în cavităţile stâncilor de pe litoral, care, în reflux, secau. Toate aceste mijloace erau foarte rudimentare, fără îndoială, dar, din când în când, un frumos crustaceu sau un peşte gustos se afla pe masa de la Will-Tree, fără să mai vorbim de moluştele pe care le culegea fără greutate cu mâna.

Dar vom mărturisi — şi va trebui să fiţi de acord — că, din toate ustensilele de bucătărie, cea mai importantă, oala — obişnuita oală de tuci sau de tablă — lipsea, şi lipsa ei se făcea foarte simţită. Godfrey nu ştia ce să mai inventeze ca să înlocuiască binecunoscutul ibric a cărui întrebuinţare este universală. Nici rasol, nici carne sau peşte fiert, nimic decât fripturi sau grătar. Supa grasă nu apărea niciodată la începutul mesei. Câteodată Tartelett se plângea amarnic; dar cum să-l poţi mulţumi pe acest biet om !

De altfel, cu totul alte griji îl preocupau pe Godfrey. Cercetând diverşi copaci din pâlcul respectiv, găsise un al doilea sequoia mare, a cărui parte inferioară, scobită de vremuri, oferea de asemenea o

încăpătoare şi întortocheată cavitate.

Acolo instala el un coteţ, în care zburătoarele îşi stabiliră în curând domiciliul. Cocoşul şi găinile se obişnuiră cu uşurinţă, ouăle erau clocite acolo, pe iarba uscată, puii începeau să mişune. Erau închişi în fiecare seară, pentru a fi puşi la adăpost de păsările de pradă care din înălţimea ramurilor pândeau aceste uşoare victime şi, în cele din urmă, ar fi distrus toţi puii.

Cât despre aguti, oi, capre, părea inutil să li se găsească un grajd sau vreun staul. Aveau să se gândească atunci când se va înrăutăţi timpul. În aşteptare, ele prosperau în această bogată păşune din câmpie, avînd acolo din belşug un soi de trifoi şi o mulţime de rădăcini comestibile, pe care rozătoarele le apreciau cel mai mult. De la sosirea pe insulă, câteva capre fătaseră, dar li se lăsa aproape tot laptele pentru a-şi putea hrăni puii.

Toate acestea făceau ca Will-Tree şi împrejurimile sale să fie acum foarte însufleţite. Animalele domestice, ghiftuite, veneau aici, în ceasurile cele mai fierbinţi ale zilei, să se adăpostească de tăria soarelui. Nu era de temut că ar fi putut să se rătăcească în depărtare şi de asemenea nimic de temut din partea fiarelor, deoarece pe insula Phina nu părea că ar fi existat un singur animal sălbatic.

Astfel stăteau lucrurile, cu prezentul cât de cât asigurat, dar cu un viitor în permanenţă neliniştitor, când pe neaşteptate se produse un incident care avea să îmbunătăţească simţitor situaţia.

Era în 29 iulie.

Godfrey rătăcea în timpul dimineţii pe acea parte a plajei care forma litoralul golfului mare, pe care el îl botezase Dream-Bay. Îl cerceta, cu gândul să-şi dea seama dacă acesta era şi el tot atât de bogat în moluşte ca şi litoralul din nord. Poate că mai spera să dea peste vreo epavă, atât de ciudat i se părea că talazurile nuaruncaseră pe coastă nici o singură rămăşiţă din corabie.

Or, în această zi, el înaintase până la capul septentrional, care se isprăvea cu o plajă nisipoasă, când atenţia îi fu atrasă de o stâncă de formă ciudată, care apărea din apă la înălţimea ultimului şir de alge.

O anumită presimţire îl îndemnă să grăbească pasul. Care nu-i fu surpriza — şi în acelaşi timp bucuria — când îşi dădu seama că ceea ce el luase drept o stâncă era de fapt un cufăr pe jumătate îngropat în nisip.

Era oare un colet de pe *Dream ?* Se afla el în acest loc de la naufragiu ? Nu era mai curând tot ce mai rămăsese dintr-o altă catastrofă mai recentă ? Ar fi fost greu de spus. În tot cazul, de unde ar fi venit şi orice ar fi conţinut acest cufăr, avea dreptul să-l ia.

Godfrey îl cercetă pe dinafară. Nu văzu nici urmă de adresă. Nici un nume, nici măcar una din acele iniţiale mari, tăiate dintr-o subţire placă de metal, care împodobesc cuferele americane. Poate că

înăuntru se va fi găsind vreo hîrtie care să indice provenienţa, naţionalitatea, numele proprietarului ? În orice caz, era ermetic închis şi se putea spera că ceea ce conţinea nu fusese distrus de şederea în apă de mare. Era, în adevăr, un cufăr de lemn foarte solid, îmbrăcat într-o piele groasă, cu încheieturi de aramă la colţuri şi curele late care-l închingau pe toate părţile.

Oricât de nerăbdător ar fi fost Godfrey de a cerceta conţinutul acestui cufăr, nici nu-i dădu prin gând să-l spargă, ci să-l deschidă, după ce va fi sfărâmat încuietoarea. Cât despre a-l transporta din fundul golfului Dream la Will-Tree, greutatea lui ar fi făcut acest lucru imposibil şi nici măcar nu putea să se gândească la aşa ceva.

„Ei bine, îşi spuse Godfrey, o să-l golim aici unde se află şi o să facem atâtea drumuri câte vor fi necesare pentru a transporta tot ce este în el."

Se puteau număra — de la extremitatea promontoriului până la pâlcul de sequoia — aproximativ patru mile. Asta va cere deci oarecare timp şi va prilejui o oarecare oboseală. Or, de timp nu duceau lipsă. Cit despre oboseală, nu era cazul să se gândească.

Ce conţinea oare acest cufăr ?... Înainte de a se întoarce la Will-Tree, Godfrey vru cel puţin să încerce să-l deschidă. Începu deci să desfacă curelele şi, odată desfăcute, scoase cu multă grijă învelitoarea de piele care acoperea cufărul. Dar cum să-l deschidă ? Asta era treaba cea mai grea. Godfrey nu avea nici o pârghie care ar fi putut să-l ajute. Evită riscul de a-şi rupe cuţitul în această operaţie. Căută, aşadar, pe malul mării un pietroi cu care încercă să spargă încuietoarea. Plaja era presărată cu bucăţi de cremene dură, de toate formele, care-i puteau servi ca ciocan.

Alese una, mare cât pumnul, şi dădu o lovitură puternică plăcii de aramă.

Spre marea lui surprindere, zăvorul se desfăcu imediat. Sau încuietoarea se sfărâmase de lovitură, sau broasca nu fusese închisă cu cheia.

În clipa când să ridice capacul cufărului, inima lui Godfrey bătea cu putere !

În sfârşit cufărul era deschis şi, într-adevăr, dacă ar fi trebuit să sfărâme încuietoarea, nu ar fi izbutit prea uşor.

Era o adevărată ladă de fier acest cufăr. Pereţii interiori erau ăptuşiţi cu tablă de zinc, în aşa fel încât apa de mare nu putuse pătrunde. Astfel că lucrurile pe care le conţinea, oricât de fragile ar fi fost, se putuseră păstra într-o perfectă stare.

Şi ce lucruri! Scoţîndu-le, Godfrey nu-şi putea reţine exclamaţiile de bucurie ! Cu siguranţă, acest cufăr trebuie că aparţinuse vreunui călător foarte practic, care avusese de gând să se aventureze într-un ţinut în care ar fi fost redus numai la propriile sale resurse.

În primul rând, rufărie : cămăşi, prosoape, cearşafuri, cuverturi ; apoi haine : bluze de lână, ciorapi de lână şi de bumbac, pantaloni trainici de pânză şi catifea, toate noi, flanele, veste de stofă groasă şi rezistentă ; apoi două perechi de cizme groase, pantofi de vânătoare, pălării de fetru.

În al doilea rând, câteva ustensile de bucătărie şi de toaletă : oală — faimoasa oală atât de dorită ! — ibric mare, ibric pentru cafea, ceainic, câteva linguri, furculiţe şi cuţite, o oglindă mică, perii pentru diferite întrebuinţări ; în sfârşit, ceva ce nu era deloc de dispreţuit, aproximativ cincisprezece pinte{23} de rachiu şi de tafia{24} şi mai multe livre de cafea şi ceai.

În al treilea rând, câteva unelte : burghiu mare, sfredel, fierăstrău de mână, un asortiment de cuie şi ţinte, cazma şi lopată, tîrnăcop,topor, teslă etc.

În al patrulea rând, arme : două cuţite de vînătoare în teaca lor de piele, o carabină şi două puşti, trei revolvere cu şase gloanţe şi o importantă provizie de alice şi gloanţe — toate aceste arme părând a fi de fabricaţie engleză ; în sfârşit, o mică farmacie de buzunar, o lunetă, o busolă, un cronometru.

Se găseau acolo de asemenea câteva volume în engleză, mai multe testele de hîrtie albă, creioane, tocuri de scris şi cerneală, un calendar, o biblie editată la New York şi *Manualul bucătarului perfect*

Într-adevăr, în aceste împrejurări, toate acestea constituiau un inventar nepreţuit.

Astfel că Godfrey nu mai putea de bucurie. Chiar dacă el personal ar fi comandat special această zestre pentru ajutorarea naufragiaţilor în încurcătură, nu ar fi fost mai completă.

Godfrey îşi oferise plăcerea de a-şi expune pe plajă toată comoara sa. Cercetase fiecare obiect, dar în cufăr nu găsise nici o hârtie care ar fi putut să-i indice provenienţa, nici pe ce corabie fusese îmbarcat.

În împrejurimi, de altfel, marea nu adusese nici o altă epavă dintr-un naufragiu recent. Nimic pe stânci, nimic pe plajă. Cufărul trebuie că fusese adus în acest loc de flux, după ce plutise mai mult sau mai puţin timp. Într-adevăr, volumul, în raport cu greutatea sa, îi putea asigura menţinerea la suprafaţă.

Pentru un timp oarecare, deci, cei doi oaspeţi ai insulei Phina se găseau într-o mare măsură la adăpost de nevoile vieţii materiale — unelte, arme, ustensile, haine ; o fericită şansă le dăduse toate acestea.

E de la sine înţeles că lui Godfrey nu-i putea trece prin gând să ia cu el toate aceste obiecte la Will-Tree. Transportul lor avea să necesite mai multe drumuri; dar ar fi fost bine să se grăbească, de teama unei eventuale înrăutăţiri a timpului.

Puse deci cea mai mare parte din aceste lucruri în cufăr. O puşcă, un revolver, o oarecare cantitate de praf de puşcă şi alice, un cuţit de

vînătoare, ocheanul, oala, iată numai cu ce se încărcă.

Cufărul fu apoi închis cu grijă, şi, cu un pas grăbit, Godfrey îşi reluă drumul pe litoral.

Ah, ce primire îi făcu Tartelett după un ceas ! Şi ce mulţumire pe profesor la auzul enumerării noilor lor bogăţii, pe care i-o făcea elevul său ! Oala, oala mai ales, îl îmbătă de fericire, fericire care se manifestă printr-o serie de „jetes-battus", încheiate printr-un triumfal pas de „six-huit" !

Nu era încă amiază. Aşa că Godfrey vru, imediat după masă, să se reîntoarcă la Dream-Bay. Era grăbit ca totul să fie pus în siguranţă în Will-Tree,

Tartelett nu făcu nici o obiecţie şi se declară gata să plece. Nu mai avea de supravegheat nici măcar focul care ardea. Cu praful de puşcă e uşor de procurat focul, oriunde. Dar profesorul voia ca, în lipsa lor, rasolul să poată fierbe încet, la foc mic.

Într-o clipă, oala, umplută cu apă din râu, primi un sfert de aguti cu o duzină de rădăcini de yamph, care trebuiau să ţină loc de legume, la care se adăugă puţină sare găsită în scorburile stâncilor.

— O să se spumuiască ea şi singură ! strigă Tartelett, care părea foarte satisfăcut de opera sa.

Şi iată-i plecând cu un pas uşor spre Dream-Bay, tăind pe drumul cel mai scurt.

Cufărul era tot acolo. Godfrey îl descuie cu băgare de seamă, în mijlocul strigătelor de admiraţie ale lui Tartelett, se procedă la o triere a diverselor obiecte.

În acest prim drum, Godfrey şi tovarăşul său, transformaţi în catâri de povară, putură să aducă la Will-Tree armele, muniţiile şi o parte din haine.

Se odihniră apoi amândoi după efortul făcut, în faţa mesei pe care aburea acea supă de aguti, pe care o declarară excelentă. Cât despre carne, după spusele profesorului, ar fi fost greu de închipuit ceva mai delicios ! O, minunat rezultat al lipsurilor !

A doua zi, în 30 iulie Godfrey şi Tartelett plecară din zori, şi în alte trei drumuri sfârşiră de golit şi transportat conţinutul cufărului, înainte de venirea serii, uneltele, ustensilele, totul era adus, rânduit, înmagazinat la Will-Tree.

În sfârşit, la 1 august, chiar şi cufărul, târât nu fără greutate de-a lungul plajei, îşi afla locul în locuinţă, transformîndu-se în ladă de rufe. Tartelett, cu mobilitatea spiritului său, vedea acum viitorul în roz. Nu ar fi de mirare dacă, în această zi, cu micuţa sa vioară în mână, s-ar fi dus la elevul său şi i-ar fi spus cu toată seriozitatea, ca şi când s-ar fi aflat în salonul locuinţei Kolderup :

— Ei bine, dragul meu Godfrey, nu ar fi timpul să ne reluăm lecţiile noastre de dans ?

Capitolul XV

ÎN CARE SE ÎNTÂMPLĂ CEEA CE SE ÎNTÂMPLĂCEL PUŢIN O DATĂ ÎN VIAŢA ORICĂRUI ROBINSON,AUTENTIC SAU ÎNCHIPUIT

Viitorul se arăta deci într-o lumină mai puţin sumbră. DacăTartelett, trăind numai în prezent, nu vedea în posedarea acestorinstrumente, a acestor ustensile, decât un mijloc de a-şi face aceastăsingurătate puţin mai plăcută, Godfrey se şi gândea la posibilitatea de a părăsi insula Phina. Nu ar putea el oare să construiască acumo ambarcaţiune suficient de solidă care să le permită să ajungă fie pe un uscat din apropiere, fie pe vreo corabie care ar fi trecut pe lângă insulă ?

În aşteptare, ideile lui Tartelett fură cele a căror realizare le ocupară mai ales săptămânile care urmară.

În adevăr, în curând îşi instalară garderoba de la Will-Tree, dar hotărîră, ţinînd seama de nesiguranţa viitorului, să nu o utilizeze decât cu cea mai mare grijă. Să nu se folosească de aceste haine decât în măsura în care era necesar — aceasta era regula căreia profesorul trebuia să i se supună.

— La ce bun ? spunea el bombănind. Prea multă zgârcenie, dragul meu Godfrey ! Ce dracu ! Nu suntem sălbatici ca să umblăm pe jumătate goi!

— Să avem iertare, Tartelett, îi răspundea Godfrey, suntem sălbatici şi nu altceva !

— Cum vrei, dar ai să vezi că o să părăsim insula înainte de a fi purtat aceste haine !

— Nu ştiu nimic, Tartelett, şi mai bine să rămână decât să nu ajungă !

— Dar, în sfârşit, duminica cel puţin, o să fie permis să ne gătim puţin ?

— Ei bine, da ! Duminica şi chiar în zilele de sărbătoare, răspunse Godfrey, care nu voia să-şi necăjească prea mult tovarăşul; dar cum astăzi este exact luni, mai avem o săptămână întreagă până să ne facem frumoşi !

Se înţelege de la sine că, din clipa în care ajunsese pe insulă, Godfrey nu uitase să noteze fiecare zi care trecea. Astfel că, cu ajutorul calendarului găsit în cufăr, putuse să constate că acea zi era într-adevăr luni.

În acest timp îşi împărţeau munca de toate zilele, fiecare dupăaptitudinile sale. Nu mai era necesar să vegheze zi şi noapte asupra unui foc pe care acum aveau posibilităţi să-l aprindă oricând.Tartelett putu deci să părăsească, nu fără părere de rău, aceastăsarcină ce i se potrivea atât de bine. În schimb i se dădu în seamă de acum înainte aprovizionarea cu rădăcini de yamph şi camas, mai ales cu aceste din urmă care constituiau pâinea lor de fiecare zi. Aşa că profesorul se ducea în fiecare zi până la linia arbuştilor care mărgineau câmpia din spatele Will-Tree-ului. Avea de făcut o milă sau două, dar se obişnui. Apoi, între timp, se ocupa cu culegerea stridiilor sau a altor moluşte, din care consumau o mare cantitate.

În ce-l priveşte pe Godfrey, el îşi rezervase grija animalelor domestice şi a oaspeţilor din cuibar. Meseria de măcelar nu-i făcea nici o plăcere, dar în cele din urmă îşi învinse scârba. Aşa că, datorită lui, rasolul apărea des pe masa lor, urmat de câteva bucăţi de friptură, ceea ce forma o hrană de fiecare zi destul de variată. Cât despre vînat, în pădurile din insula Phina era din belşug şi Godfrey îşi propunea să-şi înceapă vînătorile îndată ce alte griji mai urgente i-ar fi dat un răgaz. Socotea să-şi folosească bine armele, praful de puşcă şi gloanţele din arsenalul său ; dar nu înainte ca instalarea gospodăriei lor să fie pusă la punct.

Cu uneltele pe care le aveau putu să înjghebe câteva bănci în interiorul şi pe lângă Will-Tree. Scaunele fură cioplite cu barda, masa, mai puţin sgrunţuroasă, deveni mai demnă de farfuriile, castroanele şi tacâmurile cu care o împodobea profesorul Tartelett.Aşternuturile lor de iarbă fură potrivite în nişte rame de lemn şi astfel acele aşternuturi luară un aspect mai plăcut. Dacă mai lipseau încă saltelele, cel puţin de cuverturi nu mai duceau lipsă. Diversele ustensile de bucătărie nu mai zăceau direct la pământ, ci îşi găsiră locul pe poliţe fixate pe pereţii interiori. Lucrurile — rufărie, haine — fură rânduite cu grijă în fundul unor dulapuri scobite chiar în scoarţa arborelui de sequoia, la adăpost de praf. Armele le atârnară în perete.

Godfrey se gândi să închidă locuinţa, deşi se părea că alte fiinţe vii nu existau pe acolo ; totuşi, peste noapte, animalele domestice ar fi putut să le tulbure somnul. Cum nu putea să taie scânduri cu singurul fierăstrău de mână pe care îl avea, se folosi tot de bucăţi late şi groase de scoarţă de copac, pe oare le desprinse uşor. Fabrică astfel o uşă destul de solidă pentru deschizătura din Will-Tree. În acelaşi timp, tăie două ferestre mici, una în faţa celeilalte, în aşa fel încât să lase să pătrundă în interiorul încăperii aerul şi lumina. În timpul nopţii le închideau cu obloane ; dar, cel puţin, de dimineaţa până seara, nu mai erau siliţi să recurgă la lumina torţelor de răşină care afumau locuinţa.

Ce avea să inventeze Godfrey mai târziu, pentru a lumina încăperea în timpul lungilor nopţi de iarnă, nu prea ştia. Avea să izbutească să

fabrice câteva opaiţe cu seu de oaie sau aveau să se mulţumească cu lumânări de răşină, pregătite mai cu grijă ? Rămânea de văzut.

O altă preocupare era aceea de a izbuti să construiască o sobă în interiorul Will-Tree-ului. Atât cât ţinea timpul bun, vatra, instalată afară, în scorbura unui sequoia, le ajungea pentru toate nevoile bucătăriei ; dar când avea să se strice vremea, când avea să toarne cu găleata, atunci când aveau să lupte împotriva frigului, de a cărui extremă asprime trebuiau să se teamă pentru o anumită perioadă, vor fi siliţi să găsească un mijloc de a face foc în interiorul locuinţei şi de-a găsi soluţia în acelaşi timp şi pentru hornul necesar. Această importantă chestiune trebuia rezolvată la timpul său.

O muncă foarte utilă întreprinsă de Godfrey fu aceea de a lega cele două maluri ale râuleţului de la liziera grupului de sequoia. Izbuti fără greutate să înfigă ţăruşi în apele repezi şi între ei aşeză câteva trunchiuri groase de copaci în chip de pod. Se putea astfel merge la litoralul din nord fără a trece prin vad, lucru care i-ar fi obligat să facă un ocol de două mile în aval.

Dar dacă Godfrey îşi lua toate măsurile cu scopul ca existenţa să le fie cât de cât posibilă pe această insulă pierdută în Pacific, în cazul în care tovarăşul lui şi el ar fi fost sortiţi să locuiască acolo timp îndelungat, să rămână pentru totdeauna poate, în acelaşi timp nu voia să piardă din vedere nimic din cele ce ar fi putut să-i mărească şansele de salvare.

Insula Phina nu era în calea corăbiilor ; acest lucru era mai mult decât evident. Ea nu oferea nici un port de popas, nici o sursă de aprovizionare. Nimic nu atrăgea vasele să vină să o cunoască. Cu toate acestea, nu era cu totul imposibil ca o corabie de război sau de comerţ să treacă prin raza ei. Era potrivit deci de a căuta un mijloc să-i atragă atenţia şi să-i arate că insula era locuită.

În acest scop, crezu că trebuie să înalţe un pavilion la extremitatea capului care se întindea către nord şi sacrifică pentru asta o jumătate dintr-unul din cearşafurile găsite în cufăr. În afară de asta, fiindcă se temea ca nu cumva culoarea albă să nu poată fi văzută decât pe o rază destul de restrânsă, încercă să vopsească steagul cu boabele unui soi de arbuşti care creşteau la picioarele dunelor. Obţinu astfel un roşu aprins pe care, din lipsă de fixativ, nu-l putu face să nu se decoloreze, cu riscul de a trebui să vopsească din nou pânza atunci când vântul sau ploaia i-ar fi spălăcit culoarea.

Aceste din urmă treburi îi luară timpul până la 15 august. De mai multe săptămâni, în afară de două-trei furtuni de o foarte mare violentă, însoţite de ploi torenţiale a căror apă pământul o supsese cu lăcomie, cerul fusese aproape în permanenţă frumos.

Cam în acest timp Godfrey îşi începu meseria de vânător. Dardacă în mimarea puştii el era destul de abil, pe Tartelett, care era încă la

tragerea primelor focuri, nu putea să conteze.

Godfrey consacră deci mai multe zile pe săptămână vînătoriiprăzilor cu blană sau pene, care, fără să fie din belşug, trebuiau să satisfacă necesităţile celor de la Will-Tree.

Câteva potîrnichi, câteva bartavele, un oarecare număr de becaţine veniră din fericire să varieze meniul obişnuit. De asemenea două sau trei căprioare căzură sub gloanţele tânărului vînător şi faptul că nu colaborase la vânarea lor nu-l împiedică pe profesor să le primească cu mare bucurie când se înfăţişară sub formă de pulpă sau cotlete.

Dar în acelaşi timp Godfrey, când vâna, nu uita să cerceteze cât mai atent insula. Pătrundea în hăţişul acelor dese păduri pe care le cuprindea partea din mijloc a insulei. Urca pe albia râului până la izvorul ale cărui ape, de pe versantul din est al colinei, îi alimentau cursul. Se urca din nou pe vârful conului şi cobora prin povârnişurile de pe partea cealaltă, către litoralul din est pe care nu-l vizitase încă.

„Din toate aceste explorări trebuie să trag următoarea concluzie : că în insula Phina nu se găsesc animale dăunătoare, nici fiare, nici şerpi, nici reptile ! N-am zărit nici măcar una ! Este sigur că, dacă ar fi fost, împuşcăturile mele le-ar fi alarmat ! Din fericire ! Dacă ar fi trebuit să punem la adăpost Will-Tree şi de atacurile lor, nu prea ştiu cum am fi izbutit!"

Apoi, trecând la altă deducţie, firească :

„Trebuie să mai conchid, de asemeni, îşi spunea el, că insula nu este locuită. Deja, de mult timp, indieni sau alţi naufragiaţi ar fi alergat la bubuitul detunăturilor ! Nu mai rămâne decât acest fum de neexplicat, pe care de două ori mi s-a părut că-l zăresc !..."

Fapt era că Godfrey nu găsise niciodată urma vreunui foc oarecare. Cât despre izvoarele calde cărora el credea că le putea atribui originea aburilor întrezăriţi, insula Phina, nicidecum vulcanică, nu părea să le aibă. Trebuie deci că fusese de două ori jucăria aceleiaşi iluzii optice.

De altfel, această apariţie a unui fum sau a unor aburi nu se mairepetase. Când Godfrey făcu pentru a doua oară ascensiunea conului din mijloc sau când se urcă din nou în rămurişul înalt al Will-Tree-ului, nu văzu nimic de natură să-i atragă atenţia. Sfârşi deci prin a uita această întâmplare.

Trecură mai multe săptămâni cu aceste lucrări de amenajare şi cu aceste expediţii de vînătoare. Fiecare zi aducea cu ea o îmbunătăţire a vieţii lor.

În fiecare duminică, aşa cum se înţelesesera, Tartelett îşi îmbrăcahainele cele mai frumoase. În această zi nu făcea altceva decât se plimba pe sub arborii uriaşi cântînd din vioară. Făcea paşi mari de„glisadă", dîndu-şi singur lecţii, deoarece elevul său refuzase categoric să-şi continue cursul.

— La ce bun ? răspundea Godfrey la insistenţele profesorului, îţi

poţi închipui dumneata un Robinson luând lecţii de dans şi de ţinută?

— Şi de ce nu ? reluă foarte serios Tartelett. De ce un Robinson s-ar lipsi de o ţinută aleasă ? Nu pentru alţii, ci pentru el însuşi se cuvine să aibă maniere elegante !

La asta Godfrey nu mai avea ce să răspundă. Totuşi nu cedă şi profesorul fu silit să profeseze în gol.

Ziua de 13 septembrie fu marcată de una din cele mai mari, una din cele mai triste decepţii pe care le pot încerca nefericiţii aruncaţi de un naufragiu pe o insulă pustie.

Dacă Godfrey nu mai văzuse niciodată, în vreun punct oarecare al insulei, fumul inexplicabil şi de negăsit, în această zi, către orele trei după-amiază, atenţia îi fu atrasă de un abur lung asupra originii căruia nu se putea înşela.

Se dusese să se plimbe până la extremitatea Flag-Point-ului, nume pe oare îl dăduse capului pe care se înălţa pavilionul. Or, iată că, privind prin ochean, zări deasupra orizontului un fum pe care vântul din vest îl abătea în direcţia insulei.

Inima lui Godfrey bătu violent.

— O corabie ! strigă el.

Dar această corabie, acest steamer avea el să treacă prin apropierea insulei Phina ? Şi, dacă trecea, se va apropia destul de mult pentru ca semnalele să poată fi văzute sau auzite de la bordul său ? Sau, mai curând, acest fum, abia întrevăzut, avea să dispară odată cu vasul, în nord-vestul sau în sud-estul orizontului ?

În aceste două ore Godfrey fu pradă unor emoţii alternative, care-i dădeau stări mai uşor de numit decât de descris.

Într-adevăr, puţin câte puţin fumul creştea. Se îngroşa când steamerul îşi aţîţa focurile, apoi scădea până la dispariţie, când lopata de cărbuni era consumată. Totuşi era evident că vaporul se apropie. Către orele patru după-amiază carcasa sa se arăta la nivelulcerului şi al apei.

Era un vapor mare care mergea către nord-est. Godfrey îl recunoscu cu uşurinţă. Dacă nu-şi schimba direcţia, trebuia, inevitabil, să se apropie de insula Phina.

La început Godfrey se gândise să alerge la Will-Tree, cu scopul să-l prevină pe Tartelett. Dar la ce bun ? Apariţia unui singur om care făcea semne însemna tot atât cât apariţia a doi. Rămase deci pe loc, cu luneta la ochi, nevrând să piardă nici una din mişcările corăbiei.

Steamerul se apropia mereu de coastă, cu toate că era evident că nu se îndrepta direct către ea. Către orele cinci linia orizontului se ridica deja mai sus decât coca sa, cele trei catarge de goeletă ale sale erau vizibile. Godfrey putu să recunoască până şi culorile pavilionului său, care flutura în vârful catargului.

Erau culorile americane.

„Dar, îşi spuse el, dacă eu zăresc acest pavilion, nu-i posibil ca cei de pe bord să nu-l zărească pe al meu ! Vântul îl flutură destul de tare ca să poată fi văzut uşor cu luneta ! Dacă aş semnaliza, coborându-l şi înălţându-l de mai multe ori, ca să-i fac să înţeleagă mai bine :că de pe uscat vrem să ne punem în legătură cu corabia ? Da ! Nu-i nici un minut de pierdut!"

Ideea era bună. Alergând la marginea Flag-Point-ului, Godfrey începu să-şi manevreze pavilionul aşa cum se face pentru salut ; apoi îl coborî la jumătatea catargului, ceea ce, conform uzanţelor marine, înseamnă că se cerea ajutor şi asistenţă.

Steamerul se mai apropie cu cel puţin trei mile de litoral, dar pavilionul său, mereu nemişcat pe arborele artimon, nu răspunse celui de la Frag-Point!

Godfrey simţi strângându-i-se inima. Desigur, nu fusese văzut!... Se făcuse ora şase şi jumătate şi avea să se lase amurgul.

În acest timp, steamerul ajunse la nu mai mult de două mile de vârful capului, către care mergea repede. În acel moment soarele dispărea sub orizont. Odată cu primele umbre ale nopţii, Godfrey trebuia să renunţe la orice speranţă de a mai fi zărit.

Reîncepu totuşi fără mai mult succes, să înalţe şi să coboare repede pavilionul lui... Nu i se răspunse.

Trase atunci mai multe focuri de puşcă, cu toate că distanţa era încă mare, şi vântul nu bătea în acea direcţie. De pe bord nu răsună nici o detunătură.

În acest răstimp, încetul cu încetul, se lăsa noaptea . În curând steamerul nu mai putu fi văzut. Fără nici o îndoială că în mai puţin de o oră avea să depăşească insula Phina.

Neştiind ce să facă, lui Godfrey îi veni ideea să dea foc unui pâlc de arbori răşinoşi care creşteau dincolo de Flag-Point. Aprinse un morman de frunze uscate cu ajutorul prafului de puşcă, apoi dădu foc unui grup de pini care arse în curând ca o uriaşă torţă.

Dar semnalele de la bord nu răspunseră în nici un fel acestui foc de pe pământ şi Godfrey se întoarse întristat la Will-Tree, simţindu-se parcă şi mai părăsit decât fusese până atunci.

Capitolul XVI
ÎN CARE SE PRODUCE UN INCIDENT CE NU VA SURPRINDE PE CITITOR

Această lovitură îl dărîmă pe Godfrey. Această şansă nesperată care îi scăpa de sub mână se va mai repeta oare vreodată ? Putea el să spere ? Nu ! Indiferenţa acestei corăbii — să treacă pe lângă insula Phina fără măcar să caute să o recunoască — era evident că avea să fie împărtăşită de toate celelalte vase case s-ar fi aventurat pe această

porţiune pustie din Pacific. De ce să se fi oprit mai curând ele decât acesta, fiindcă oricum insula nu avea nici un port de refugiu.

Godfrey petrecu o noapte tristă. În fiecare clipă, tresărind din somn, ca şi când ar fi auzit în larg vreo lovitură de tun, se întreba dacă steamerul nu zărise în cele din urmă, totuşi, acest foc mare care ardea încă pe mal, dacă nu căuta să-şi semnaleze prezenţa printr-o detunătură ?

Godfrey asculta... Toate acestea nu erau decât nişte închipuiri ale creierului său surescitat. Când se făcu ziuă îşi spuse că apariţia acestei corăbii nu fusese probabil decât un vis care începuse înajun, la orele trei după-amiază !

Dar nu ! Dimpotrivă, el era mult prea sigur că în preajma insulei Phina apăruse un vas, la mai puţin de două mile, şi nu mai puţin sigur că nu se oprise !

Despre această decepţie nu-i suflă un cuvânt lui Tartelett. La ce bun să-i spună ? De altfel, acest spirit uşuratic nu vedea niciodată mai departe de douăzeci şi patru de ore. El nici nu se gândea măcar la şansele care ar fi putut să se ivească pentru a părăsi insula. Nu-şi închipuia că viitorul ar fi putut să-i pregătească încercări şi mai grave.

San Francisco începea să se şteargă din amintirea lui. Nu-l aştepta o logodnică, nu avea un unchi Will pe care să-l revadă. Dacă pe acest petic de pământ ar fi putut să deschidă un curs de dans, dorinţele sale ar fi fost realizate din plin, chiar dacă nu ar fi avut decât un singur elev !

Ei bine, dacă profesorul nu se gândea la vreo primejdie imediată care să fie de natură a-i periclita securitatea în această insulă lipsită de fiare sălbatice şi de băştinaşi, se înşela. Chiar în această zi, optimismul său avea să fie pus la grea încercare.

Către orele patru după-amiază, Tartelett se dusese, aşa cum era obişnuit, să recolteze stridii şi midii în partea ţărmului din spatele Flag-Point-ului, când Godfrey îl văzu întorcându-se în fugă la Will-Tree. Părul său rar i se zburlea la tâmple. Arăta într-adevăr ca un om care fuge fără să îndrăznească să se uite înapoi.

— Dar ce s-a întâmplat ? strigă Godfrey, nu fără nelinişte, ieşind înaintea tovarăşului său.

— Acolo !... Acolo !... răspunse Tartelett, arătîndu-i cu degetul acea porţiune de mare din care, la nord, printre arborii uriaşi din Will-Tree, se zărea un segment îngust.

— Dar ce este ? 'întrebă Godfrey, al cărui prim impuls fu acela de a alerga la liziera arborilor de sequoia.

— O barcă !

— O barcă ?

— Da !... Sălbatici !... O flotă întreagă de sălbatici... poate că de canibali !...

Godfrey privi în direcţia arătată...

Nu era deloc o flotă, aşa cum spunea înnebunit de spaimă Tartelett, dar nu se înşela decât asupra numărului.

Într-adevăr, o mică ambarcaţiune, care aluneca pe marea foarteliniştită în acest moment, se îndrepta, la o jumătate de milă decoastă, în aşa fel încât să meargă paralel cu Flag-Point.

— Şi de ce ar fi canibali ? spuse Godfrey întorcându-se cătreprofesor.

— Fiindcă în insulele cu Robinsoni, răspunse Tartelett, apartotdeauna, mai devreme sau mai târziu, canibalii.

— Nu este mai curând barca unei corăbii de comerţ ?

— A unei corăbii ?

— Da... a unui steamer care a trecut ieri după-amiază pe lângăinsula noastră.

— Şi nu mi-ai spus nimic ! strigă Tartelett, ridicând desperatbraţele spre cer.

— La ce bun, răspunse Godfrey, fiindcă credeam că acest vasdispăruse definitiv ! Dar s-ar putea ca această barcă să-i aparţină.O să vedem !...

Întorcându-se repede la Will-Tree, Godfrey îşi luă luneta şi, revenind, se postă la marginea pădurii.

De acolo, cu atenţia extrem de încordată, putu să observeaceastă ambarcaţiune de pe care trebuia neapărat să se vadă pavilionul de pe Flag-Point, desfăşurat sub o briză uşoară.

Godfrey lăsă să-i cadă luneta.

— Sălbatici !... Da !... Sunt într-adevăr sălbatici ! strigă el. Tartelett simţi că i se înmoaie picioarele şi se-nfioră de groază din cap până în picioare.

Ceea ce zărise Godfrey era în adevăr o ambarcaţiune de sălbatici, care se îndrepta spre insulă. Construită ca o pirogă din insulele polineziene, avea o pânză destul de mare din bambus împletit ; un catarg o menţinea în echilibru împotriva înclinaţiei pe care i-o dădea vântul.

Godfrey desluşea perfect forma ambarcaţiunii ; era o „prao" — ceea ce părea să indice că insula Phina nu putea fi foarte îndepărtată de ţărmurile Malaeziei. Dar cei din pirogă, din care se putea număra o duzină, nu erau deloc malaezi ; erau negri, pe jumătate goi.

Pericolul de a fi văzuţi era deci mare. Lui Godfrey îi păru acum rău că înălţase acel pavilion pe care corabia nu-l observase şi pe care, desigur, îl vedeau acum indigenii de pe prao. Cât despre a-l da jos în această clipă, era prea târziu.

O împrejurare într-adevăr regretabilă. Dacă era evident că aceşti sălbatici aveau ca ţintă — părăsind cine ştie ce insulă din apro- piere — să ajungă pe insula Phina, probabil că o credeau pustie, aşa cum şi era, înainte ca *Dream* să naufragieze. Dar pavilionul era acolo, indicând prezenţa unor fiinţe omeneşti pe această coastă ! Şi atunci, dacă aveau să debarce, cum să te salvezi ?

Godfrey nu ştia ce să facă. În orice caz, să observe dacă băştinaşii coborau sau nu pe uscat era primul lucru pe care îl avea de făcut. Apoi avea să vadă.

Cu luneta la ochi, urmări deci barca ; o văzu ocolind vârful promontoriului, apoi mergând paralel cu el, apoi coborând din nou de-a lungul litoralului, şi în sfârşit acostând chiar la gura râului,care la două mile în amont trecea pe la Will-Tree.

Deci, dacă acestor indigeni le dădea în gând să urce în susul apei, aveau să ajungă repede la pâlcul de sequoia, fără ca el să aibă posibilitatea să-i oprească.

Godfrey şi Tartelett se întoarseră repede la locuinţa lor. Înainte de toate trebuiau să ia câteva măsuri care i-ar fi putut pune la adăpost de o surpriză, dîndu-le timp să-şi pregătească apărarea. La acest lucru se gândea numai Godfrey. Cât despre profesor, gîândurile lui erau cu totul în altă parte.

„Ah ! Aşa ! îşi spunea el. Este deci o fatalitate ! Este scris deci ! Nu poţi să scapi de asta ! Nu poţi deveni deci un Robinson fără ca o pirogă să acosteze pe insula ta, fără ca într-o zi sau alta să apară canibalii ! Nu suntem aici decât de trei luni şi au şi venit ! Ah ! Hotărît lucru, nici domnul Defoe, nici domnul Wyss n-au exagerat lucrurile ! Mai fă-te Robinson dacă îţi convine !"

Bravule Tartelett, nu te faci Robinson, ci devii — şi nici nu ştii cât de bine ai nimerit-o comparând situaţia ta cu aceea a eroilor celor doi romancieri, englez şi elveţian !

Iată ce precauţii fură luate imediat de Godfrey când se întoarse la Will-Tree ! Focul din scorbura arborelui de sequoia fu stins şi cenuşa fu împrăştiată ca să nu mai rămână nici o urmă ; cocoşii, găinile şi puii erau deja la culcare în coteţul lor şi trebuiră să se mulţumească să astupe numai intrarea cu mărăciniş, astfel ca să-lcamufleze cât mai bine ; celelalte animale, aguti, oi şi capre, furăgonite în câmpie, dar

era păcat că ele nu puteau să fie închise, deasemenea, într-un staul ; toate instrumentele şi uneltele fiind duseîn locuinţă, afară nu fu lăsat nimic ce ar fi putut să trădeze prezenţa sau trecerea oamenilor. Apoi, după ce Godfrey şi Tartelett intrară în Will-Tree, uşa fu închisă ermetic. Această uşă, făcută din scoarţă de sequoia, se confunda cu scoarţa copacului şi ar fi putut — eventual — să scape privirii indigenilor care nu s-ar fi uitat de foarte aproape. Făcură la fel cu cele două ferestre peste care fuseseră lăsate obloanele. Apoi totul fu stins în interiorul lo- cuinţei care rămase într-un întuneric deplin.

Noaptea le păru nesfârşită ! Godfrey şi Tartelett ascultau cele mai mici zgomote de afară. Trosnetul unei crengi, o adiere de vânt îi făcea să tresară. Li se părea că aud paşi pe sub arbori. Li se părea că se dă târcoale în jurul Will-Tree-ului. Atunci Godfrey, căţărându-se la una din ferestre, ridica puţin oblonul şi privea ne- liniştit în întuneric, încă nimic.

Cu toate acestea Godfrey auzi în curând paşi pe pământ. De data asta urechea nu-l putea înşela. Mai privi încă o dată, dar nu zări decât una din capre care venise să se adăpostească sub copaci.

De altfel, dacă vreunul dintre indigeni izbutea să descopere locuinţa ascunsă în uriaşul sequoia, hotărîrea lui Godfrey era luată : avea să-l tragă după el pe Tartelett prin burlan şi aveau să se refugieze tocmai sus, pe cele mai înalte ramuri, unde ar fi putut să opună mai multă rezistenţă. Dispunând de puşti şi revolvere, cu muniţii din belşug, poate că ar fi avut o şansă să ţină piept unei duzini de sălbatici lipsiţi de arme de foc. Dacă aceştia, în cazul în care ar fi fost înarmaţi cu arcuri şi săgeţi, atacau de jos, nu era probabil să aibă avantajul împotriva unor puşti ochind bine de la înălţime. Dacă, dimpotrivă, aveau să forţeze uşa locuinţei şi să caute să ajungă la rămurişul înalt prin interior, nu le va fi uşor să ajungă acolo, fiindcă vor trebui să treacă printr-o deschizătură îngustă pe care asediaţii puteau să o apere cu uşurinţă.

Godfrey nu-i spuse lui Tartelett nimic despre această eventualitate. Bietul om era şi aşa destul de îngrozit de sosirea indigenilor. Gândul că va fi poate obligat să se refugieze în partea superioară a arborelui, ca într-un cuib de vultur, nu ar fi avut darul să-l liniştească prea mult. Dacă totuşi avea să fie necesar, Godfrey avea să-l ia repede, în ultimul moment, fără să-i mai lase timp de gândire.

Noaptea se scurse în alternative de teamă şi speranţă. Nu se produse nici un atac direct. Sălbaticii nu ajunseseră încă până la grupul de sequoia. Poate că aşteptau ziua ca să se aventureze pe insulă.

— Aşa vor face, probabil, spuse Godfrey, fiindcă pavilionul nostru le-a arătat că este locuită ! Dar nu sunt decât o duzină şi vor să-şi ia unele precauţii ! Cum şi-ar putea închipui ei că nu vor avea de-a face decât cu doi naufragiaţi ! Nu, nu vor îndrăzni decât în plină zi... dacă

nu se vor instala chiar aici...

— Dacă nu vor pleca îndată ce se va lumina de ziuă, spuse Tartelett.

— Să plece ? Dar atunci ce au venit să facă, pentru o noapte, în insula Phina ?

— Nu ştiu !... răspunse profesorul care, în spaima lui, nu-şi putea explica sosirea acestor indigeni decât prin nevoia lor de a se înfrupta cu carne omenească.

— Orice ar fi, reluă Godfrey, mâine dimineaţă, dacă până atunci aceşti indigeni nu au venit la Will-Tree, o să ne ducem în recunoaştere.

— Noi?...

— Da, noi!... Nimic nu ar fi mai imprudent decât să ne despărţim! Cine ştie dacă nu va trebui să ne refugiem în pădurile din mijlocul insulei, să ne ascundem acolo pentru câteva zile... până la plecarea bărcii. Nu ! O să rămânem împreună, Tartelett!

— Sst!... făcu profesorul cu un glas tremurător. Mi se pare că aud pe afară...

Godfrey se căţără din nou la fereastră şi se dădu jos aproape imediat.

— Nu ! spuse el. Încă nimic suspect ! Sunt animalele noastre care se întorc în pădure.

— Hăituite, poate ! exclamă Tartelett.

— Dimpotrivă, par foarte liniştite, răspunse Godfrey. Aş crede mai degrabă că îşi caută numai un adăpost de roua dimineţii.

— Ah, murmură Tartelett pe un ton atât de jalnic, încât Godfrey bucuros ar fi râs dacă împrejurările nu ar fi fost atât de grave, iată nişte lucruri ce nu ni s-ar fi putut întâmpla în casa Kolderup din Montgomery-Street !

— În curând o să se lumineze de ziuă, spuse atunci Godfrey. Până într-un ceas, dacă indigenii nu şi-au făcut apariţia, o să ieşim din Will-Tree şi o să mergem în recunoaştere în nordul insulei. Eşti oare în stare să ţii o puşcă, Tartelett?

Să o ţin ?... Da !...

— Şi să tragi într-o direcţie precisă.

— Nu ştiu ! Nu am încercat niciodată şi poţi să fii sigur că glonţul meu nu va porni...

— Cine ştie dacă detunătura nu va fi destul ca să-i sperie pe aceşti sălbatici !

După un ceas se luminase atât încât să se poată vedea până dincolo de pâlcul de sequoia.

Godfrey ridică atunci pe rând, dar cu grijă, obloanele celor două ferestre. Prin cea care se deschidea spre sud nu văzu nimic neobişnuit. Animalele domestice umblau paşnic de colo-colo, pe sub arbori, şi nu păreau deloc speriate. După ce cercetă această parte, Godfrey închise

din nou, cu grijă, fereastra. Prin cea care se deschidea către nord, până la litoral, privirea nu întâlnea de asemenea nici un obstacol. Se zărea chiar, la aproximativ două mile, extremitatea Flag-Point-ului ; dar gura râului, în partea unde debarcaseră sălbaticii în ajun, nu era vizibilă.

Mai întâi Godfrey privi fără să se folosească de lunetă, ca să cerceteze împrejurimile Will-Tree-ului din această parte a insulei Phina.

Totul era perfect liniştit.

Luându-şi atunci luneta, Godfrey parcurse de jur împrejur litoralul până la vârful promontoriului Flag-Point. Probabil, aşa cum spusese şi Tartelett, cu toate că ar fi fost inexplicabil, indigenii, după o noapte petrecută pe uscat, se reîmbarcară fără să mai caute să afle dacă insula este locuită.

Capitolul XVII
ÎN CARE PUŞCA PROFESORULUI TARTELETTFACE ÎNTR-ADEVAR MINUNI

Dar iată că lui Godfrey îi scăpă o exclamaţie care îl făcu peprofesor să tresară. Nu mai încăpea nici o îndoială : sălbaticii aflaseră că insula era ocupată de oameni, fiindcă luaseră cu ei pavilionul, înălţat până atunci la extremitatea capului Flag-Point, şi care nu mai flutura pe catargul lui !

Venise deci momentul să-şi pună în aplicare planul proiectat : să se ducă în recunoaştere, să vadă dacă indigenii mai erau încă pe insulă şi ce făceau acolo.

— Să plecăm, îi spuse el tovarăşului său.

— Să plecăm ! Dar... răspunse Tartelett.

— Preferi să rămâi aici ?

— Cu dumneata, Godfrey... da !

— Nu... singur!

— Singur ?... Niciodată !

Înţelegând bine că nimic nu-l va face pe Godfrey să revină asu-pra hotărîrii sale, Tartelett se decise să-l întovărăşească. Să rămânăsingur la Will-Tree nu ar fi avut curajul.

Înainte de a pleca, Godfrey se asigură că armele îi erau puse la punct ; cele două puşti fură încărcate cu gloanţe si una dintre ele trecu în mâna profesorului, care păru tot atât de încurcat de acest instrument cât ar fi fost un băştinaş din Pomotu. În afară de asta trebui să-şi mai agaţe de curea — de care era deja legată cartuşiera — unul din cuţitele de vînătoare. Îi mai veni şi fericitul gând să-şi ia şi vioara, închipuindu-şi probabil că sălbaticii ar fi sensibili la farmecul acestei dible, din care tot talentul unui virtuos nu ar fi putut să scoată

decât un scârţâit.

Lui Godfrey nu-i fu uşor să-l facă să renunţe la această idee, pe cât de ridicolă pe atât de nepractică.

Putea,să fie ora şase dimineaţa. Vârfurile arborilor de sequoia se luminau de primele raze ale soarelui.

Godfrey întredeschise uşa, făcu un pas afară, cercetă pâlcul de arbori. Totul era pustiu.

Animalele se întorseseră. Se vedeau păscând liniştite la un sfert de milă de acolo. Nu arătau nici cea mai mică nelinişte.

Godfrey îi făcu semn lui Tartelett să se apropie. Cu totul neîndemânatic sub harnaşamentul lui de luptă, Tartelett, nu fără oarecare ezitare, îl urmă.

Atunci Godfrey închise uşa, după ce mai întâi se asigurase căaceasta se confunda cu totul cu scoarţa copacului. Apoi, după cearuncă la rădăcina acestuia un mănunchi de mărăcini pe care îl fixă cu câteva pietre mai mari, se îndreptă către râu, pe al cărui mal să coboare, dacă ar fi trebuit, până la izvorul lui.

Tartelett îl urma, nu fără a arunca la fiecare pas o privire neliniştită de jur împrejur, până la dunga orizontului ; dar teama de arămâne singur îl făcu să ţină pasul alături de Godfrey.

Ajuns la liziera grupului de arbori, Godfrey se opri. Scoţându-şibinoclul din toc, parcurse cu o foarte mare atenţie întreaga porţiune a litoralului care se întindea de la promontoriul Flag-Point-ului până la unghiul de nord-est al insulei.

Nu se arăta nici o fiinţă vie ; nici un fum de tabără nu se înălţa în văzduh.

Extremitatea capului era de asemenea pustie, dar aveau să găsească fără îndoială numeroase urme de paşi, proaspăt făcute. Cât despre stâlp, Godfrey nu se înşelase. Dacă stupul era tot acolo, pe ultima stâncă a capului, pavilionul însă lipsea.

Evident, indigenii, după ce veniseră până în acest loc, luaseră pânza roşie care trebuie că le stârnise pofta ; apoi trebuie că se întorseseră la barca lor, la gura râului.

Godfrey se întoarse atunci în aşa fel încât să poată cuprinde cu privirea întregul litoral din vest. Nu era decât un nesfârşit deşert, de la Flag-Point până dincolo de perimetrul în care se înscria Dream-Bay. Încolo, pe suprafaţa mării nu apărea nici o ambarcaţiune. Dacă indigenii îşi reluaseră barca, trebuia să tragă concluzia că, acum, aceştia treceau de-a lungul malului, la adăpostul stâncilor şi destul de aproape pentru ca să nu-i mai poată zări.

Cu toate acestea Godfrey nu voia să rămână în nesiguranţă. Erainteresant să ştie dacă, da sau nu, prao părăsise definitiv insula.

Or, pentru a se asigura, era necesar să ajungă până la locul undeindigenii debarcaseră în ajun, adică până la gura râului care

formaun golfuleţ strâmt.

Ceea ce şi făcură.

Malurile micului curs de apă, umbrite de câteva pâlcuri de arbori,erau tivite cu arbuşti pe o distanţă de aproximativ două mile. Dincolo de asta, până la mare, pe cinci sau şase yarzi, râul curgea între maluri golaşe. Toate acestea aveau deci să-i permită să se apropie, fără riscul de a fi văzut, de locul în care debarcaseră indigenii. S-ar fi putut însă ca aceştia să se fi aventurat pe cursul râuleţului, în sus. Aşa că, pentru a preîntâmpina această eventualitate, nu trebuiau să înainteze decât cu o foarte mare prudenţă.

Cu toate acestea, Godfrey se gândea, şi pe drept cuvânt, că la acest ceas atât de matinal indigenii, obosiţi de o atât de lungă traversare, trebuie că nu se depărtaseră de locul unde acostaseră. Poate că mai dormeau încă, fie în piroga lor, fie pe mal. În acest caz avea să vadă dacă nu ar fi fost mai bine să-i ia prin surprindere.

Fără întârziere proiectul fu pus deci în aplicare. Important era să nu-i lase să le-o ia înainte. În asemenea situaţii, de cele mai multe ori avantajul este de partea celor care lovesc mai întâi. Pregătiră puştile de tragere, verificară încărcătura, revolverele fură de asemenea controlate ; apoi Godfrey şi Tartelett începură să coboare — ascunzându-se — malul stâng al râului.

În jur totul era calm. Stoluri de păsări se zbenguiau de pe un mal pe celălalt, fugărindu-se prin crengile înalte, fără să dea vreun semn de nelinişte.

Godfrey mergea înainte, dar suntem convinşi că tovarăşul său îşi dădea osteneala să-l urmeze îndeaproape. Trecând de la un copac la altul, amândoi ajunseră astfel la litoral, fără a risca prea mult să fie văzuţi. Aici, boschetele de arbuşti îi fereau de privirile de pe ţărmul opus ; acolo, în mijlocul ierburilor înalte, a căror legănare ar fi vestit mai curând trecerea unui om decât a unui animal, nu li se vedea nici măcar capul. Dar, oricum, săgeata pornită dintr-un arc sau piatra vreunei praştii putea oricând să-i ajungă pe neaşteptate.

Era mai bine să se ferească.

În acest timp, Tartelett — cu toate recomandările care i se făcuseră — împiedicându-se în mod cu totul nepotrivit de unele rădăcini ieşite din pământ, căzu de două-trei ori, lucru ce ar fi putut compromite situaţia. Până la urmă lui Godfrey îi păru rău că se lăsase însoţit de un asemenea neîndemânatic. În adevăr, bietul om nu putea să-i fie de un prea mare ajutor. Ar fi fost mai bine, fără îndoială, să-l fi lăsat la Will-Tree sau, dacă nu ar fi consimţit, să-l fi ascuns în vreun desiş din pădure ; dar era prea târziu.

Un ceas după ce părăsiseră grupul de sequoia, Godfrey şi tovarăşul lui parcurseseră o milă — fiindcă nu era uşor de mers prin acele ierburi înalte şi printre acele hăţişuri de arbuşti. Nici unul, nici celălalt

nu văzuseră încă nimic suspect.

În această parte, pe un spaţiu de cel puţin o sută de yarzi, nu erau copaci, râuleţul curgea între malurile lui golaşe, ţinutul se arăta a fi nepăduros, deschis.

Godfrey se opri. Cercetă cu grijă întreaga câmpie, la dreapta şi la stânga râului.

Încă nimic de natură a-i nelinişti, nimic ce ar fi putut arăta apropierea sălbaticilor. Este adevărat că aceştia, ştiind că insula este locuită, nu ar fi înaintat fără precauţii ; s-ar fi aventurat cu aceeaşi prudenţă, urcând pe cursul micului râu, cu care Godfrey îl cobora. Trebuie deci să presupunem că, dacă ei dădeau tîrcoale prin apropiere, nu o făceau fără să profite, la rândul lor, de adăpostul acestor arbori sau de acele tufişuri de lentisc si mirt, foarte potrivit aşezate pentru o capcană.

Un rezultat ciudat, dar, la urma urmelor, destul de natural. Pe măsură ce înainta, Tartelett, nevăzînd nici un duşman, puţin câte puţin se liniştea şi începu să vorbească cu dispreţ de aceşti „canibali de operetă". Godfrey, dimpotrivă, părea mai îngrijorat. După ce traversă spaţiul fără copaci, luându-şi de două ori mai multe precauţii, trecu pe malul stâng, la adăpostul arborilor.

Un ceas de mers îi conduse la locurile unde malurile nu mai erau tivite decât de arbuşti piperniciţi, unde iarba, mai puţin deasă, începea să se resimtă de vecinătatea mării.

În aceste condiţii era greu să se ascundă, doar dacă ar fi înaintat târându-se pe pământ.

Asta şi făcu Godfrey şi-l îndemnă şi pe Tartelett să facă la fel.

— Nu mai sunt sălbatici ! Nu mai sunt antropofagi ! Au plecat!spuse profesorul.

— Sunt! răspunse enervat Godfrey, cu glas scăzut. Trebuie să fie acolo !... Pe burtă, Tartelett, pe burtă ! Fii gata să tragi, dar să nu o faci fără ordinul meu !

Godfrey rostise aceste cuvinte cu un glas atât de poruncitor încât profesorul, simţind că i se taie picioarele, nu făcu nici un efort ca să se şi trezească în poziţia recomandată.

Şi bine făcu.

În adevăr, Godfrey nu fără temei îi vorbise aşa cum îi vorbise.

De acolo de unde erau amândoi atunci, nu se putea vedea nici litoralul, nici locul în care râuleţul se vărsa în mare. Asta din pricină că un cot al malurilor împiedica brusc privirea, la o distanţă de o sută de paşi ; dar deasupra acestui orizont foarte apropiat, ascuns de neregularităţile malurilor, un fum gros se înălţa drept în aer.

Godfrey, lungit în iarbă, cu degetul pe trăgaciul puştii sale, cerceta litoralul.

„Fumul ăsta, îşi spuse el, nu o fi de aceeaşi natură cu acela pe care l-

am mai zărit de două ori până acum ? Trebuie să cred că în nordul şi sudul insulei au mai debarcat indigeni, că fumul respectiv venea de la focurile aprinse de ei ? Dar nu ! Nu este cu putinţă, fiindcă niciodată n-am găsit nici cenuşă, nici urmă de vatră, nici cărbuni stinşi ! Ah, de astă dată, o să ştiu despre ce este vorba !"

Şi printr-o îndemânatică mişcare de târâre, pe care Tartelett o imita cât mai bine, izbuti, fără ca să i se vadă capul din ierburi, să ajungă până la cotul râului.

De acolo, privirea lui putea să cuprindă nestingherită toată porţiunea malului peste care se revărsa râuleţul.

Cât pe aici să-i scape un strigăt !... îşi lăsă mâna să cadă pe umărul profesorului spre a preveni orice mişcare din partea acestuia... Inutil să meargă mai departe ! Godfrey vedea în sfârşit ceea ce venise să vadă !

În mijlocul stâncilor scunde, un foc mare de lemne, aprins pe prundiş, îşi legăna către cer panaşul lui de fum. În jurul acestui foc, aţâţându-l mereu cu alte grămezi de lemne, din care de altfel adunaseră destul de multe, umblau forfota indigenii care debarcaseră în ajun. Barca lor, legată de un pietroi şi săltată de flux, se legăna pe micile valuri ale acestuia.

Fără să folosească luneta, Godfrey putea să desluşească tot ce se petrecea pe plajă. Nu era la mai mult de două sute de paşi de focul ale cărui pârâituri le şi auzea. Înţelese în acelaşi timp că nu avea de ce să se teamă că ar fi putut fi luat prin surprindere, fiindcă toţi negrii pe care îi numărase în prao erau adunaţi acolo.

În adevăr, zece din doisprezece erau ocupaţi, unii să întreţină focul, alţii să înfigă ţăruşi în pământ, cu intenţia evidentă de a instala o frigare după obiceiul polinezian. Cel de al unsprezecelea, care părea să le fie şef, se plimba pe plajă, privind mereu către interiorul insulei, ca şi când i-ar fi fost teamă de vreun atac.

Pe umerii acestui indigen, Godfrey recunoscu pânza roşie a pavilionului, devenit o podoabă de îmbrăcăminte.

Cât despre cel de al doisprezecelea sălbatic, acesta era întins pe pământ, strâns legat de un par.

Godfrey nu înţelese decât prea bine ce soartă îi era hărăzită acestui nenorocit. Această frigare pentru el era pregătită ! Şi acest foc, de asemenea, era pentru a-l face friptură !... Tartelett nu se înşelase deci în ajun când, datorită unui presentiment, îi numise pe aceşti oameni canibali !

În acelaşi timp, trebuie să recunoaştem că el nu se înşelase nici când spusese că aventurile Robinsonilor, adevărate sau închipuite, erau toate pe acelaşi calapod ! Cert era că Godfrey şi el se aflau acum în aceeaşi situaţie ca şi eroul lui Daniel Defoe, când sălbaticii debarcaseră pe insula lui. Amândoi aveau, fără îndoială, să asiste la

aceeaşi scenă de canibalism.

Ei bine, Godfrey era hotărât să procedeze ca şi acest erou ? Nu ! Nu-l va lăsa masacrat pe prizonierul aşteptat de stomacurile antropofagilor ! Era bine înarmat. Cele două puşti ale sale — patru gloanţe — cele două revolvere — douăsprezece gloanţe — puteau uşor să le vină de hac celor unsprezece ticăloşi, pe care detunătura unei arme de foc va fi poate deajuns pentru a-i face să-şi ia picioarele la spinare. Odată hotărîrea luată, aşteptă cu un deplin sânge rece momentul în care să intervină ca o lovitură de trăsnet.

Mult nu trebuia să aştepte.

În adevăr, nu trecuseră bine douăzeci de minute când şeful se apropie de foc : apoi, cu un gest, îl arătă pe prizonier indigenilor care aşteptau ordinele sale.

Godfrey se ridică. Fără să ştie de ce, Tartelett îi urmă exemplul şi făcu la fel. Nici măcar nu înţelegea ce avea de gând să facă tovarăşul lui, care nu-i spusese nimic despre planurile sale.

Evident, Godfrey îşi închipuia că sălbaticii, la apariţia sa, vor face vreo mişcare oarecare, fie să fugă către barca lor, fie să se repeadă la el.

Nu se întâmplă însă nimic din toate acestea. Nici nu păreau că l-au văzut; dar în acel moment şeful făcu un gest mai grăitor... Trei din tovarăşii lui se repeziră către prizonier, îl dezlegară şi-l siliră să meargă către foc.

Era un bărbat încă tânăr care, simţind că i-a sunat ceasul, vru să opună rezistenţă. Hotărât, pe cât ar fi putut, să-şi vîndă scump viaţa, începu să-i îmbrâncească pe băştinaşii care îl ţineau ; dar fu în curând doborât şi şeful, apucând un fel de bardă de piatră, se repezi să-i zdrobească ţeasta.

Godfrey scoase un strigăt care fu urmat de o detunătură. Un glonte şuieră prin aer şi şeful căzu la pământ, rănit probabil de moarte.

La zgomotul detunăturii, sălbaticii, surprinşi ca şi când nu ar fi auzit niciodată o pocnitură de armă, se opriră. La vederea lui Godfrey, cei care îl ţineau pe prizonier îi dădură pentru o clipă drumul.

Într-o secundă nefericitul se ridică de jos şi alergă înspre loculunde zărea pe eliberatorul său neaşteptat.

În acelaşi moment răsună o a două bubuitură.

Era Tartelett care trăsese fără să ochească, închizând strâns ochii, vrednicul om ! Tocmai trăsese şi patul puştii sale îi plesni peste faţă cea mai grozavă palmă pe care a primit-o vreodată un profesor de dans şi de ţinută.

Dar — ce-ţi este şi cu întâmplarea ! — un al doilea sălbatic căzu aproape de şef.

Atunci se iscă învălmăşeală. Poate că supravieţuitorii s-au gândit că

au de-a face cu un mai mare număr de atacatori, cărora nu ar putea să le reziste ? Poate că au fost pur şi simplu înspăimîntaţi la vederea celor doi albi care păreau să dispună de un fulger de buzunar ! Îi ridicară iute pe cei doi răniţi şi se repeziră în fugă până în prao a lor, vâslind cu putere ca să iasă din golfuleţ, desfăşurând pânza să pornească în larg şi îndreptându-se grăbiţi către promontoriul Flag-Point-ului, de care nu întârziară să treacă.

Godfrey nu se gândi să-i urmărească. La ce bun să omoare mai mulţi ? Salvase victima, îi pusese pe fugă, asta era important. Toate acestea se întâmplaseră în asemenea condiţii, încât cu siguranţă că aceşti canibali nu vor mai îndrăzni niciodată să se întoarcă în insula Phina. Totul era cum nu se poate mai bine. Nu mai rămânea decât să se bucure de o victorie din care Tartelett nu ezita să-şi atribuie partea cea mai mare.

În acest timp, prizonierul se apropiase de salvatorul său. Se oprise o clipă, cu teama pe care i-o inspirau aceste fiinţe superioare ; dar, aproape numaidecât, îşi reluase drumul. Îndată ce fu aproape de cei doi albi, se aplecă până la pământ şi, luând piciorul lui Godfrey, i-l aşeză pe capul său, în semn de supunere.

Aproape că îţi venea să crezi că acest indigen din Polinezia îl citise şi el pe Robinson Crusoe !

Capitolul XVIII
CARE TRATEAZĂ DESPRE EDUCAŢIA MORALĂ ŞI FIZICĂ A UNUI SIMPLU INDIGEN DIN PACIFIC

Godfrey îl ridică numaidecât pe bietul om care rămăsese prosternat în faţa lui. Îl privi atent.

Era un bărbat în vârstă de cel mult treizeci şi cinci de ani, avînd în loc de îmbrăcăminte doar o bucată de cîrpă care-i înfăşura şalele. După trăsăturile precum şi după conformaţia capului său, se putea recunoaşte în el tipul de negru din Africa. Nu ar fi fost cu putinţă să-l confunzi cu cei din insulele polineziene.

Acum, nu s-ar fi putut şti de ce un negru din Sudan sau Abisinia căzuse în mâinile unor indigeni dintr-un arhipelag din Pacific, nu s-ar fi putut şti decât dacă acest negru ar fi vorbit englezeşte sau una din cele două sau trei limbi europene pe care le putea înţelege Godfrey. Dar foarte repede îşi dădură seama că acest nefericit nu folosea decât un idiom cu totul neinteligibil, probabil limbajul acelor indigeni la care ajunsese, desigur, foarte tânăr.

În adevăr, Godfrey îl întrebase mai întâi în engleză : nu obţinuse nici un răspuns. Îl făcu atunci să înţeleagă, prin semne, nu fără greutate, că vrea să ştie cum îl cheamă.

După câteva încercări nereuşite, acest negru, care de fapt avea o

figură foarte inteligentă şi chiar foarte cinstită, răspunse întrebării care îi era pusă, printr-un singur cuvânt:

— Carefinotu.

— Carefinotu? exclamă Tartelett. Îţi dai seama ce nume?...În ce mă priveşte, eu propun să-l numim aşa cum se obişnuieşte totdeauna pe insulele Robinsonilor — „Miercuri", fiindcă astăzi este miercuri! Cum poate cineva să se cheme Carefinotu ?

— Dacă este numele lui, răspunse Godfrey, de ce nu şi l-ar păstra?

Şi în acel moment, simţi o mână lăsându-se pe pieptul lui, întimp ce, după expresia de pe chipul negrului, acesta părea să-lîntrebe cum se numea el însuşi.

— Godfrey ! răspunse tânărul.

Negrul încercă să-i repete numele ; dar, cu toate că Godfrey i-l spuse de mai multe ori, nu izbuti să-l pronunţe într-un mod inteligibil. Atunci se întoarse către profesor, ca şi când ar fi vrut să afle cum îl cheamă şi pe el.

— Tartelett, îi răspunse acesta pe un ton amabil.

— Tartelett, repetă Carefinotu.

Şi trebuie că în această împreunare de silabe ele erau potrivit aşezate pentru felul în care erau clădite corzile vocale ale gâtlejului său, fiindcă le pronunţa foarte desluşit.

Profesorul păru deosebit de măgulit. În adevăr, avea de ce să fie ! Atunci Godfrey, vrând să folosească inteligenţa acestui negru, încercă şă-l facă să înţeleagă că dorea să ştie cum se numea insula, îi arătă deci cu mâna de jur împrejur pădurile, câmpiile, colinele, apoi litoralul care le încadra, apoi orizontul şi marea şi-l întrebă din privire.

Carefinotu, neînţelegând imediat despre ce era vorba, imită gestul lui Godfrey, se învârti pe loc parcurgând cu privirea întreg spaţiul.

— Arneka, spuse el în sfârşit.

— Arneka ? repetă Godfrey lovind pământul cu piciorul, pentru a sublinia şi mai bine întrebarea sa.

— Arneka ! repetă negrul.

Aceasta nu-i spunea nimic lui Godfrey nici despre numele geografic pe care trebuie că-l avea insula, nici despre situaţia ei în Pacific. În amintirile lui nu se trezea nimic în legătură cu acest nume: era probabil o denumire indigenă, necunoscută de cartografi.

În acest timp, Carefinotu nu contenea să-i privească pe cei doi albi, nu fără oarecare uluire, când pe unul când pe celălalt, ca şi când ar fi vrut să stabilească în sinea lui deosebirile care-i caracterizau.

Zîmbea descoperind nişte dinţi albi pe care Tartelett îi examina cu o anumită rezervă.

— Să-mi plesnească vioara în mână dacă aceşti dinţi nu au muşcat niciodată din carne de om !

— În orice caz, Tartelett, răspunse Godfrey, noul nostru tovarăş nu mai are aerul unui biet om pe cale de a fi fiert şi mâncat ! Asta-i principalul!

Ceea ce atrăgea îndeosebi atenţia lui Carefinotu erau armele pe care le purtau Godfrey şi Tartelett — atât puşca pe care o ţineau în mână cât şi revolverul de la brâu.

Lui Godfrey nu-i fu greu să observe această curiozitate. Era evident că sălbaticul nu văzuse niciodată arme de foc. Îşi spunea el oare că tocmai unul din aceste tuburi de fier, care aruncase trăsnetul, îl eliberase ? Ne putem îndoi.

Atunci Godfrey vru să-i dea — nu fără motiv — o deosebită idee despre puterea albilor. Îşi încărcă puşca, apoi, arătîndu-ilui Carefinotu o potârniche care zbura pe câmpie la cincizeci depaşi, duse puşca la ochi şi trase ; pasărea căzu.

La zgomotul detunăturii, negrul făcu un salt grozav, pe care Tartelett nu se putu împiedica să-l admire din punct de vedere coregrafic. Învingându-şi atunci spaima, văzând pasărea care, cu aripa frântă, se târa prin iarbă, îşi luă avânt şi tot atât de repede ca un câine de vînătoare alergă către ea, apoi, cu nenumărate salturi, pe jumătate fericit, pe jumătate uluit, i-o aduse stăpânului său.

— Tartelett se gândi atunci să-i arate lui Carefinotu că Marele Spirit l-a dăruit şi pe el cu puterea ucigătoare. Aşa că, zărind un pescăruş, cocoţat paşnic pe un trunchi bătrân, aproape de râu, îl ochi.

— Nu ! spuse imediat Godfrey. Nu trage, Tartelett !

— Şi pentru ce ?

— Gândeşte-te doar ! Dacă, din nefericire, nu o să ocheşti pasărea, noi o să scădem în ochii acestui negru.

— Şi de ce nu aş ochi-o ? răspunse Tartelett, nu fără puţină acreală. În timpul luptei, la mai mult de o sută de paşi, mânuindpentru prima dată o puşcă, nu am lovit drept în piept pe unul dinacei antropofagi ?

— L-ai atins, desigur, spuse Godfrey, de vreme ce a căzut, dar credemă, Tartelett, în interesul nostru, nu pune de două ori norocul la încercare !

Deşi dezamăgit, profesorul se lăsă totuşi convins ; îşi puse din nou, semeţ, puşca pe umăr şi amândoi, urmaţi de Carefinotu, se întoarseră la Will-Tree.

Acolo, amenajarea atât de potrivită a părţii de jos din arborele de sequoia fu o adevărată surpriză pentru noul musafir al insulei Phina. Trebuiră în primul rând să-i arate, întrebuinţîndu-le în faţa lui, la ce folosea fiecare dintre unelte şi ustensile. Probabil Carefinotu făcea parte sau trăise printre sălbaticii aflaţi pe ultima treaptă a civilizaţiei, fiindcă până şi fierul părea că nu-i este cunoscut. Nu înţelegea că oala nu poate lua foc când o puneai pe cărbuni aprinşi ; spre marea supărare a lui Tartelett, care era însărcinat cu supravegherea

diferitelor faze ale supei, voi să o tragă de pe foc. În faţa unei oglinzi ce i se arătă, încercă o totală uluire; o sucea, o învârtea, ca să vadă dacă propria sa persoană nu se afla în spatele ei.

— Dar abia dacă este o maimuţă ! exclamă profesorul cu ostrîmbătură de dispreţ.

— Nu, Tartelett, răspunse Godfrey, este mai mult decât o maimuţă, fiindcă priveşte în spatele oglinzii, ceea ce dovedeşte din partea lui un raţionament de care nici un animal nu este capabil !

— În sfârşit, de acord, să zicem că nu este o maimuţă, spuseTartelett, clătinând din cap prea puţin convins ; o să vedem în curând dacă o asemenea fiinţă ne poate folosi la ceva.

— Sunt sigur ! răspunse Godfrey.

În orice caz, Carefinotu nu făcu mofturi în faţa bucatelor ce i se dădură. Le mirosi mai întâi, le gustă, şi până la urmă prânzul la care luă parte — supa de aguti, potîrnichea ucisă de Godfrey, o spată de oaie, toate întovărăşite de camas şi yamph — abia izbutiră să-i potolească foamea care-l chinuia.

— Văd că acest biet om are o grozavă poftă de mâncare ! spuseGodfrey.

— Da, răspunse Tartelett, şi am face bine să supraveghem instinctele de canibal ale acestui voinic.

— Hai-hai, Tartelett! O să ştim să-l vindecăm de gustul cărnii de om, dacă l-a avut vreodată !

— N-aş pune mâna în foc, răspunse profesorul. Se pare că, dacă ai apucat să guşti !...

În timp ce discutau, Carefinotu îi asculta cu deosebită atenţie. Ochii îi străluceau de inteligenţă. Se vedea că ar fi vrut să înţeleagă cele ce se spuneau în prezenţa sa. Vorbea atunci şi el extrem de volubil, dar nu se auzeau decât o serie de onomatopee fără sens, interjecţii ţipătoare în care cel mai mult se distingeau „a"-urile şi „u"-urile, ca în cea mai mare parte a idiomurilor polineziene.

În sfârşit, oricine ar fi fost, acest negru, atât de providenţial salvat, era un tovarăş în plus ; să sperăm că avea să le fie un slujitor devotat, pe care întâmplarea cea mai neaşteptată îl trimisese oaspeţilor de la Will-Tree. Era puternic, îndemânatic, harnic ; ca urmare, nu se dădea în lături de la nici o muncă. Arăta reale aptitudini de a imita tot ce vedea că făceau ceilalţi. Şi în acest fel procedă Godfrey la educarea lui. Îngrijirea animalelor domestice, recoltarea rădăcinilor şi a fructelor, tăierea oilor sau a aguti-ilor, care urmau să constituie hrana zilei, fabricarea unui soi de cidru pe care îl scoteau din merele sălbatice ale manzanillei — se achita conştiincios de toate aceste treburi după ce văzuse cum trebuiesc făcute.

Orice ar fi putut să gândească Tartelett, Godfrey nu încercă niciodată vreo neîncredere faţă de acest sălbatic şi se părea că nu va

avea niciodată prilejul să regrete. Dacă îl neliniştea ceva, era posibila reîntoarcere a canibalilor care cunoşteau acum situaţia din insula Phina.

Din prima zi în încăperea din Will-Tree se făcu loc pentru un al treilea pat, pentru Carefinotu ; dar de cele mai multe ori — numai dacă nu ploua — acesta prefera să doarmă afară, în scorbura vreunui copac, ca şi când ar fi vrut să stea într-un loc cât mai potrivit pentru a păzi locuinţa.

În timpul primelor cincisprezece zile care urmară sosirii sale pe insulă, Carefinotu îl însoţi de mai multe ori pe Godfrey la vânătoare.

Surpriza sa când vedea vânatul căzând lovit de la distanţă era de fiecare dată foarte mare ; şi atunci făcea oficiul de câine cu un asemenea zel şi elan, încât nici un obstacol, mărăciniş, desiş, pârâu nu-l puteau opri. Puţin câte puţin, Godfrey se ataşă foarte serios de acest negru. Numai la un singur lucru se arăta Carefinotu cu totul refractar : folosirea limbii engleze. Orice efort ar fi făcut, nu izbutea să pronunţe nici cuvintele cele mai obişnuite pe care Godfrey şi mai ales profesorul Tartelett, încăpăţînîndu-se să-şi facă datoria, încercau să-l înveţe.

Aşa trecea timpul. Dar dacă, datorită unui fericit concurs deîmprejurări, prezentul era oarecum suportabil, dacă nici o primejdie imediată nu-i ameninţa, Godfrey nu înceta să se întrebe cum va putea să părăsească odată şi odată această insulă, prin ce mijloace o să izbutească în sfârşit să se repatrieze ! Nu era zi în care să nu se gândească la unchiul său Will, la logodnica sa ! Nu fără o ascunsă nelinişte vedea apropiindu-se anotimpul ploilor, care avea să pună între prietenii săi, familia sa şi el o barieră şi mai de netrecut încă.

La 27 septembrie avu loc o întâmplare. Dacă aceasta le dădu mai mult de lucru — lui Godfrey şi celor doi tovarăşi ai săi — le asigură în schimb o bogată rezervă de hrană.

Godfrey şi Carefinotu erau ocupaţi la cel mai îndepărtat capătal Dream-Bay-ului cu adunatul moluştelor, când zăriră, în direcţiaopusă vântului, nenumărate insuliţe mişcătoare pe care fluxul leîmpingea încetişor către mal. Era un fel de arhipelag plutitor, pesuprafaţa căruia se plimbau sau zburau de colo-colo câteva dinacele păsări de mare cu aripi uriaşe, care sunt uneori denumitevulturi de mare.

Dar ce erau aceste mase care pluteau împreună, înălţându-sesau coborând odată cu unduirea valurilor ?

Godfrey nu ştia ce să creadă când îl văzu pe Carefinotu aruncându-se pe burtă ; apoi, trăgându-şi capul între umeri, îndoindu-şi sub el braţele şi picioarele, începu să imite mişcările unui animal care se târăşte încet pe pământ.

Godfrey îl privea, fără să priceapă nimic din această bizară gimnastică. Apoi, deodată :

— Broaşte ţestoase ! strigă el.

Carefinotu nu se înşelase deloc. Erau acolo, pe o întindere de o milă pătrată, mii şi mii de broaşte ţestoase care pluteau la suprafaţa apei.

La o sută de brasse{25} înainte de a ajunge pe litoral, cele maimulte dispărură dându-se la fund şi vulturii de mare, care-şi pierduseră punctele de sprijin, se înălţară în aer descriind cercuri largi. Dar, din fericire, cam o sută din aceste amfibii eşuară în curând pe mal.

Godfrey şi negrul alergară cât putură de repede pe plajă în întîmpinarea acestui vânat marin care, fiecare în parte, măsura trei sau patru picioare în diametru. Or, singurul mijloc de a le împiedica pe aceste broaşte ţestoase să se întoarcă în mare era să le răstoarne pe spate ; deci, cu această grea muncă se îndeletniciră Godfrey şi Carefinotu, nu fără a se obosi foarte mult.

Zilele următoare fură consacrate adunării acestei prăzi. Carnea de broască ţestoasă, proaspătă sau conservată, este foarte gustoasă. Pentru iarnă Godfrey puse la sare cea mai mare parte, în aşa fel încât să o poată folosi pentru nevoile zilnice. Dar pentru câtva timp fură prezente pe masă supe de broască ţestoasă din care Tartelett nu a fost singurul care să se ospăteze.

În afară de acest incident, monotonia existenţei lor nu fu tulburată cu nimic. În fiecare zi, aceleaşi ceasuri erau consacrate aceloraşi treburi. Această existenţă nu avea să fie şi mai tristă atunci când iarna îi va obliga pe Godfrey şi tovarăşii săi să se închidă în Will-Tree ? Godfrey nu se gândea la acest lucru fără o oarecare nelinişte. Dar ce era de făcut ?

Până atunci, continua să exploreze insula Phina, vâna în tot timpul pe care i-l lăsau treburile care nu erau prea urgente. De cele mai multe ori Carefinotu îl însoţea, în timp ce Tartelett rămânea acasă. Cu toate că primul foc tras fusese o lovitură de maestru, hotărât, Tartelett nu era un vânător !

Or, tocmai într-una din aceste excursii se întîmplă ceva cu totul neaşteptat, de natură să compromită grav — pentru viitor securitatea oaspeţilor de la Will-Tree.

Godfrey şi Carefinotu se dusese în pădurea cea mare din mijlocul insulei, situată la poalele celei mai înalte coline de pe insula Phina. De dimineaţă nu văzuseră decât două-trei antilope trecând prin hăţişurile înalte, dar mult prea departe ca să fi fost cu putinţă să tragă cu şanse de a le doborî.

Or, cum Godfrey, care nu era în căutarea unui vânat mărunt, nu urmărea să distrugă de dragul de a distruge, se resemna să se întoarcă cu mâna goală. Dacă îi părea rău de ceva nu era atât pentru carnea de antilopă, cât pentru pielea acestor rumegătoare, căreia socotea să-i dea o bună întrebuinţare.

Se şi făcuse ora trei după-amiază. Înainte de prânz, ca şi după, deşi

bătuseră pădurea în lung şi lat, el şi tovarăşul lui nu avuseseră mai mult noroc. Amândoi se pregăteau să se întoarcă la Will-Tree pentru cină când, în clipa în care să treacă de liziera desişului, Carefinotu făcu un salt ; apoi, repezindu-se la Godfrey, îl apucă de umeri şi-l târâ cu o atât de mare putere, încât acesta nu mai putu rezista.

Douăzeci de paşi mai departe Godfrey se opri, îşi trase sufletul şi, întorcându-se către Carefinotu, îl întrebă din priviri. Foarte înspăimântat, negrul arătă cu mâna întinsă la mai puţin de cincizeci de paşi un animal oprit locului.

Era un urs cenuşiu, ale cărui labe îmbrăţişau strâns trunchiul unui arbore şi care îşi mişca de sus în jos capul lui mare, ca şi când ar fi fost gata să se repeadă asupra celor doi vânători.

Imediat, fără să mai stea pe gânduri, Godfrey apăsă pe trăgaci şi trase înainte ca să-l fi putut opri Carefinotu.

Să-l fi atins glonţul pe uriaşul plantigrad ? S-ar fi putut. Îl ucisese? Nu puteau să fie siguri. Dar labele i se destinseră şi el se rostogoli la picioarele copacului.

Nu era cazul să mai întârzie acolo. O luptă corp la corp cu un atât de grozav animal putea să aibă cele mai tragice rezultate. Se ştie că în pădurile din California atacul urşilor cenuşii îi fac chiar şi pe vînătorii de meserie să treacă prin pericole teribile.

Aşa că negrul îl apucă pe Godfrey de braţ, cu scopul de a-l duce cât mai repede către Will-Tree. Înţelegând că nici o prudenţă nu ar fi destul de mare, acesta îl ascultă.

Capitolul XIX
ÎN CARE SITUAŢIA, ŞI AŞA GRAV COMPROMISĂ,SE COMPLICĂ DIN CE ÎN CE MAI MULT

Prezenţa unei fiare periculoase în insula Phina era, trebuie să fim de acord, ceva care să preocupe în cea mai mare măsură pe cei pe care nefericita soartă îi aruncase acolo.

Godfrey — poate că greşit — nu crezu de cuviinţă să-i ascundă lui Tartelett cele întâmplate.

— Un urs ?! exclamă profesorul privind în jurul lui cu un ochiînspăimîntat, ca şi când împrejurimile Will-Tree-ului ar fi fost asaltate de o hoardă din aceste fiare. De ce un urs ? Până acum, în insula noastră nu erau urşi! Dacă este unul, pot fi mai mulţi şi chiar un mare număr de alte animale sălbatice: jaguari, pantere, tigri, hiene, lei!

Tartelett şi vedea insula Phina căzută pradă unei întregi menajerii scăpate din cuşcă.

Godfrey îi răspunse că nimic nu trebuie exagerat. A văzut un urs, asta era sigur. Pentru ce până atunci nici una din aceste fiare nu se

arătase pe când cutreiera insula, asta nu-şi putea explica şi era într-adevăr de neexplicat. Dar de aici şi până la a trage concluzia că în pădure şi câmpie mişunau acum tot felul de animale sălbatice era prea mult. Totuşi fu de acord să fie prudent şi să nu mai plece decât bine înarmat.

Nefericit Tartelett! Din această zi începu pentru el o existenţă de nelinişte, de emoţii, de temeri, de spaime fără rost, care îi dădeau în cel mai înalt grad nostalgia ţinutului natal.

— Nu, spunea el mereu, nu ! Dacă aici sunt fiare... m-am săturat şi vreau să plec !

Mai trebuia însă să şi poată.

Godfrey şi tovarăşii lui hotărîră deci ca de acum înainte să fie atenţi. Puteau să fie atacaţi nu numai pe litoral sau câmpie, dar chiar în grupul arborilor de sequoia. De aceea fură luate serioase măsuri pentru a pune locuinţa la adăpost de vreo agresiune neaşteptată. Uşa fu temeinic întărită, în aşa fel încât să poată rezista ghearelor unor fiare. Cât despre animalele domestice, Godfrey bucuros ar fi vrut să le construiască un staul unde să fi putut să le închidă cel puţin noaptea, dar nu era uşor lucru. Se mărginiră deci să le ţină, pe cât era posibil, în apropierea Will-Tree-ului, într-un fel de ţarc de crengi din care nu puteau ieşi. Dar această împrejmuire nu era nici destul de solidă, nici destul de înaltă pentru a împiedica un urs sau o hienă de a o dărâma sau sări peste ea.

Totuşi, cum Carefinotu continua, cu toate insistenţele lor, să vegheze afară în timpul nopţii, Godfrey spera să fie în stare să prevină un atac direct.

Desigur, Carefinotu, devenind astfel păzitorul locuinţei, se expunea ; dar cu siguranţă că înţelesese că aşa îşi putea el răsplăti binefăcătorii şi stărui, orice ar fi încercat să-i spună Godfrey, să vegheze ca de obicei pentru salvarea tuturor.

Trecu o săptămână fără ca vreunul din aceşti oaspeţi de temut să apară prin împrejurimi. De altfel, Godfrey nu se mai îndepărta de locuinţă decât dacă era strict necesar. În timp ce oile, caprele şi celelalte animale păşteau pe pajiştea vecină, nu le pierdeau din vedere. De cele mai multe ori Carefinotu o făcea pe ciobanul. Nu-şi lua cu el o puşcă, fiindcă se părea că nu se pricepea la mânuirea armelor de foc, dar la brâu purta unul din cuţitele de vînătoare şi în mâna dreaptă avea totdeauna o bardă. Astfel înarmat, puternicul negru nu ar fi ezitat să se arunce în faţa unui tigru sau a oricărui animal de cea mai feroce speţă.

Totuşi, cum nici ursul, nici vreun semen al lui nu mai reapăruse de la ultima întîlnire, Godfrey începuse să se liniştească. Îşi reluă puţin câte puţin explorările şi vînătorile lui, dar fără să mai meargă atât de departe în interiorul insulei. În tot acest timp, dacă era însoţit şi de

Carefinotu, Tartelett, bine ferecat în Will-Tree, nu ar fi îndrăznit să iasă din casă nici dacă ar fi fost vorba să dea o lecţie de dans ! Altă dată, Godfrey pleca singur şi profesorul avea atunci un tovarăş, instrucţiei căruia se consacra cu încăpăţînare.

Da ! Tartelett avusese mai întâi de gând să-l înveţe pe Carefinotu cuvintele cele mai obişnuite ale limbii engleze ; dar trebuise să renunţe, într-atât negrul părea să aibă auzul nepotrivit pentru acest gen de pronunţare.

„Atunci, îşi spuse Tartelett, dacă nu pot să-i fiu profesor, îi voi fi elev !" Şi el fu acela care se sili să înveţe idiomul pe care-l vorbea Carefinotu.

Degeaba îi spunea Godfrey că asta nu le va fi de un mare folos, Tartelett nu vru să renunţe. Se strădui deci să-l facă pe Carefinotu să înţeleagă că-i cere să-i spună pe limba lui numele obiectelor pe care el, Tartelett, i le arăta cu mâna.

În adevăr, trebuie să credem că elevul Tartelett avea înclinaţii deosebite, fiindcă după cincisprezece zile ştia bine cincisprezece cuvinte ! Ştia că, pentru a arăta focul, Carefinotu spunea „birsi", „aradu" când arăta cerul, „mervira" pentru mare, „dura" pentru arbore etc... Era tot atât de mîndru ca şi când ar fi obţinut la marele concurs de polineziană premiul întâi.

Atunci, într-un elan de recunoştinţă, vru să-şi arate mulţumirea pentru ceea ce făcuse profesorul lui pentru el — nu încercând să-lmai facă să sluţească cuvinte englezeşti, ci învăţîndu-l bunele maniere şi adevăratele principii ale coregrafiei europene.

De data asta Godfrey nu se putu împiedica să nu râdă din toată inima ! La urma urmei, asta făcea să treacă timpul şi duminica, atunci când nu mai avea nimic de făcut; şi asista bucuros la cursurile celebrului Tartelett din San Francisco.

În adevăr, era ceva care merita să fie văzut ! Pe nefericitul Carefinotu îl treceau sudori de sânge supunându-se exerciţiilor elementare de dans ! Era ascultător, totuşi, şi plin de bunăvoinţă.

Oricum ar fi fost, profesorul punea tot sufletul. De altfel Carefinotu, cu toate că asta îl chinuia, era plin de zel. Greu de închipuit cât trebui să sufere numai pentru a-şi rândui picioarele în prima poziţie. Şi când trebui să treacă la a doua, şi apoi la a treia, fu şi mai şi !

— Dar uită-te la mine, căpăţânosule ! strigă Tartelett care îşi completa lecţia cu exemple. Vârfurile în afară ! Încă mai în afară! Vârful ăstuia la călcîiul ăstuilalt ! Depărtează genunchii, blestematule ! Umerii înapoi, secătură ! Capul sus !... Braţele arcuite!...

— Dar dumneata îi ceri imposibilul ! spunea Godfrey.

— Unui om inteligent nimic nu-i este imposibil ! răspundeainvariabil Tartelett.

— Dar conformaţia lui nu se pretează la...

— Ei bine, o să se preteze ! Va trebui să se preteze, şi mai târziu acest sălbatic îmi va datora, cel puţin, faptul de a şti să se prezinte onorabil într-un salon !

— Dar niciodată, Tartelett, niciodată nu o să aibă prilejul să se prezinte într-un salon !

— Ei, ce ştii dumneata, Godfrey, riposta profesorul înălţându-se pe vârfuri. Viitorul nu este al păturilor de jos ?

Aşa luau sfârşit toate discuţiile cu Tartelett. Şi atunci profesorul, luându-şi vioara de buzunar şi arcuşul, făcea să se audă mici arii scârţâitoare care-l umpleau de bucurie pe Carefinotu. Nu mai era nevoie să-l îndemni ! Fără vreo grijă pentru regulile coregrafice, ce salturi, ce contorsiuni, ce zbenguială !

Şi Tartelett, visător, văzînd acest copil al Polineziei dezlănţuindu-se în asemenea chip, se întreba dacă aceşti paşi, poate că puţinprea caracteristici, nu erau mai fireşti fiinţei umane, cu toate căerau cu totul în afara oricărui principiu de artă !

Dar să-l lăsăm pe profesorul de dans şi ţinută la meditaţiile salefilozofice şi să revenim la chestiuni mai practice, şi în acelaşi timpmai oportune.

În timpul ultimelor sale excursii în pădure sau câmpie, fie că era singur, fie că era însoţit de Carefinotu, Godfrey nu zărise nici o altă fiară sălbatică. Nu găsise nici măcar urme de ale acestor animale. Râuleţul, la care ar fi venit să-şi potolească setea, nu prezenta nici o amprentă pe malurile lui. În timpul nopţii nu se auzeau urlete, nici răgete suspecte.

În acelaşi timp, animalele domestice continuau să nu dea nici un semn de nelinişte.

„Asta-i ciudat, îşi spunea câteodată Godfrey, şi totuşi nu m-am înşelat ! Carefinotu, nici pe atât ! Cel pe care mi l-a arătat era într-adevăr un urs ! Şi într-adevăr asupra unui urs am tras ! Admiţînd că l-am ucis, să fi fost acest urs ultimul reprezentant al familiei de plantigrazi de pe insulă ?"

Era absolut inexplicabil ! De altfel, dacă Godfrey ucisese acest urs, ar fi trebuit să-i găsească leşul acolo unde îl ucisese. Or, în zadar îl căutase ! Trebuia să creadă că animalul, rănit de moarte, îşi dăduse duhul departe, în vreo vizuină ? La urma urmei, era posibil ; dar atunci, în acel loc, la rădăcina copacului, ar fi fost urme de sânge — şi nu erau.

„Orice ar fi, se gândea Godfrey, nu are importanţă şi să continuăm să fim prudenţi."

Cu primele zile din noiembrie, s-ar putea spune că venise vremea proastă, la această latitudine necunoscută. Începuseră să cadă, ceasuri întregi, ploi reci. Mai târziu, foarte probabil, vor veni şi acele nesfârşite averse care nu se opresc săptămâni întregi şi care sunt

caracteristica perioadei de iarnă la înălţimea acestei paralele.

Godfrey trebui să se ocupe de instalarea unei vetre în interiorulWill-Tree-ului, care avea să servească tot atât de bine la încălzirea locuinţei în timpul iernii cât şi la pregătirea mesei, la adăpost de averse şi vânt.

Vatra putea fi oricând instalată într-un colţ al odăii, între pietre mari unele puse pe lat, altele pe cant. Problema care se punea era aceea de a îndrepta fumul afară ; să-l fi lăsat să iasă prin hornul lung care mergea în interiorul arborelui până în vârful trunchiului nu era cu putinţă.

Lui Godfrey îi dădu atunci prin gând să folosească, pentru aîncropi un horn, câţiva din acei înalţi şi groşi bambuşi care creşteau în unele locuri de pe malurile râuleţului.

Trebuie spus că în această treabă fu foarte mult ajutat de Carefinotu. Negrul înţelesese, nu fără eforturi, ce voia Godfrey. El fu cel care îl însoţi când se duse să aleagă trestii dintre cele mai groase ; de asemenea, el fu cel care-l ajută să clădească vatra. Pietrele fură aşezate pe pământ, în fund, în faţa uşii, trestiile de bambus, golite de măduvă, găurite la noduri, formară, îmbucându-se una în alta, un burlan suficient de lung, care ajungea la o deschizătură făcută în scoarţa copacului. Asta ar fi fost destul, cu condiţia de a veghea ca focul să nu aprindă trestiile de bambus,În curând Godfrey avu satisfacţia de a vedea arzând în vatră unfoc bun, fără a otrăvi cu fum interiorul Will-Tree-ului.

Avusese dreptate să facă această instalaţie, şi mai multă dreptate că se grăbise să o facă.

În adevăr, de la 3 la 10 noiembrie, ploaia torenţială nu încetăsă cadă. Ar fi fost imposibil să poţi ţine focul aprins în aer liber.

În timpul acestor zile posomorâte fură siliţi să rămână în locuinţă. Nu trebuiră să iasă decât pentru nevoile urgente ale turmei sau păsărilor.

Se întîmplă ca, în aceste condiţii, rezerva de camas să se termine. Era, de fapt, substanţa care ţinea loc de pâine şi a cărei lipsă se făcu în curând simţită.

Godfrey îl anunţă deci pe Tartelett într-o zi, la 10 noiembrie, că îndată ce timpul se va îmbunătăţi cât de cât, Carefinotu şi cu el se vor duce să culeagă camas. Tartelett, care nu era niciodată grăbit să alerge la două mile depărtare, printr-o câmpie desfundată, îşi luă sarcina să păzească locuinţa în lipsa lui Godfrey.

Or, către seară, cerul începu să se limpezească de norii cei mari pe care vântul din apus îi adunase de la începutul lunii. Încetul cu încetul ploaia stătu, soarele aruncă câteva raze palide. Se putea nădăjdui că a doua zi va aduce o oarecare înseninare, de care trebuia profitat fără întârziere.

— Mâine, spuse Godfrey, am să plec de dimineaţă, şi Carefinotu are

să mă întovărăşească.

— De acord, răspunse Tartelett.

Când veni noaptea, după ce terminară cina, cerul fiind limpezit de nori şi lăsând să strălucească câteva stele, negrul vru să-şi reia, afară, postul său obişnuit pe care trebuise să-l părăsească întimpul nopţilor precedente în care plouase. Godfrey încercă să-lfacă să înţeleagă că era mai bine să rămână în locuinţă, că nimic nu făcea necesar un surplus de supraveghere, fiindcă nu fusese semnalată nici o fiară sălbatică ; dar Carefinotu se încăpăţîna în ideea lui. Trebuiră să-l lase să facă ce vrea.

A doua zi, aşa cum prevăzuse Godfrey, nu mai plouase dinajun. Astfel că, atunci când ieşi din Will-Tree, către orele şapte,primele raze de soare aureau uşor creasta deasă a arborilor desequoia.

Carefinotu era la postul său unde îşi petrecuse noaptea. Aştepta. Numaidecât, amândoi bine înarmaţi şi avînd cu ei saci mari, îşi luară la revedere de la Tartelett, apoi se îndreptară către râuleţ, pe al cărui mal stâng socoteau să urce până la tufele de camas.

După un ceas ajunseseră, fără să fi avut vreo întîlnire neplăcută. Desgropară repede rădăcinile, şi într-o cantitate destul de mare pentru a umple cei doi saci. Treaba asta le luă trei ceasuri, aşa că atunci când Godfrey şi tovarăşul lui o porniră înapoi spre Will-Tree, era aproximativ ora unsprezece dimineaţa.

Mergând unul lângă altul, mulţumindu-se să privească în jur, fiindcă de vorbit nu puteau vorbi, ajunseră la un cot al micului râu, deasupra căruia se plecau arbori uriaşi, aşezaţi ca un leagăn natural de la un mal la altul, când, deodată, Godfrey se opri.

De data asta el fu cel care îi arătă lui Carefinotu un animal nemişcat, oprit la rădăcina unui copac, şi ai cărui ochi scăpărau cu o strălucire ciudată.

— Un tigru ! strigă el.

Şi nu se înşela. Era într-adevăr un tigru mare, proptit pe picioarele dinapoi, zgâriind cu ghearele trunchiul copacului, în sfârşit, gata să sară.

Cât ai clipi din ochi, Godfrey îşi lăsă jos sacul cu rădăcini. Puşcaîncărcată trecu în mâna dreaptă, o duse la umăr, ochi, trase.

— Uraa ! Uraa ! strigă el.

De data aceasta nu mai era nici o îndoială ; tigrul, lovit de glonţ, făcuse un salt înapoi. Dar poate că nu era rănit de moarte, poate că avea să se întoarcă, înfuriat şi mai mult de rana lui !...

Godfrey îşi ţinea în continuare puşca îndreptată înspre el, ameninţînd animalul cu o a doua împuşcătură.

Dar, înainte de a-l putea reţine Godfrey, Carefinotu, cu cuţitul lui de vânătoare în mână, se repezise în partea în care dispăruse tigrul.

Godfrey îi strigă să se oprească, să se întoarcă !... Zadarnic.Negrul,

hotărât, chiar cu preţul vieţii sale, să dea gata animalul care poate că nu era decât rănit, nu-l auzi sau nu vru să-l audă.

Godfrey se repezi deci pe urmele lui...

Când ajunse pe mal, îl văzu pe Carefinotu în luptă cu tigrul, ţinându-l de gât, opintindu-se într-o încleştare înspăimântătoare, şi în sfârşit dîndu-i în inimă o puternică lovitură.

Tigrul se rostogoli până în râuleţul ale cărui ape, crescute de ploile din zilele trecute, îl duseră la vale cu o viteză de torent. Leşul animalului, care nu plutise decât o clipă la suprafaţă, fu târât cu repeziciune către mare.

Un urs ! Un tigru ! Nu mai era cu putinţă să te îndoieşti că insula găzduia fiare de temut.

În acest timp, Godfrey, apropiindu-se de negru, se încredinţa că acesta nu primise în lupta dusă cu fiara decât câteva zgîrieturi prea puţin grave. Apoi, foarte îngrijorat de cele ce-i aşteptau în viitor, îşi reluă drumul spre Will-Tree.

Capitolul XX
ÎN CARE TARTELETT REPETĂ PE TOATE TONURILECĂ VREA SA PLECE

Când află Tartelett că în insulă sunt nu numai urşi, dar şi tigri,începu să se văicărească şi mai tare. Acum nu o să mai îndrăznească să iasă ! Aceste fiare vor găsi în cele din urmă drumul care duce la Will-Tree ! Nicăieri nu aveau să mai fie în siguranţă ! Aşa încât profesorul, în spaima lui, cerea, pentru a fi apărat, nici mai mult nici mai puţin decât fortificaţii, da ! ziduri de piatră, forturi şi contra-forturi, întărituri şi bastioane, metereze, în sfârşit tot ce ar fi putut face un adăpost sigur din grupul de sequoia. Fără de care el voia, sau cel puţin ar fi vrut să plece.

— Şi eu, răspunse simplu Godfrey.

În adevăr, condiţiile în care oaspeţii insulei Phina trăiseră pânăatunci nu mai erau aceleaşi. Reuşiseră, datorită unor fericite împrejurări, să lupte împotriva lipsurilor, să lupte pentru cele trebuincioase vieţii. Împotriva vremii, împotriva iernii şi a ameninţărilor ei, ar fi ştiut să se apere ; dar să trebuiască să se apere de animale sălbatice, al căror atac era posibil în orice clipă, era altceva şi, în realitate, le lipseau mijloacele.

Astfel complicată, situaţia devenea deci foarte gravă şi ameninţa să ajungă de nesuportat.

„Dar, îşi spunea fără încetare Godfrey, cum se face că timp de patru luni noi n-am văzut pe insulă o singură fiară şi de ce numai în ultimele cinsprezece zile am avut de luptat cu un urs şi un tigru ?... Ce vrea să însemne asta ?"

Faptul în sine putea părea inexplicabil, dar, trebuie să recunoaştem, nu era decât prea adevărat.

Godfrey, al cărui sânge rece şi curaj creşteau în faţa încercărilor, nu se lăsa totuşi bătut. Fiindcă animale primejdioase ameninţau acum mica colonie, important era să se pună fără întârziere la adăpost de atacurile lor.

Dar ce măsuri să ia ?

În primul rând, hotărîră ca plimbările în pădure să fie mai rare, că nu vor umbla pe afară neînarmaţi şi numai atunci când va fi absolut necesar pentru nevoile vieţii de toate zilele.

— Am avut destul noroc în aceste două întîlniri, spunea adesea Godfrey, dar altă dată nu vom mai scăpa poate atât de uşor ! Deci, nu trebuie să ne expunem dacă nu este absolut necesar !

Cu toate acestea, nu era de ajuns să rărească excursiile, trebuiau numaidecât să apere Will-Tree, atât locuinţa cât şi anexele sale, coteţul de păsări, staulul animalelor etc, unde fiarele ar fi putut pricinui pagube de neînlocuit.

Godfrey se gândi, deci, dacă nu să fortifice Will-Tree — conform faimoaselor planuri ale lui Tartelett — să lege cel puţin între ei cei patru sau cinci sequoia care-i înconjurau. Dacă izbutea să ridice o palisadă înaltă şi solidă de la un trunchi la altul, ar fi putut fi acolo, relativ, în siguranţă sau măcar la adăpost de vreo surpriză.

Asta se putea face — Godfrey îşi dădu seama după ce cercetă bine locurile — dar era într-adevăr o muncă uriaşă. Cât de mică ar fi făcut-o, şi tot era vorba să înalţe această palisadă pe un perimetru de trei sute de picioare, cel puţin. Pornind de la aceste date, vă închipuiţi ce cantitate de copaci ar fi trebuit aleşi, tăiaţi, căraţi, înfipţi în pământ, în aşa fel încât îngrăditura să fie completă.

Godfrey nu dădu înapoi în faţa acestei munci. Îi împărtăşi lui Tartelett proiectele sale, care îl aprobă promiţându-i în acelaşi timp un ajutor efectiv, dar, ceea ce era mai important, izbuti să-l facă pe Carefinotu — care era totdeauna gata să-i vină în ajutor — să-i înţeleagă planul.

Începură imediat lucrarea.

Se afla, aproape de un cot al râuleţului, la mai puţin de o milă în amont de Will-Tree, o pădurice de pini marini, mijlocii ca grosime, al căror trunchi, în lipsa unor stâlpi sau scânduri, ar fi putut, prin felul în care erau rânduiţi unul lângă altul, să formeze o solidă împrejmuire înaltă.

La această pădure se duseră dis-de-dimineaţă, Godfrey şi cei doi tovarăşi ai săi, a doua zi, 12 noiembrie. Bine înarmaţi, ei nu înaintau decât cu deosebit de mare prudenţă.

— Aceste expediţii nu-mi prea plac ! murmură Tartelett, pe care orice noi dificultăţi îl acreau din ce în ce mai mult. Tare aş vrea să

plec !

Dar Godfrey nu-şi mai da osteneala să-i răspundă. În treaba asta nimeni nu ţinea seamă de gusturile lui, nu se făcea apel la inteligenţa lui. Interesul comun solicita numai munca braţelor sale. N-avea încotro, trebuia să facă această muncă de animal de povară.

De altfel, pe acest parcurs de o milă, care despărţea Will-Tree de pădurice, nu se ivi nici o întîlnire neplăcută. În zadar cercetaseră cu grijă desişul şi câmpia de la un cap la altul al zării. Animalele domestice pe care le lăsaseră să pască acolo nu dădeau nici un semn de nelinişte. Păsările îşi vedeau ca de obicei de zbenguiala lor, fără vreo altă grijă.

Lucrările porniră imediat. Godfrey, pe bună dreptate, voia să nu înceapă căratul decât după ce toţi copacii de care aveau nevoie aveau să fie doborâţi. Ar fi putut să-i potrivească în mai multă siguranţă, avîndu-i la faţa locului.

În timpul acestei munci grele, Carefinotu fu de foarte mare folos. Devenise deosebit de îndemânatic în mânuirea fierăstrăului şi toporului. Puterea lui îi îngăduia să-şi continue munca, şi atunci când Godfrey era silit să se oprească pentru a-şi lua câteva clipe de răgaz, şi când Tartelett, cu mâinile şi picioarele moi, nu ar mai fi avut putere nici măcar să-şi ridice vioara.

Totuşi, Godfrey îi repartizase nefericitului profesor de dans şi ţinută, transformat în tăietor de lemne, partea cea mai uşoară a muncii, adică curăţirea copacilor de ramurile mai mici. Cu toate acestea, chiar dacă Tartelett ar fi fost plătit numai cu o jumătate de dolar pe zi, patru cincimi din salariul său tot ar fi fost ca şi când le-ar fi furat.

Timp de şase zile, de la 12 la 17 noiembrie, lucrară fără întrerupere. Veneau de dimineaţă, din zori, îşi aduceau cu ei prânzul şi nu se întorceau la Will-Tree decât pentru masa de seară. Cerul nu era prea senin. Uneori se adunau nori mari. Era un timp nehotărât, când cu ploaie, când cu soare. Aşa că, în timpul averselor, tăietorii de lemne se adăposteau cum puteau sub arbori, apoi îşi reluau munca întreruptă o clipă.

La 18 noiembrie toţi arborii, retezaţi şi curăţaţi de crengi, erau la pământ, gata să fie târâţi până la Will-Tree.

În tot acest timp, nici o fiară sălbatică nu-şi făcuse apariţia prin apropierea râuleţului. Se punea întrebarea dacă mai rămăsese vreuna pe insulă ; dacă ursul şi tigrul, răniţi de moarte, nu erau, ceea ce ar fi fost greu de crezut, ultimii din neamul lor.

Oricum ar fi fost, Godfrey nu vru să renunţe deloc la proiectul său de a înălţa o palisadă solidă, pentru a fi în acelaşi timp la adăpost de o lovitură din partea sălbaticilor cât şi din aceea a urşilor sau tigrilor. De altfel, ce fusese mai greu se făcuse, fiindcă acum nu mai aveau decât să transporte acest lemn la locul unde urma să fie clădită

palisada.

Spunem „ce fusese mai greu se făcuse", cu toate că se părea că târâtul acestor copaci ar fi putut fi deosebit de neplăcut. Dacă nu a fost aşa, s-a datorat numai lui Godfrey care avu o idee foarte practică şi care avea să le uşureze foarte mult sarcina : să folosească pentru transportul acestui lemn curentul râului, pe care creşterea apelor, prilejuită de ultimele ploi, îl făcuse destul de iute. Aveau să înjghebe mici plute care vor aluneca liniştit până în dreptul pâlcului de sequoia, pe care râuleţul îl străbătea oblic. Acolo, barajul format de micul pod, foarte firesc, le va opri. Din acest punct, până la Will-Tree mai rămâneau de străbătut doar douăzeci şi cinci de paşi.

Dacă unul din ei se arătă cu deosebire satisfăcut de acest procedeu care-i îngăduia să-şi recapete calitatea de om, atât de nefericit compromisă, acela a fost desigur Tartelett.

Din ziua de 18 fură întocmite primele plute. Alunecară fărădificultate până la baraj. În mai puţin de trei zile, în 20 noiembrie, seara, toate aceste grămezi de material ajunseseră la destinaţie.

A doua zi, primii trunchi, înfipţi la o adâncime de două picioare în pământ, începeau să se rânduiască în aşa fel încât să lege între ei cei mai mari arbori de sequoia care înconjurau Will-Tree. O armătură de ramuri, elastice şi tari în acelaşi timp, legând între ele vârfurile acestor trunchiuri ascuţite cu barda, asigurau soliditate întregului sistem.

Godfrey vedea cu o foarte mare mulţumire înaintând lucrul şiera nerăbdător să-l vadă terminat.

— Odată terminată palisada, îi spunea el lui Tartelett, vom fiîntr-adevăr la noi acasă.

— Nu o să fim cu adevărat la noi acasă, răspundea Tartelett pe un ton sec, decât când vom fi în Montgomery-Street, în camerele noastre din locuinţa Kolderup !

Asupra acestei păreri nu mai era nimic de discutat.

La 26 noiembrie, palisada era pe trei sferturi înălţată. Printrearborii de sequoia, legaţi unul de altul, se afla şi acela în care fusese instalat coteţul păsărilor, si intenţia lui Godfrey era să construiască şi un grajd.

Încă trei sau patru zile şi împrejmuirea avea să fie terminată. Nu mai rămânea decât să potrivească o uşă solidă care să asigureîn totul închiderea Will-Tree-ului.

Dar a doua zi, 27 noiembrie, datorită unei împrejurări pe care se cuvine să o menţionăm mai amănunţit, fiindcă face parte din întîmplările inexplicabile specifice insulei Phina, această muncă fu întreruptă.

Către ora 8 dimineaţa, Carefinotu se căţărase prin burlanul interior până la bifurcarea arborelui de sequoia, cu scopul de a închide cât mai bine deschizătura prin care puteau să pătrundă frigul şi ploaia, când

lăsă să-i scape un strigăt ciudat.

Godfrey, care lucra la palisadă, ridicând capul, îl zări pe Carefinotu făcând unele gesturi prin care voia parcă să-i spună să vină lângă el fără întârziere.

Godfrey, gândindu-se că negrul nu l-ar fi întrerupt din lucru dacă nu ar fi fost vorba de ceva serios, îşi luă luneta, se urcă în hornul interior, trecu prin deschizătură şi se aşeză în curând călare pe una din ramurile mai groase. Carefinotu, îndreptând atunci braţul către unghiul rotunjit pe care Phina îl făcea la nord-est, arătă un abur care se înălţa în aer ca un panaş prelung.

— Iarăşi ! exclamă Godfrey.

Şi îndreptându-şi luneta către acel punct, nu avu încotro şi trebui să constate că, de data asta, o eroare nu era cu putinţă, că era într-adevăr vorba de un fum ce trebuia că iese dintr-un foc mare fiindcă, deşi la o distanţă de cinci mile, se putea vedea foarte desluşit.

Godfrey se întoarse către negru.

Acesta îşi exprima surprinderea prin priviri, prin exclamaţii, în sfârşit prin întreaga sa atitudine. Se vedea bine că nu era mai puţin uluit decât Godfrey de această apariţie.

De altfel, în larg nu se afla nici o corabie, nici o ambarcaţiune indigenă sau de alt fel, nimic care să arate că pe litoral s-ar fi făcut de curând vreo debarcare.

— Ah, de data asta am să izbutesc să descopăr focul care produce acest fum ! strigă Godfrey.

Arătând către unghiul din nord-est al insulei, apoi către partea inferioară a copacului, îi dădu de înţeles prin gesturi lui Carefinotu că vrea să se îndrepte fără întârziere către acel loc.

Carefinotu îl înţelese. Mai mult decât atât, cu o mişcare a capului îl aprobă.

„Da, îşi spuse Godfrey, dacă este o fiinţă omenească, trebuie să ştim cine este, de unde a venit ! Trebuie să ştim de ce se ascunde ! Este vorba de siguranţa noastră, a tuturor !"

Peste o clipă, atât Carefinotu cât şi el coborâseră la picioareleWill-Tree-ului. Apoi Godfrey, punându-l şi pe Tartelett la curent cu cele ce văzuse şi cu ce aveau de gând să facă, îi propuse să-i însoţească până în partea de nord a litoralului.

Zece mile, aproximativ, de parcurs într-o zi nu era ceva care să tenteze pe un om care-şi socotea picioarele ca cea mai preţioasă parte a corpului său, sortite numai unor exerciţii nobile.

Tartelett răspunse că preferă să rămână la Will-Tree.

— Fie, o să mergem singuri, răspunse Godfrey, dar nu ne aştepta înainte de a se fi înnoptat!

Acestea fiind spuse, Carefinotu şi el, luându-şi ceva de-alemâncării pentru a putea prânzi pe drum, după ce îşi luară la revedere de la

profesor, a cărui părere personală era că nu vor găsi nimic şi că se vor osteni degeaba, plecară.

Godfrey îşi luă cu el puşca şi revolverul; negrul, toporul şi cuţitul de vînătoare care devenise arma lui preferată. Trecură peste podul de scânduri pe malul drept al râuleţului, apoi, tăind peste câmpie, se îndreptară către acel punct de pe litoral din care se vedea înălţîndu-se printre stânci fumul.

Era mai la răsărit de locul în care zadarnic se dusese Godfrey în cea de a doua explorare a sa.

Mergeau amândoi repede, nu fără a se asigura că drumul este fără primejdii, că în tufişuri şi mărăciniş nu se ascunde vreun animal al cărui atac ar fi fost de temut.

Nu avură nici o întîlnire neplăcută.

La prânz, după ce mâncară, fără a se opri vreun moment, ajunseră la primul rând de stânci care mărgineau coasta. Fumul, care continua să se vadă, se înălţa la mai puţin de un sfert de milă depărtare de ei. Nu aveau decât să meargă în linie dreaptă ca să ajungă acolo.

Îşi grăbiră deci pasul, dar cu unele precauţii, cu gândul de a surprinde şi nu de a fi surprinşi.

Două minute după asta, fumul dispăru ca şi când focul ar fi fost stins brusc.

Dar Godfrey calculase cu precizie locul deasupra căruia apăruse. Era în vârful unei stânci de o formă ciudată, un fel de trunchi de piramidă, uşor de recunoscut. I-o arătă tovarăşului lui de drum, ducându-se drept spre ea.

Sfertul de milă fu repede parcurs ; apoi, după ce escaladară al doilea rând de stânci, Godfrey şi Carefinotu se aflară pe plajă, la mai puţin de cincizeci de paşi de stâncă.

Dădură fuga într-acolo !... Nimeni!... Dar de data aceasta, un foc de-abia stins, cărbuni pe jumătate arşi dovedeau clar că în acel loc fusese aprins un foc.

— Cineva a fost aici! exclamă Godfrey. Cineva, numai acum un minut ! Trebuie să aflu !...

Strigă... Nici un răspuns ! Carefinotu dădu drumul unui chiot răsunător... Nu apăru nimeni!

Iată-i pe amândoi cercetând stâncile învecinate, căutând o grotă, care ar fi putut servi de adăpost unui naufragiat, unui băştinaş, unui sălbatic...

În zadar răscoliră cea mai mică înfundătură a litoralului. Nu exista nimic ce ar fi putut semăna cu o tabără mai nouă sau mai veche, nici măcar o urmă de trecere a unui om, oricare ar fi fost el.

Şi totuşi, de data aceasta nu era aburul unui izvor fierbinte ! Era cu adevărat fumul unui foc de lemne şi buruieni, şi acest foc nu s-a putut aprinde singur !

Zadarnice căutări. Aşa că, înspre orele două, Godfrey şi Carefinotu, pe cât de neliniştiţi tot pe atât de nedumeriţi că nu descoperiseră nimic, îşi reluară drumul către Will-Tree.

Nu este de mirare că Godfrey căzu pe gânduri. I se părea că insula lui era acum sub vraja unei puteri supranaturale. Reapariţia acestui fum, prezenţa fiarelor sălbatice, nu vădeau toate astea vreo complicaţie neobişnuită ?

Şi nu fu el silit să se convingă că are dreptate, când, o oră după ce ajunsese în câmpie, auzi un zgomot ciudat, un fel de zăngănit sec ?... Carefinotu îl împinse în clipa în care un şarpe, încolăcit sub ierburi,se pregătea să se arunce asupra lui!

— Acum şi şerpi, pe insulă, nu erau de ajuns urşi şi tigri, acum şi şerpi ! exclamă Godfrey.

Da ! Era una din acele reptile, uşor de recunoscut după zgomotul pe care îl făcu fugind, un şarpe cu clopoţei din specia cea mai veninoasă, un uriaş din familia crotalilor !

Carefinotu se aruncase între Godfrey şi reptila care nu întârzie să se facă nevăzută sub un tufiş des.

Dar negrul, urmărind-o, îi reteză capul cu o lovitură de topor. Când se apropie Godfrey, cele două bucăţi ale trupului reptilei se zbăteau pe pământul însângerat.

Apoi, pe toată această parte a câmpiei pe care râuleţul o despărţea de Will-Tree, mai apărură numeroşi alţi şerpi, nu mai puţin primejdioşi.

Era deci, deodată, o invazie de reptile ? Insula Phina avea să rivalizeze cu acea veche Tenos pe care ofidienele sale de temut o făcuseră celebră în antichitate, dînd în acelaşi timp numele său viperei respective.

— Să mergem ! Să mergem ! strigă Godfrey, îndemnîndu-l pe Carefinotu să grăbească pasul.

Era neliniştit. Îl frământau presimţiri negre pe care nu şi le putea stăpâni. Influenţat de ele, simţind o nenorocire apropiată, era nerăbdător să ajungă la Will-Tree.

Şi într-adevăr, când se apropie de scândura aruncată peste râuleţ, îl mai aştepta ceva.

De sub pâlcul de sequoia se auzeau strigăte de spaimă. Cineva striga după ajutor, cu un glas asupra căruia nu puteai să te înşeli !

— Este Tartelett ! exclamă Godfrey. Nenorocitul a fost atacat! Repede !... Repede !...

Douăzeci de paşi după ce trecuseră podul, îl zăriră pe Tartelett alergând cât îl ţineau picioarele.

Un crocodil uriaş, ieşit din râuleţ, îl urmărea cu fălcile deschise. Bietul om, zăpăcit, înnebunit de spaimă, în loc să se arunce la dreapta sau la stânga, fugea în linie dreaptă, riscând astfel să fie ajuns !...

Deodată se împiedică şi căzu... Era pierdut. Godfrey se opri. În fata acestei primejdii de neînlăturat, sângele rece nu-l părăsi nici o clipă. Duse puşca la umăr şi ţinti crocodilul sub un ochi.

Glonţul, bine îndreptat, trăsni monstrul care făcu un salt în lături şi recăzu nemişcat pe pământ.

Atunci Carefinotu, alergând la Tartelett, îl ridică de jos... Tartelett trăsese o spaimă bună ! Şi încă ce spaimă !

Erau ceasurile şase seara.

Câteva clipe mai târziu, Godfrey şi cei doi tovarăşi ai lui eraudin nou la Will-Tree.

Cât de amare reflecţii fură nevoiţi să facă în timpul acestei mese de seară ! Câte nesfârşite ore de nesomn îi aşteptau pe aceşti oas- peţi ai insulei Phina, împotriva cărora se înverşuna parcă soarta !

Cât despre profesor, chinuit de spaimă, nu găsea altceva de făcut decât să repete aceste cuvinte, care de fapt spuneau tot ce gândea :

— Aş fi fericit să plec !

Capitolul XXI
CARE SE ÎNCHEIE CU O CUGETARE CU TOTUL SURPRINZĂTOARE A NEGRULUI CAREFINOTU

Venise în sfârşit şi iarna, care la această latitudine e atât de aspră. Primele geruri se şi făceau simţite şi trebuiau să se aştepte la o şi mai mare scădere a temperaturii. Godfrey se felicită că instalase în încăpere o vatră. Se înţelege de la sine că lucrul la palisadă fusese terminat şi o uşă solidă asigura acum închiderea împrejmuirii.

În timpul celor şase săptămîni care urmară, adică până la jumătatea lui decembrie, avură multe zile cu vreme rea, în timpul cărora nu le fu cu putinţă să se aventureze afară. Primul asalt îl dădură câteva vijelii grozave care zgâlţâiră până în rădăcini grupul de sequoia, umplură pământul de ramuri frânte, din care ei, de altfel, făcură o serioasă rezervă pentru foc.

Oaspeţii din Will-Tree se îmbrăcară atunci cât putură de călduros ; în timpul celor câteva excursii pe care fură nevoiţi să le facă pentru a se aproviziona, folosiră stofele de lână găsite în cufăr ; dar timpul deveni atât de rău încât se văzură siliţi să rămână înăuntru.

Orice vînătoare deveni imposibilă şi în curând începu să ningă atât de tare încât Godfrey ar fi putut să se creadă în ţinuturile prea puţin ospitaliere ale oceanului polar.

În adevăr, este ştiut că America septentrională, bântuită de vînturile din nord, în calea cărora nu stă nici un obstacol, este una din ţările cele mai friguroase de pe glob. Iarna se prelungeşte aici până dincolo de luna aprilie. Sunt necesare precauţii deosebite ca să lupţi împotriva ei. Aceasta îl făcea pe Godfrey să creadă că insula Phina era situată la

o latitudine mult mai mare decât presupusese el.

Din această cauză, necesitatea de a amenaja interiorul dinWill-Tree cât mai confortabil cu putinţă ; dar avură de suferit cumplit din pricina frigului şi a ploii. Rezervele de alimente erau din nefericire insuficiente, carnea de broască ţestoasă conservată, încetul cu încetul, se consuma ; de mai multe ori trebuiră să sacrifice câteva oi, aguti sau capre din turmă, care totuşi nu se înmulţiseră decât prea puţin de la sosirea lor pe insulă.

Cu prilejul acestor noi încercări, ce de gânduri triste îl chinuiră pe Godfrey !

Se mai întîmplă că, timp de cincisprezece zile, fu doborît de o febră foarte mare. Fără mica farmacie în care găsi medicamentele necesare, poate că nici nu s-ar fi putut însănătoşi. Tartelett era, de altfel, prea puţin priceput pentru a-i da îngrijirile potrivite în timpul acestei boli. Lui Carefinotu îi datora în primul rând însănătoşirea.

Dar ce de aduceri aminte şi, de asemenea, ce de păreri de rău ! Mai ales că nu putea acuza pe nimeni altul decât pe el de faptul că se găseau în această situaţie al cărei sfârşit nu prea îl vedea ! De câte ori, în delirul său, nu o strigase pe Phina, pe care socotea că nu o s-o mai vadă niciodată, pe unchiul Will, de care se vedea despărţit pentru totdeauna !

Ah, abia acum putea să vadă în adevărata ei lumină această existenţă a Robinsonilor din care imaginaţia sa de copil îşi făcuse un ideal ! Acum dădea piept cu realitatea ! Nici nu putea să spere măcar să se mai întoarcă vreodată acasă.

Astfel trecu toată această tristă lună a lui decembrie, la sfârşitul căreia Godfrey abia începu să-şi recapete oarecum puterile.

Cât despre Tartelett, printr-un noroc deosebit, fără îndoială, el fu tot timpul sănătos. Dar ce de văicăreli neîntrerupte, ce de tânguiri fără de sfârşit ! Asemenea grotei lui Calypso, după plecarea lui Ulysse, Will-Tree „nu mai răsuna de cântul său", acela al viorii sale de buzunar bineînţeles, ale cărei corzi frigul le înţepenise !

Trebuie spus, de asemenea, că una din cele mai importante preocupări ale lui Godfrey era, odată cu apariţia animalelor primejdioase, teama de a-i vedea pe sălbatici revenind în număr mare pe insula Phina, a cărei poziţie le era cunoscută. Împotriva unei asemenea agresiuni, incinta împrejmuită de palisadă nu ar fi fost decât o barieră cu totul insuficientă.

După o cercetare atentă, tot adăpostul oferit de crengile înalte ale arborelui de sequoia părea a fi cel mai sigur, drept care încercă să facă accesul până la ele mai puţin dificil. Ar fi fost oricând mai uşor să aperi deschizătura îngustă prin care trebuia să treci ca să ajungi în vârful trunchiului.

Cu ajutorul lui Carefinotu, Godfrey izbuti să întocmească nişte

cioturi regulat distanţate de la un perete la altul, ca treptele unei scări, şi care, unite printr-o frânghie lungă de ierburi, permiteau urcarea mai rapidă în interior.

— Ei bine, spuse zâmbind Godfrey când termină şi această treabă, ne-am ales jos cu o casă de oraş şi sus cu o casă de ţară !

— Aş prefera o pivniţă, numai să fie în Montgomery-Street! răspunse Tartelett.

Veni Crăciunul, apoi Anul Nou, plin de amintiri din copilărie, care, din prima zi de ploaie amestecată cu zăpadă, friguros, întunecat, începu sub cele mai apăsătoare auspicii.

Se împlineau şase luni de când naufragiaţii de pe *Dream* erau cu totul rupţi de restul lumii.

Începutul acestui an nu fu foarte fericit. Erau semne că Godfrey şi tovarăşii lui aveau să fie supuşi unor încercări şi mai grele.

Până la 18 ianuarie ninse fără încetare. Trebuiseră să lase turma să pască afară, pentru a-şi găsi cum putea hrana.

La sfârşitul zilei, o noapte foarte umedă şi foarte rece învăluia întreaga insulă, şi locul, şi aşa întunecat, de sub arborii de sequoia era cufundat într-un întuneric adânc.

Înăuntru, la Will-Tree, întinşi pe saltelele lor, Godfrey şi Carefinotu încercau zadarnic să doarmă. Godfrey, la lumina tremurătoare a unei torţe de răşină, răsfoia câteva pagini din biblie.Către ora 10 se auzi dinspre partea de nord a insulei un zgomot îndepărtat care se apropia încetul cu încetul.

Nu era nici o îndoială. Erau fiare sălbatice care dădeau târcoale prin împrejurimi şi cu atât mai înspăimîntător era totul, cu cât urletele tigrului şi ale hienei, răgetul panterei şi ale leului se amestecau, de data aceasta, într-un concert teribil.

Godfrey, Tartelett şi negrul se sculară deodată, pradă unei nelinişti de nedescris. Dacă, în faţa acestei inexplicabile invazii de animale sălbatice, Carefinotu împărtăşea spaima tovarăşilor lui, trebuie menţionat că, în afară de asta, uluirea lui era cel puţin totatât de mare ca şi groaza lui.

Timp de două ore nesfârşite, toţi trei fură ţinuţi în alarmă. Uneori urletele izbucneau în apropiere ; apoi deodată încetau, ca şi când haita de fiare, necunoscând ţinutul pe care îl cutreiera, mergea la întâmplare. Poate că, în acest caz, Will-Tree nu va fi atacat !

„Ce folos, se gândea Godfrey. Dacă nu izbutim să distrugem aceste animale până la ultimul, pentru noi nu va mai fi nici o siguranţă pe insulă !"

Puţin după miezul nopţii, răgetele începură cu şi mai multă tărie, la o şi mai mică distanţă. Imposibil să te mai îndoieşti că haita urlătoare se apropia de Will-Tree.

— Da ! Din păcate, era mai mult ca sigur ! Şi totuşi, de unde veneau

aceste animale sălbatice ? Nu se putea să fi debarcat de curând pe insula Phina ! Probabil deci că erau aici încă înaintea sosirii lui Godfrey ! Dar atunci, cum a putut toată această haită să se ascundă atât de bine încât, în timpul excursiilor şi a vânătorilor precum şi la trecerea prin pădurea centrală ca şi pe meleagurile cele mai îndepărtate din sudul insulei, Godfrey să nu fi găsit nici o urmă! Unde era deci acea misterioasă vizuină din care se revărsaseră aceşti lei, hiene, pantere, tigri ? Dintre toate întîmplările inexplicabile de până acum, aceasta nu era oare cea mai inexplicabilă ?

Lui Carefinotu nu-i venea să creadă cele ce auzea. Aşa cum s-a mai spus, chiar şi la el uluiala ajunsese la culme. La flacăra din vatră care lumina interiorul de la Will-Tree, s-ar fi putut observa pe faţa sa neagră cea mai ciudată dintre strâmbături.

În ce-l priveşte pe Tartelett, el gemea, se văicărea, bombănea în colţul lui. Voia să-l întrebe pe Godfrey despre toate astea ; dar acesta nici nu ştia, nici n-avea chef să-i răspundă. Presimţea o mare primejdie şi încerca să găsească o scăpare.

O dată sau de două ori Carefinotu şi cu el merseră până către mijlocul împrejmuirii. Voiau să se asigure dacă poarta acesteia era solid fixată pe dinăuntru.

Deodată, o avalanşă de animale năvăli cu o larmă asurzitoare înspre Will-Tree.

Deocamdată nu era decât turma de capre, oi, aguti. Îngrozite la auzul urletelor fiarelor sălbatice, simţindu-le apropierea, animalele înnebunite de frică îşi lăsaseră păşunea şi veneau să se adăpostească după palisadă.

— Trebuie să le deschidem ! strigă Godfrey.

Carefinotu dădu din cap de sus în jos. Nu avea nevoie să vorbească aceeaşi limbă ca Godfrey pentru a-l înţelege.

Poarta fu deschisă şi întreaga turmă îngrozită năvăli în incintă. Dar, în aceeaşi clipă, prin intrarea liberă, apăru un fel de scânteiere a unor ochi în mijlocul acelui întuneric pe care arborii de sequoia îl făceau şi mai dens încă.

Nu mai aveau timp să închidă poarta !

Să se arunce asupra lui Godfrey, să-l tragă fără voia lui, să-l împingă în locuinţă, a cărei uşă o închise brusc, toate acestea fură făcute de Carefinotu fulgerător.

Alte răgete arătau că trei sau patru fiare sălbatice izbutiseră să treacă peste împrejmuire. Atunci, acele urlete groaznice se amestecară cu behăituri şi gemete de spaimă. Turma de animale domestice, prinsă ca într-o cursă, era ţinută în gheare, la cheremul asediatorilor.

Godfrey şi Carefinotu, care se căţăraseră până la cele două ferestre mici, tăiate în scoarţa arborelui de sequoia, încercau să vadă ce se petrece în întuneric.

Evident, fiarele, tigri sau lei, pantere sau hiene — nu se putea şti încă — se aruncaseră asupra turmei şi măcelărirea ei începuse. În acel moment, Tartelett, într-un acces de groază oarbă, înnebunit de spaimă, apucând una din puşti, vru să tragă prin ambrazura uneia din ferestre, la întâmplare !

Godfrey îl opri.

— Nu ! spuse el. În acest întuneric, mai mult ca sigur că nu vei nimeri. Nu trebuie să ne risipim zadarnic muniţiile ! Să aşteptăm venirea zilei !

Avea dreptate. Gloanţele ar fi putut tot atât de bine să nimerească animalele domestice ca şi fiarele sălbatice — mai sigur chiar, fiindcă acelea erau în număr mai mare. Să le salvezi, era acum imposibil. Ele sacrificate, poate că fiarele sătule ar fi părăsit incinta înainte de răsăritul soarelui. Şi atunci aveau să vadă cum ar fi fost mai potrivit să acţioneze pentru a se apăra de un nou atac.

Era, de asemenea, mai bine ca în timpul acestei nopţi atât deîntunecoase — şi atât timp cât puteau — să nu le vestească acestor animale prezenţa unor fiinţe omeneşti pe care ar fi putut să le prefere unor animale domestice. Poate că aşa vor putea evita un atac direct împotriva Will-Tree-ului.

Cum Tartelett era incapabil să înţeleagă un asemenea raţionament şi nici vreun altul, Godfrey se mulţumi să-i ia arma. Profesorul se aruncă atunci pe patul său, blestemând călătoriile, călătorii, maniacii care nu pot să stea liniştiţi acasă la ei ! Cei doi tovarăşi ai săi trecuseră din nou la ferestre, să observe ce se petrece. Asistau de acolo, fără să poată interveni, la acel oribil masacru în întuneric. Zbieretele oilor şi caprelor scădeau încetul cu încetul — fie că măcelărirea acestor animale era terminată, fie că cele mai multe izbutiseră să se salveze ieşind afară, unde le aştepta, de altfel, o moarte nu mai puţin sigură. Ar fi fost o pierdere ireparabilă pentru mica colonie ; dar Godfrey nu mai avea timp să se gândească la viitor. Prezentul era destul de neliniştitor pentru a-i absorbi toate gândurile.

Nu era nimic de făcut, nimic de încercat pentru a împiedica această operă de distrugere.

Erau probabil aproape orele 11 seara, când urletele turbate încetară pentru o clipă.

Godfrey şi Carefinotu continuau să privească ; li se părea că mai văd încă trecând umbre mari, în timp ce un zgomot nou le ajungea la urechi.

Evident, unele fiare întârziate, atrase de mirosul sângelui care plutea în aer, adulmecau şi alte mirosuri în jurul Will-Tree-ului. Se duceau şi veneau, se învârteau în jurul copacului, făcând să se audă mormăituri răguşite şi înfundate de furie. Unele din aceste umbre făceau salturi pe pământ ca nişte pisici uriaşe. Turma măcelărită nu

ajunsese să le potolească turbarea.

Nici Godfrey, nici tovarăşii lui nu clinteau. Stând cu totul nemişcaţi, poate că vor putea evita un atac direct. O întâmplare nefericită dezvălui deodată prezenţa lor şi îi expuse la cele mai mari primejdii. Pradă unei adevărate halucinaţii, Tartelett se sculase. Apucase un revolver şi, de dată aceasta, înainte ca Godfrey şi Carefinotu să-l poată împiedica, nemaiştiind ce face, crezînd probabil că zăreşte în faţa lui un tigru, trăsese !...

Glonţul trecu prin uşa Will-Tree-ului.

— Nenorocitule ! strigă Godfrey aruncându-se asupra lui Tartelett, căruia negrul îi smulse arma.

Prea târziu. Alarma fusese dată. Afară izbucniră răgete şi maiviolente. Se auzeau gheare formidabile rîcâind scoarţa copacului.Zgâlţâituri cumplite zguduiră uşa, care era prea şubredă pentru a rezista acestui asalt.

— Să ne apărăm ! strigă Godfrey.

Şi cu puşca în mână, cu cartuşiera la centură, îşi reluă postul la una din ferestre. Spre marea lui surpriză, Carefinotu făcuse la fel! Da ! Negrul, apucând cea de a doua puşcă — o armă pe care totuşi nu o mânuise niciodată — îşi umplu buzunarele cu cartuşe şi-şi luă locul la cea de a doua fereastră. Atunci, prin ambrazuri, începură să răsune focurile de puşcă. La fulgerul împuşcăturii, Godfrey de o parte, Carefinotu de alta, puteau să vadă cu ce duşmani aveau de-a face.

Acolo, afară, urlând de furie, mugind sub detunături, rostogolindu-se sub gloanţele care-i loveau pe unii dintre ei, săreau lei, tigri, hiene, pantere — cel puţin douăzeci la număr dintre acesteferoce animale ! La urletele lor, care răsunau până departe, aveau să răspundă, alergând, alte fiare. Se şi puteau auzi răgete mai îndepărtate care se apropiau de împrejurimile Will-Tree-ului. S-ar fi crezut că pe insulă se golise deodată o întreagă menajerie de fiare sălbatice.

În acest timp, fără să se preocupe de Tartelett, care nu le putea fi de folos cu nimic, Godfrey şi Carefinotu, păstrându-şi tot sângele rece, căutau să nu tragă decât atunci când erau siguri că au ochit bine. Nevrând să piardă nici un cartuş, aşteptau să treacă vreo umbră. Atunci glonţul pornea şi nimerea, fiindcă, imediat, un urlet de durere demonstra că animalul fusese atins.

După un sfert de oră, fu parcă un răgaz. Fiarele se saturaseră de un atac care costase viaţa mai multora dintre ele, sau aşteptau ziua pentru a şi-l relua în condiţii mai favorabile. Oricum ar fi fost, nici Godfrey, nici Carefinotu nu vrură să-şi părăsească postul. Negrul nu se folosise de puşca lui cu mai puţină îndemânare decât Godfrey şi, dacă o făcea numai dintr-un instinct de imitare, trebuie să recunoaştem că era surprinzător.

Către orele două dimineaţă, o nouă alarmă — de data asta mai

gravă decât celelalte. Primejdia era iminentă : poziţia din interiorul Will-Tree-ului risca să nu mai reziste.

În adevăr, la rădăcina arborelui de sequoia izbucniră noi răgete. Nici Godfrey, nici Carefinotu, din pricina felului cum erau aşezate ferestrele, tăiate lateral, nu-i puteau vedea pe asediatori, în consecinţă nu puteau nici să tragă cu şanse de a nimeri.

Acum, fiarele îşi îndreptau atacul asupra uşii, pe care era mai mult ca sigur că aveau fie să o scoată din balamale, fie că avea să cedeze sub ghearele lor. Godfrey şi negrul coborâră în încăperea de jos. Uşa se şi clătina sub loviturile de afară... Se simţea o răsuflare caldă trecând printre crăpăturile scoarţei.

Godfrey şi Carefinotu încercară să consolideze această uşă, proptind-o cu parii pe care erau înjghebate paturile lor, dar asta nu era de ajuns.

Era evident că foarte repede avea să fie spartă, fiindcă fiarele se înverşunau asupra ei cu furie — mai ales de când gloanţele nu le mai puteau ajunge. Godfrey era deci redus la neputinţă. Dacă el şi tovarăşii lui ar mai fi fost în interiorul copacului în clipa când asediatorii aveau să năvălească, armele nu le-ar fi fost de ajuns ca să-i apere.

Godfrey îşi încrucişase braţele... Vedea scândurile uşii desprinzându-se puţin câte puţin... Nu avea nici o putere. Într-un moment de slăbiciune, îşi trecu mâna peste frunte, ca şi când l-ar fi cuprins desperarea. Dar recăpătîndu-şi aproape numaidecât stăpânirea de sine :

— Sus, spuse el, sus... cu toţii!

Şi arătă burlanul strâmt care, în interiorul copacului, ducea până acolo unde trunchiul se despărţea ca o furcă. Carefinotu şi cu el, luând puştile şi revolverele, se aprovizionară cu cartuşe.

Era vorba, acum, să-l silească pe Tartelett să-i urmeze până la acea înălţime la care el nu voise niciodată să se aventureze.

Dar Tartelett nu mai era acolo. O luase înainte, în timp ce tovarăşii lui trăgeau.

— Sus ! repetă Godfrey.

Era un ultim refugiu, unde cu siguranţă aveau să fie la adăpost de fiare. În orice caz, dacă vreuna din ele, panteră sau tigru, ar fi încercat să se urce până la ramurile arborelui, avea să fie uşor să apere deschizătura prin care urma să treacă.

Godfrey şi Carefinotu nu ajunseseră la o înălţime de 30 de picioare, că urletele şi izbucniră în interiorul Will-Tree-ului.

Numai câteva minute dacă ar fi mai întârziat şi ar fi fost surprinşi acolo. Uşa tocmai sărise din balamale.

Amândoi se grăbiră să urce şi ajunseră în sfârşit la deschizăturade sus a trunchiului. Îi întîmpină un strigăt de groază. Era Tartelett care

crezuse că vede apărând o panteră sau un tigru ! Nefericitul profesor îşi încleştase mâinile de o creangă, cu o îngrozitoare frică să nu cadă.

Carefinotu se duse la el, îl sili să se rezeme de o creangă mai mică, de care îl legă solid cu cureaua lui.

Apoi, în timp ce Godfrey se ducea să se posteze într-un loc de unde să supravegheze deschizătura, Carefinotu căută un alt loc potrivit, în aşa fel încât puşca lui să-şi poată încrucişa focul cu aceea a lui Godfrey.

Şi aşteptară.

În aceste condiţii, erau într-adevăr şanse ca cei asediaţi să fie la adăpost de orice atac.

Totuşi Godfrey încercă să vadă cele ce se petreceau sub ei, dar noaptea era încă prea adâncă. Atunci îşi ascuţi auzul, şi răgetele care se înălţau fără încetare arătau prea bine că asediatorilor nici nu le trecea prin gând să părăsească locul.

Deodată, către orele patru dimineaţa, se făcu la temelia arborelui o lumină mare. În curând această lumină pătrunse şi prin ferestre şi uşă. În acelaşi timp, un fum înecăcios se înălţă prin deschizătura de sus, pierzîndu-se în ramurile înalte.

— Ce mai este şi asta ? strigă Godfrey.

Nu era decât ceva foarte uşor de înţeles. Fiarele, pustiind totul în interiorul Will-Tree-ului, împrăştiaseră jeraticul din vatră. Focul se întinsese numaidecât la lucrurile din încăpere. Flacăra ajunsese la scoarţa copacului, a cărei uscăciune o făcea să ardă foarte uşor. Uriaşul sequoia ardea de la rădăcină.

Situaţia devenea şi mai îngrozitoare decât fusese până atunci.În acest moment, la flacăra incendiului care lumina violent pământul de sub grupul de arbori, se puteau vedea salturile fiarelor.

Aproape în aceeaşi clipă se produse o explozie înspăimântătoare.Sequoia, groaznic zguduit, se cutremură din rădăcini până la ramurile cele mai din vârf.

Nu era altceva decât rezerva de praf de puşcă ce tocmai explodase în interiorul Will-Tree-ului şi aerul, cedînd presiunii, izbucnise prin deschizătură ca nişte gaze expulzate dintr-o gură de foc.

Godfrey şi Carefinotu aproape că fură smulşi din locurile lor. Cu siguranţă că Tartelett, dacă nu ar fi fost solid legat, ar fi fost aruncat la pământ.

Fiarele, înspăimîntate de explozie, mai mult sau mai puţin rănite, o luaseră la fugă.

Dar, în acelaşi timp, incendiul, alimentat de această bruscă aprindere a pulberei, luă o întindere considerabilă. Se înteţea înălţându-se prin trunchiul enorm ca printr-un horn care trage.

Din aceste flăcări mari care se întindeau pe pereţii interiori, cele mai înalte ajunseră în curând până la furcă în mijlocul pârâiturilor

lemnului uscat, care semănau cu pocnetele unui revolver. O uriaşă văpaie lumina nu numai pâlcul de copaci uriaşi, dar, de asemenea, întreg litoralul de la Flag-Point până la partea de sud a Dream-Bay-ului.

În curând incendiul avea să ajungă la primele ramuri ale arborelui de sequoia, ameninţând să atingă şi partea unde se refugiaseră Godfrey şi cei doi tovarăşi ai săi. Aveau ei să fie mistuiţi de acest foc pe care nu-l puteau stăvili, sau nu le rămânea decâtsă se arunce din înaltul acestui arbore pentru a se salva din flăcări ?

În ambele cazuri, însemna moartea !

Godfrey mai căuta încă, dacă mai exista, o posibilitate de salvare. Nu vedea nici una ! Deja ramurile mai de jos ardeau şi un fum gros tulbura primele lumini ale zilei care începea să apară la răsărit.

În această clipă se auzi un trosnet năprasnic. Sequoia, ars acum până la rădăcină, trosnea violent, se apleca, cădea... Dar, în cădere, trunchiul lui le întîlni pe acelea ale copacilor din jur ; crengile lor puternice se amestecară cu ale lui şi el rămase aşa, culcat oblic, nefăcând cu pământul un unghi mai mare de 45 grade.

În momentul când sequoia cădea, Godfrey şi tovarăşii lui se crezură pierduţi !...

— Nouăsprezece ianuarie! strigă atunci o voce pe care Godfrey, uluit, o recunoscu totuşi !...

Era Carefinotu ! Carefinotu care tocmai pronunţase aceste cuvinte, şi în această limbă engleză pe care până atunci se părea că nu putea nici să o vorbească, nici o să înţeleagă !

— Ce spui ?... strigă Godfrey care se lăsase să alunece până la el printre ramuri.

— Spun, răspunse Carefinotu, că astăzi este ziua când trebuie să sosească unchiul dumneavoastră Will, şi că, dacă nu vine, suntem pierduţi.

Capitolul XXII
CARE ÎNCHEIE, EXPLICÂND TOT CEEA CE A PĂRUTPÂNA ACUM INEXPLICABIL

Atunci, înainte ca Godfrey să fi putut răspunde, la o mică depărtare de Will-Tree izbucniră împuşcături. În acelaşi timp, începuse, la momentul potrivit, una din acele ploi iscate de furtună, care sunt adevărate cataracte. Turna cu găleata exact în clipa în care, după ce mistuiseră primele ramuri, flăcările ameninţau să se întindă la arborii pe care se sprijinea Will-Tree.

Ce putea Godfrey să gândească despre această inexplicabilă serie de întâmplări ? Carefinotu vorbind englezeşte ca un englez din Londra, strigându-l pe nume, amintindu-i apropiata sosire a unchiului Will,

apoi aceste detunături de armă care izbucniseră deodată ?

Se întrebă dacă nu îşi pierduse cumva minţile, dar nu avu decât răgazul să-şi pună aceste întrebări la care, de altfel, nu putea găsi răspuns.

În aceeaşi clipă — abia cinci minute după primele împuşcături — apăru un grup de marinari, strecurându-se la adăpostul arborilor.

Godfrey şi Carefinotu se lăsară numaidecât să lunece de-a lungul trunchiului, ai cărui pereţi interiori mai ardeau încă. Dar în momentul în care Godfrey punea piciorul pe pământ, se auzi strigat, şi încă de două voci pe care, cu toată tulburarea sa, ar fi fost imposibil să nu le recunoască.

— Nepoate Godfrey, am cinstea să te salut!

— Godfrey ! Scumpe Godfrey !

— Unchiul Will!... Phina !... Voi !... strigă Godfrey zăpăcit. Trei secunde după aceea, era în braţele unuia şi o strângea pe cealaltă în braţele lui.

În acelaşi timp, la ordinul căpitanului Turcotte, care comanda micul grup, doi mateloţi se căţărau de-a lungul arborelui de sequoia ca să-l elibereze pe Tartelett şi îl „culeseră" cu toate menajamentele datorate persoanei sale.

Şi apoi veniră, rând pe rând, întrebările, răspunsurile, explicaţiile.

— Dumneata, unchiule Will ?

— Da ! Noi!

— Şi cum aţi putut descoperi insula Phina ?

— Insula Phina ! răspunse William W. Kolderup. Vrei să spui insula Spencer ! Ei, nu a fost greu, sunt şase luni de când am cumpărat-o !

— Insula Spencer !...

— Căreia tu i-ai dat numele meu, dragul meu Godfrey ? spuse tânăra fată.

— Acest nume nou îmi place şi o să-l păstrăm, răspunse unchiul, dar până atunci şi pentru geografie, ea mai este încă insula Spencer care nu se află decât la o distanţă de trei zile de San Francisco şi pe care am crezut că n-ar strica să te trimit să-ţi faci ucenicia de Robinson !

— Oh, unchiule ! Unchiule Will ! Ce spui dumneata ! exclamă Godfrey. Vai, dacă este adevărat, nu pot să-ţi răspund că n-am meritat această lecţie ! Dar atunci, unchiule Will, naufragiul corăbiei *Dream ?*

— Fals, replică William W. Kolderup, care nu fusese niciodată atât de bine dispus. *Dream* s-a scufundat liniştit urmînd instrucţiunile pe care i le dădusem lui Turcotte, umplîndu-şi cu apă camerele de balast. Tu ai crezut că vasul în adevăr se duce la fund, dar când a văzut că Tartelett şi cu tine vă îndreptaţi cu bine către coastă, căpitanul a făcut calea întoarsă. Trei zile mai târziu sosea la San Francisco, şi el este cel care ne-a adus astăzi pe insula Spencer, la data pe care o fixasem !

— Astfel că nimeni din echipaj nu a pierit în naufragiu ? întrebă Godfrey.

— Nimeni... dacă nu cumva acel nefericit pasager care se ascunsese la bord şi pe care nu l-au găsit!

— Dar acea pirogă ?

— Falsă, eu am pus să se construiască piroga !

— Dar sălbaticii ?...

— Falşi şi sălbaticii, pe care din fericire nu i-au atins focurile tale de armă !

— Dar Carefinotu ?...

— Şi el, Carefinotu, mai bine zis credinciosul meu Jup Brass, care şi-a jucat, după cum văd, minunat rolul lui de Vineri.

— Da ! răspunse Godfrey. Mi-a salvat viaţa de două ori într-o întâlnire cu un urs şi cu un tigru.

— Fals, ursul ! Fals, tigrul, strigă William W. Kolderup râzând din ce în ce mai tare. Amândoi erau împăiaţi şi debarcaţi, fără ca tu să-i vezi, odată cu Jup Brass şi tovarăşii lui !

— Dar îşi mişcau capul şi labele !...

— Cu ajutorul unui resort pe care noaptea Jup Brass se ducească-l pună în mişcare, cu câteva ore înainte de întâlnirile pe careţi le pregătea.

— Cum ! Toate astea ?... repeta Godfrey, ruşinat puţin de a se fi lăsat păcălit de aceste şiretlicuri.

— Da ! Mergeau toate prea bine pe insula ta, nepoate, şi trebuia să-ţi dăm şi emoţii!

— Atunci, răspunse Godfrey, care se hotărî să râdă, dacă ai vrut să ne încerci aşa, unchiule Will, de ce ne-ai trimis un cufăr care conţinea toate obiectele de care aveam cea mai mare nevoie ?

— Un cufăr ? răspunse William W. Kolderup. Ce cufăr ? Nu ţi-am trimis niciodată vreun cufăr ! Nu cumva, din întâmplare ?...

Şi spunînd acestea, unchiul se întoarse către Phina care plecă ochii, întorcând capul.

— Ah, într-adevăr... un cufăr !... Dar atunci Phina trebuie că l-a avut de complice...

Şi unchiul se întoarse către căpitanul Turcotte care izbucni într-un mare hohot de râs.

— Ce vreţi, domnule Kolderup, răspunse el, uneori pot să vă rezist dumneavoastră... dar domnişoarei Phina... este prea greu !... Şi, acum patru luni, pe când m-aţi trimis să supraveghez insula, am lansat o barcă pe mare, cu susnumitul cufăr...

— Scumpă Phina, scumpa mea Phina ! spuse Godfrey, întinzând tinerei fete mâna.

— Îmi promiseseşi că ai să păstrezi secretul, Turcotte ! răspunse Phina roşindu-se.

Şi unchiul William W. Kolderup, clătinând din capul său mare, încercă zadarnic să ascundă cât era de mişcat.

Dar, dacă Godfrey auzind explicaţiile pe care i le dădea unchiul Will nu-şi putu reţine un zâmbet de bună dispoziţie, profesorul Tartelett nu râdea deloc ! În ceea ce îl privea, era foarte uluit de cele ce afla ! Să fie obiectul unei asemenea înşelătorii, el, profesorul de dans şi ţinută ! Aşa că, înaintând cu multă demnitate, spuse:

— Cred că domnul Kolderup nu va susţine că uriaşul crocodil, a cărui nefericită victimă era să fiu, era din carton şi pus în mişcare de un resort ?

— Un crocodil ? răspunse unchiul.

— Da, domnule Kolderup, răspunse atunci Carefinotu căruia, de altfel, se cuvine să-i redăm adevăratul său nume de Jup Brass, da, un crocodil adevărat care s-a aruncat asupra domnului Tartelett, cu toate că eu nu adusesem aşa ceva în colecţia mea !

Godfrey povesti atunci cele ce se petreceau de câtva timp : apariţia bruscă a fiarelor sălbatice în număr mare, lei adevăraţi, tigri adevăraţi, pantere adevărate, apoi invazia de şerpi adevăraţi, din care timp de patru luni nu se zărise nici o mostră pe insulă !

La rândul său, nedumerit, William W. Kolderup nu înţelese nimic din toate acestea.

Insula Spencer, şi era un lucru ştiut de mult timp, nu era bântuită de nici o fiară sălbatică şi nu trebuia, conform chiar actului de vânzare, să aibă în cuprinsul ei nici un singur animal periculos.

Mai mult, nu înţelese nici cele ce îi povesti Godfrey despre toate încercările făcute în legătură cu un fum care se văzuse de mai multe ori în diferite puncte ale insulei. Aşa că se arătă foarte intrigat auzind toate acestea şi care îl făceau să creadă că nu totul se petrecuse după instrucţiunile sale, conform programului pe care numai el avea dreptul să-l stabilească.

Cât despre Tartelett, nu era el omul căruia să-i poţi spune poveşti. În sinea lui nu voia să creadă nimic, nici despre falsul naufragiu, nici despre falşii sălbatici, nici despre falsele animale sălbatice, şi mai ales nu voia să renunţe la gloria pe care şi-o câştigase doborând din prima sa împuşcătură pe şeful unui trib polinezian — unul din servitorii casei Kolderup, care, de altfel, era tot atât de sănătos ca şi el!

Totul era lămurit, totul era explicat, în afară de grava problemă a fiarelor sălbatice adevărate şi a fumului necunoscut. Asta fu cât pe-aci să-l pună pe unchiul Will pe gânduri. Dar, ca un om practic ce era, printr-un efort de voinţă, amână dezlegarea acestor probleme şi adresîndu-se nepotului său :

— Godfrey, spuse el, ai iubit totdeauna atât de mult insulele, încât sunt sigur că o să-ţi fiu pe plac şi o să-ţi îndeplinesc dorinţele, anunţându-te că aceasta este a ta, numai a ta ! Ţi-o dăruiesc ! Poţi să

te bucuri de insula ta cât o să vrei! Nici nu-mi trece prin gând să te fac să o părăseşti cu forţa şi nu înţeleg să te despart de ea. Fii, dacă tu vrei, toată viaţa, un Robinson, dacă ai poftă...

— Eu ? răspunse Godfrey. Eu ? ! Toată viaţa ? ! La rândul ei, Phina se apropie :

— Godfrey, întrebă ea, vrei în adevăr să rămâi pe insula ta ?

— Mai bine mor ! strigă el, într-un elan a cărui sinceritate nu putea fi pusă la îndoială.

Dar se răzgândi imediat:

— Ei bine, da, reluă el luând mâna tinerei fete, da, vreau să rămân aci, dar cu trei condiţii : prima este ca tu să rămâi aici cu mine, scumpă Phina ; a doua, unchiul Will să ne promită că va rămâne cu noi şi a treia ca preotul de pe *Dream* să vină să ne cunune chiar astăzi.

— Pe *Dream* nu este preot, Godfrey ! răspunse unchiul Will, o ştii prea bine, dar cred că la San Francisco mai sunt încă, şi o să găsim destui pastori dintre care unul să consimtă să ne facă acest mic serviciu ! Cred că eşti de aceeaşi părere cu mine, ca să pornim chiar mâine la drum !

După aceea Phina şi unchiul Will voiră ca Godfrey să le facă onorurile insulei lui. Iată-l deci plimbîndu-i pe sub pâlcul de sequoia, de-a lungul râului, până la podeţ.

Din păcate, din căminul de la Will-Tree nu mai rămăsese nimic. Incendiul mistuise cu totul locuinţa de la baza arborelui! Dacă William W. Kolderup nu ar fi venit, Robinsonii noştri, cu iarna care se apropia, cu puţinul lor avut distrus, cu autentice fiare sălbatice cutreierând insula, ar fi fost într-adevăr de plâns.

— Unchiule Will, spuse Godfrey, dacă acestei insule i-am pus numele de Phina, dă-mi voie să adaug că arborele în care locuiam noi se numea Will-Tree !

— Ei bine, răspunse unchiul, o să luăm cu noi sămânţă, să o semănăm în grădina mea din Frisco !

În timpul acestei plimbări, se zăriră în depărtare câteva fiare, dar nu îndrăzniră să atace grupul numeros şi bine înarmat al marinarilor de pe *Dream.* Cu toate acestea, prezenţa lor nu rămânea mai puţin un fapt cu totul de neînţeles.

Se întoarseră apoi la bord, nu înainte ca Tartelett să fi cerutpermisiunea de a lua cu el „crocodilul lui" ca dovadă — permisiune care-i fu acordată.

Seara toată lumea era adunată în careul corăbiei *Dream* şi sărbătorea printr-o masă veselă sfârşitul încercărilor prin care trecuse Godfrey Morgan şi logodna sa cu Phina Hollaney.

A doua zi, 20 ianuarie, *Dream* pornea sub comanda căpitanului Turcotte. La ora opt dimineaţa, Godfrey, nu fără oarecare emoţie, vedea la orizont, înspre apus, ştergându-se ca o umbră acea insulă pe

care făcuse timp de cinci luni o şcoală ale cărei lecţii nu avea să le uite niciodată.

Traversarea se făcu repede, pe o mare minunată, cu vânt favorabil. Ah, de data asta *Dream* mergea fără şovăire, drept la ţintă ! Nu mai căuta să înşele pe nimeni! Nu mai făcea nenumărate ocoluri, ca în prima sa călătorie ! Şi nu mai pierdea noaptea ceea ce câştigase ziua!

Aşa că, la 23 ianuarie, la prânz, după ce intrase prin Poarta de Aur în imensul golf San Francisco, se rânduia liniştit la cheiul Merchant-Street.

Şi atunci, ce le fu dat să vadă ?

Văzură ieşind din fundul calei un om care, după ce ajunsese înotând la *Dream,* în noaptea când acesta era ancorat la ţărmul insulei Phina, izbutise să se ascundă acolo pentru a doua oară ! Şi cine era acest om ?

Era Seng-Vu, care făcuse călătoria de întoarcere aşa cum o făcuse şi pe aceea de la ducere. Seng-Vu se îndreptă către William W. Kolderup.

— Să mă ierte domnul Kolderup, spuse el politicos. Când m-am suit la bordul corăbiei *Dream,* credeam că aceasta mergea direct la Shangai unde voiam să mă repatriez ; dar, deoarece *Dream* se întoarce la San Francisco, debarc.

Uluiţi în faţa acestei apariţii, cei din jur nu ştiau ce să răspundă intrusului care-i privea surâzând.

— Dar, spuse în sfârşit William W. Kolderup, presupun că nu ai rămas acolo, în fundul calei, timp de şase luni ?

— Nu ! răspunse Seng-Vu.

— Si atunci, unde te-ai ascuns ?

— Pe insulă !

— Tu ? exclamă Godfrey.

— Eu !

— Atunci, înseamnă că acel fum...

— Trebuia să fac focul!

— Şi nu ai căutat să te apropii de noi, să împarţi cu noi totul ?

— Îmi place să trăiesc singur, răspunse liniştit Seng-Vu. Îmi ajung mie însumi şi nu am nevoie de nimeni!

Şi apoi, originalul individ, salutându-l pe William W. Kolderup, coborî de pe vas şi dispăru.

— Iată din ce aluat sunt făcuţi adevăraţii Robinsoni ! exclamă unchiul Will. Uită-te la el şi vezi dacă îi semeni !

— Bine, spuse atunci Godfrey, fumul se explică prin prezenţa lui Seng-Vu, dar fiarele sălbatice ?...

— Şi crocodilul meu ? adăugă Tartelett. Înţeleg să mi se dea o explicaţie în ceea ce priveşte crocodilul meu !

Unchiul William W. Kolderup, foarte încurcat, simţindu-se la rândul lui înşelat în această privinţă, îşi trecu mâna peste frunte ca şi când ar

fi vrut să alunge un nor.

— O să aflăm asta mai târziu, spuse el. Pentru cine ştie să caute, totul sfârşeşte prin a fi descoperit !

Câteva zile după aceste evenimente, se celebra cu mare pompă căsătoria nepotului şi a pupilei lui William W. Kolderup. Vă lăsăm să ghiciţi dacă cei doi tineri logodnici au fost răsfăţaţi şi sărbătoriţi de către toţi prietenii foarte bogatului negustor.

La această ceremonie, Tartelett a fost fără cusur ca prestanţă, distincţie şi „comme il faut" şi elevul, de asemenea, nu-l făcu de ruşine pe profesorul de dans şi ţinută.

Între timp, lui Tartelett îi veni o idee. Spre părerea lui de rău, neputîndu-şi monta crocodilul în chip de ac de cravată, se hotărî pur şi simplu să-l împăieze. În acest fel, animalul, bine dichisit, cu fălcile întredeschise, cu labele întinse, atîrnat de tavan, avea să fie cea mai frumoasă podoabă a odăii sale.

Crocodilul fu deci trimis la un meşter celebru care i-l aduse acasă câteva zile mai târziu.

Şi rând pe rând, cei din jur veniră să admire „monstrul" căruia nu lipsise mult ca Tartelett să-i servească de cină !

— Dumneavoastră ştiţi, domnule Kolderup, de unde venea acest animal ? îl întrebă celebrul meşter de împăiat animale, pe când îi prezenta bogătaşului nota de plată.

— Nu, răspunse unchiul Will.

— Totuşi, avea o etichetă de metal prinsă pe carapace.

— O etichetă ! exclamă Godfrey.

— Iat-o ! răspunse vestitul meşter.

Şi-i arătă o bucată de piele pe care, cu cerneală specială, care nu se şterge, erau scrise aceste cuvinte :

Trimis de Hagenbeck din Hamburg, lui J. R. Taskinar din Stockton - U.S.A.

După ce citi aceste cuvinte, William W. Kolderup izbucni într-un uriaş hohot de râs.

Înţelesese totul.

J. R. Taskinar, adversarul său, concurentul său învins, era cel care, pentru a se răzbuna, după ce cumpărase o întreagă încărcătură de fiare sălbatice, reptile şi alte animale primejdioase de la binecunoscutul furnizor al menajeriilor din cele două lumi, le debarcase peste noapte, în mai multe călătorii, pe insula Spencer.

Asta îl costase, fără îndoială, scump, dar reuşise să infesteze proprietatea rivalului său, aşa cum, dacă ar fi să credem legenda, făcuseră englezii cu Martinica înainte de a o preda Franţei.

Nu mai era acum nimic inexplicabil în întîmplările de neuitat de pe insula Phina.

— Bine jucat! exclamă William W. Kolderup. Nici eu nu aş fi făcut

mai bine decât acest bătrân ticălos de Taskinar !

— Dar acum, spuse Phina, cu aceşti groaznici musafiri, insulaSpencer...

— Insula Phina... răspunse Godfrey.

— Insula Phina, reluă surâzând tânăra femeie, este absolut de nelocuit.

— Ei ! răspunse unchiul Will. O să aşteptăm până când ultimul leu o să sfîşie ultimul tigru, şi atunci o să ne ducem să locuim acolo.

— Şi atunci, scumpă Phina, întrebă Godfrey, nu o să-ţi fieteamă să petreci acolo cu mine un sezon ?

— Cu tine, dragul meu soţ, nu-mi va fi frică de nimic, nicăieri ! răspunse Phina. Şi fiindcă, de fapt, tu nu ţi-ai făcut călătoria ta în jurul lumii...

— O să o facem împreună ! exclamă Godfrey. Şi dacă ghinionul o să facă vreodată din mine un adevărat Robinson...

— Vei avea, cel puţin, lângă tine pe cea mai devotată dintre soţiile de Robinson.

{1} Numele unor triburi de piei-roşii.
{2} Acru — măsură de suprafaţă, egală cu 0,40 ha.
{3} Terenuri aurifere.
{4} Livră — veche unitate de măsură, egală cu aproximativ 480 gr.
{5} Mic râu din Sardinia, purtând aluviuni aurifere.
{6} Daniel Defoe — scriitor englez (1660—1731).
{7} J. D. Wyss — scriitor elveţian (1743—1818), autorul romanului „Robinson elveţianul".
{8} Operă de G. Meyerbeer, compozitor german, 1791—1864.
{9} Veche unitate de măsură, echivalînd cu 33 cm.
{10} Veche unitate de măsură, echivalînd cu 27,07 mm.
{11} Veche unitate de măsură, egală cu aproximativ 30 gr.
{12}
{13} Unitate de măsură engleză, echivalentă cu 0,914 m.
{14} Compartimente care pot fi umplute cu apă atunci când corabia este neîncărcată.
{15} Clipper — corabie mică eu pânze, construită în asemenea iei încât să aibă viteză mare.
{16} Rozător din America de Sud.
{17} Să ai încredere, comportându-te corect! (în limba latină în text.)
{18} Maelstrom — vârtej în marea Norvegiei.
{19} Varech — algă ioduroasă.
{20} Münster — Catedrală.
{21} Copac-mamut.
{22} Cerb uriaş din America de Nord şi Asia.
{23} Veche unitate de măsură pentru lichide, egală cu aproximativ 1 litru.
{24} Rachiu din melasă.
{25} Veche unitate de măsură echivalând cu 1,828 m.

Table of Contents

Title page